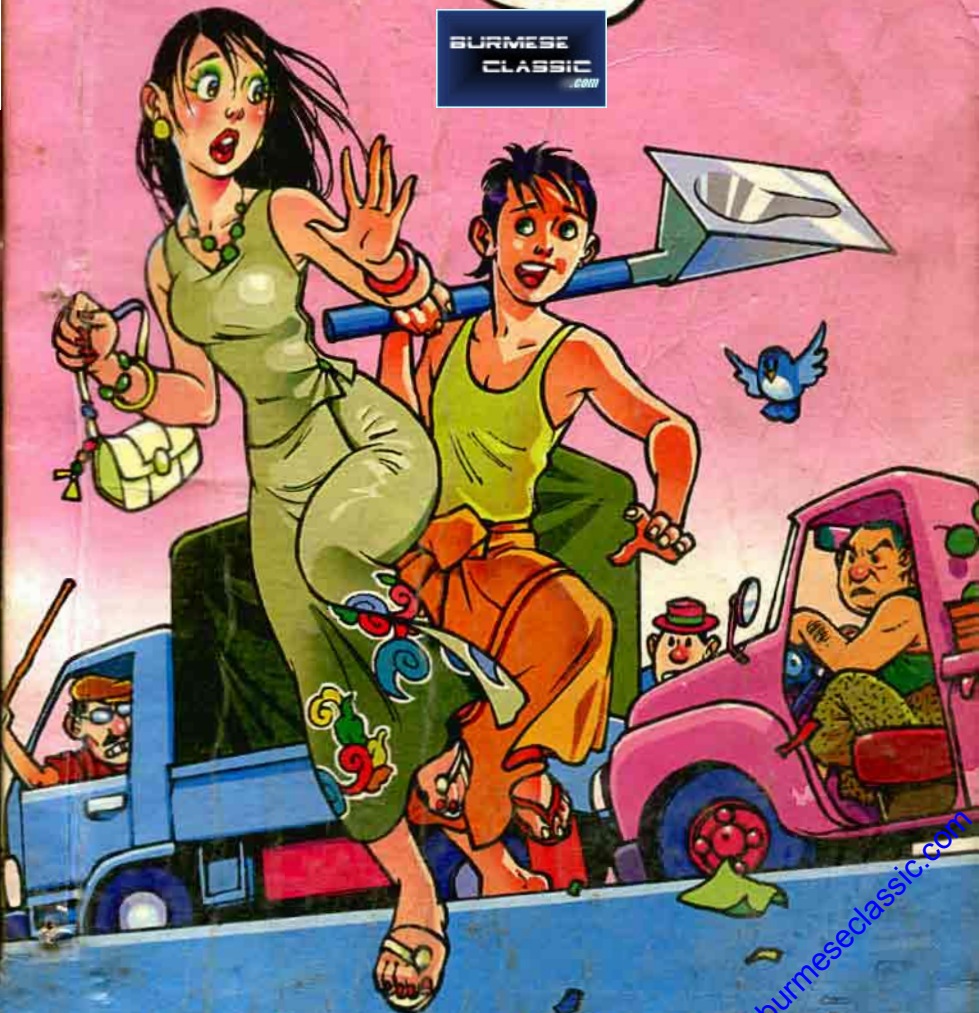

မိုးကုန်း

ချိုလိမ့်

BURMESE
CLASSIC
COM

အချစ်...ဟာသ...လုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

မုခ်မုခ်

ချီလိပ်

BURMESE
CLASSIC
2009

အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

နီကန် ဆရာတော်၏ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ် အခွေ ပြီးကာစ မနက်ခင်းဦး ရနံ့သင်းသင်းကလေးနှင့်အတူ စိန်လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သည် လူစည်ကားလျက် ရှိသည်။ စိန်ကဖီးသည် လက်ဖက်ရည် သိပ် မကောင်းလှသော်လည်း အကြာကွေး၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊ ထမင်း ကြော်၊ အသုတ်၊ မုန့်ဟင်းခါး စသော မနက်ခင်း စားဖွယ်ရာစုံခြင်း၊ ပိုင်ရှင် ဦးမိုးဒီကြီးကလည်း ပျော်ပျော်နေတတ်ခြင်း၊ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ အထာကို သိရှိပြီး လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် လူစည်ကား လေသည်။

ကျတီးလေး၊ ဖန်နှစ်၊ ပုံမှန်သုံး၊ ပဲလား၊ သကြားလာ ၃၊ ကြက်ဥ တစ်ဝက် ထမင်းကြော်နှစ်၊ ရေနွေးအိုး ချပါ၊ အားလုံး လေးရာခြောက်သွယ်၊

လာထောသုံးပါဆယ် စသည့် အော်သံ၊ တီးတီး စကားပြောသံ၊ လှမ်းခေါ်သံ တို့အကြားတွင် သိန်းတန် မြန်မာပြည်၏ သီချင်းသံ နုနုအေးအေးကလေး မှာ ဟိုယိမ်းဒီနဲ့ ရှိသည်။

စိန်ကဖီးသို့ ညမိုး ဝင်လာသောအခါ လူတော်တော်များများက ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ညမိုးက သိပ်သားနားတောက်ပသော တန်ဖိုးကြီး အဝတ် အစားများကို ဝတ်ထားသည့်အတွက် မဟုတ်ပါ။ ညမိုး ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာသော ပလတ်စတစ် အိမ်သာ ကမုတ်ကြီးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ခင်းဦးစ လှပမှု မင်္ဂလာနှင့် ထိုအိမ်သာ ကမုတ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် အိမ်သာကမုတ်ကြီးက အသစ်ဖြစ်ပါ သည်။

“ဟာ... ကိုညမိုး ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ!”

စားပွဲထိုးကလေးက အံ့ဩသံ ကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ရင်း ကမုတ် ကြီးကို ကိုင်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါ မင်းတို့ မြင်ဖူးနေကျပဲ၊ ဘာထူးဆန်းလို့ လဲ! အရေးကြီးတာ လက်ဖက်ရည်ချိုကျ တိုင်ကီတစ်ခွက် မြန်မြန်ချ... ဒါပဲ”

“ချိုကျ တိုင်ဝမ်း”

စားပွဲထိုးကလေးက လှမ်းအော်ရင်း ညမိုး ခုံဘေးတွင် ထောင်ထား သော အိမ်သာ ကမုတ်ကို မလိုက် ချလိုက် လုပ်နေသဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်... ကွဲသွားမယ်ကွ”

ညမိုးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောရင်း ကမုတ်ကို နေရာရွှေ့ ထောင် ထားလိုက်ရ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် ဝင်လာသူတိုင်းက ညမိုးနှင့် ကမုတ်ကြီးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကြသည်။ ရင်းနှီးသူများက စားပွဲထိုး ကလေး မေးသလို မေးကြသည်။ ညမိုးကလည်း ပြုံးရင်း “ဒီလိုပါပဲ” ဟု ပြန်ဖြေတတ်သည်။

ခဏကြာတော့ သိန်းဌေး ရောက်လာသည်။ ညမိုးကို မြင်တော့ နဂိုကတည်းက ပြူးနေသော သိန်းဌေး မျက်လုံးက နံပြားတစ်ချပ်နီးပါး ပြူးသွားသည်။

“ဟာ... ညမိုး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

ညမိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါရင်း ချိုကျကို တစ်ငုံသောက် သည်။

“ခက်တာပဲကွာ... ဒါ ဘာလဲဆိုတာ လူတွေအားလုံး သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီဆိုင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးနီးပါးဟာ ဒါကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးမှ ဒီဆိုင်ကို ရောက်လာတာပါ။ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ထူးဆန်းနေကြ တာလဲ! မကျေမနပ် ဖြစ်နေရတာလဲ! ငါတော့ လူတွေကို တဖြည်းဖြည်း နားမလည်နိုင်တော့ဘူး သေးထိမ်း”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ... မင်းဟာက စောစောစီးစီးကြီးဆိုတော့၊ ပြီးတော့လဲ စားတဲ့သောက်တဲ့ ဆိုင်ထဲဆိုတော့...”

“ဘာလဲ... မင်းက အခြေအနေ အချိန်အခါအရ မသင့်တော် ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား! ဒီကောင်က အသစ်ကြီးပါကွ၊ ရွံစရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ရွံစရာကို မင်းတို့စိတ်က ရှာတွေ့နေလို့ပါ။ ဒါကြီးကို မြင်တာနဲ့ မင်းတို့က အိမ်သာထဲက ကိစ္စတွေကို တန်းတွေ့လို့သာ ရွံစရာ ကောင်းနေတာပါကွာ”

သိန်းဌေး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့၊ ညမိုးဆိုသည့်ကောင်က ထင်ရာလုပ်တတ်တာ မှန်သော်လည်း သူ့ဘာသူ ဆင်ခြေတော့ ရှိမြဲမို့ သူ့ကို ပြိုင်ငြင်းနေလဲ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်၊ အသာပဲ နေလိုက်တာ ကောင်းမည်။

“မင်းတို့အားလုံးက ဦးနှောက်စွမ်းရည် အတူတူလောက်ပဲ ရှိတာ ကွ၊ လူတွေအားလုံး သာမန် တွေးသလိုပဲ မင်းတို့လဲ တွေးတယ်၊ အဲဒီထက် မပိုဘူး၊ ဒီဆိုင်ထဲကလူတွေ ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး မကျေနပ်တာ နားမလည် တာ မင်းလို တွေးလို့ကွ၊ ကြည့်နေ... ဇူအော် လာရင်လဲ မင်းမေးသလိုပဲ”

မေးလိမ့်မယ်”

ညမိုးက စကားဆုံးတော့ ချိုကျကို အရသာခံပြီး သောက်နေလိုက်သည်။ ဒီအိမ်သာ ကမုတ်ကြီးက သူ့အိမ်မှာ တပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် သူ့အဖေ အိမ်ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ညမိုးက သူ့အဖေ၏ ညီမဖြစ်သူ သူ့အဒေါ်အိမ်တွင် ကပ်နေသူ ဖြစ်၏။ သူ့အဒေါ် အပျိုကြီး ဒေါ်မြရွှေမှာ ဂျီဂျော့လည်း ကျသည်။ ပစိပစလဲ များသည်။ ဒေါ်သလဲ ကြီးသည်။ ညမိုးနှင့် ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်တည့်လိုက်၊ စိတ်ဆိုးလိုက် ပြေလည်လိုက်နှင့် အဆင်ပြေလျက် ရှိသည်။

အိမ်သာကမုတ်ကို မနုကတည်းက လဲရန် ညမိုးကို ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ညမိုးက အဒေါ်ဖြစ်သူကို ပညာပေးချင်သဖြင့် အောက်ဆင်းပိုက် ကုန်နေလို့ မနက်မှ ရမည်ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့် လှိုင့်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်သာက သစ်သားရေဆင်း တံလျှောက် တပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆွေးမြေနေသော သစ်သားရေဆင်းတံလျှောက်ကို လဲရန် ညမိုး အကြိမ်ကြိမ် ပြောသော်လည်း ကပ်စေးနည်း အပျိုကြီးက ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပေးပြီး ရှောင်နေခဲ့သည်။ အခု လုံးဝ သုံးမရတော့အောင် ပြုတ်ကျသွားတော့မှ အသစ်တပ်ရန် ညမိုးကို ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ညမိုး ပေးထားသော ပညာက မနက်မိုးလင်းတွင် ပြလေသည်။

“ဟဲ့... ညမိုး... ညမိုး၊ ထစမ်း၊ ထစမ်း၊ ထစမ်းပါဆို...”

ညမိုး အိပ်ယာက နိုးနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း အိပ်ချင်ယောင် တမင်ဆောင်နေခဲ့သည်။ သူ့အဒေါ် လာနိုးမည် ဆိုတာကိုလည်း သူ တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပဲ... ဟဲ့... ညမိုး ထစမ်းဆို... ထစမ်း”

အဒေါ်အသံက အရေးတကြီးလဲ ဖြစ်နေပြီ၊ တုန်တုန်ယင်ယင်လဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဟန်ဆောင်နေလို့ မကောင်းတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ညမိုး “အင်း...” ဟု အပျင်းသံရည် ပေးပြီး အပျင်းကြော ဆန့်သည်။

“ထပါ ညမိုးရယ်၊ ထစမ်းပါ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါဟဲ့”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေးရာ၊ အစောကြီး ရှိသေးတဲ့ဟာကို”

“ဘာကမှာလဲ၊ အိမ်သာ အိမ်သာ...”

အိပ်ချင်မှူးတူး မြင်ကွင်းထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားသော ဒေါ်လေး၏ မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်သာ... !!”

“မနုက နင့်ကို ပြင်ခိုင်းထားတဲ့ အိမ်သာလေ၊ အဲဒါ ငါ အခု အိမ်သာတက်ချင်လို့”

“ဒေါ်လေးကလဲ အခု (၇)နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး၊ တက်နေဝင်း ဆိုင်က ဘယ်လာ ဖွင့်ဦးမှာလဲ!”

“ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်ပဲ၊ နှိုးပြီး ပြောပေါ့၊ အမလေး... ငါ ဒီမှာ အား... ကျွတ်ကျွတ်... ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ ညမိုးရဲ့”

“ဟာ... ဒေါ်လေးကလဲ၊ ခု ဟိုဟာပြုချင်မှ ခု အိမ်သာဆောက်လို့ ဘယ်ရမလဲ! ပစ္စည်းသွားယူပြီးရင် တုံးခုပြီး သံရိုက်ရဦးမှာ၊ အဲဒီအချိန်ထိ ဒေါ်လေး အောင့်ထားနိုင်လို့လား!”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ အမလေး... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်!!!”

“ခြေရင်းက မသိန်းအေးတို့ အိမ်ကို အကူအညီ တောင်းပြီး...”

“သရက်ပင် ခုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ စကားများထားတာ မသိဘူးလား!”

“ရှေ့က မခင်မျိုးဝင်းတို့ အိမ်ရော”

“သွားစမ်းပါ... ငါ့အိပ်မက်ဂဏန်းကျတော့ ပေးရတယ်၊ သူတို့ အပိုင်ရတာကျတော့ လျှိုထားတာ၊ အဲဒီကတည်းက... အား... အမလေး ကျွတ်!!!”

ဒေါ်လေးမျက်နှာမှာ ချွေးတွေ သီးလာပြီး လူကလဲ ကံတုန်ကယင် ဖြစ်နေပြီ။

“အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကို ပြောတာပေါ့၊ စောစောကတည်းက လဲပါ လဲပါလို့၊ အလကား ဘာမှမဟုတ်တာကို ကပ်စေးနည်းနေတာ၊ အဲဒီ ကိစ္စက ဖြစ်လာရင် ကယ်လို့မရဘူး၊ အရေးမကြီးဘူး ထင်ရပေမယ့် သိပ် ဒုက္ခပေးတာ”

“အမလေး... လ... လုပ်ပါ... ဦးညမိုးရယ်”

“ကိုဌေးဝေတို့ အိမ်ရော”

“ဟာ... သ... သူတို့က... အား... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သေသာသေ... အား...”

“ကဲ... အဲဒါဆို အေးမူတို့အိမ်မှာ ကျွန်တော် ပြောပေးမယ်၊ လာ... ဖြစ်လာမှတော့ ရှက်မနေနဲ့တော့... လာ”

ဒေါ်မြရွှေ ခါးကို လိမ်၊ ဗိုက်ကိုမ၊ ကိုယ်ကို တစ်ခြမ်း စောင်းရင်း ညမိုးနောက်သို့ တအားအား တအီးအီး အော်ရင်း ပါသွားသည်။ အေးမူတို့ အိမ်က စံပြဈေးမှာ ဈေးရောင်းကြသည်။ မနက်ခင်းဆို အေးမူနှင့် အင်းခွေးကြီး ဘိုလုံမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ အေးမူကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ တော့ OK။

“အေး... ကိစ္စပြီးရင် သော့ကို အေးမွန်တို့အိမ်ကို ပေးခဲ့၊ ငါ အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ခဲ့ပြီ၊ ရော့... ဒီမှာ ခြံတံခါးသော့”

အေးမူတို့အိမ်က ခြေတံရှည် နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး အိမ်သာက အိမ်အောက် ခြံထောင့်မှာ ဖြစ်သည်။ ကိစ္စပြီးလျှင် သော့ခတ်ပြီး ဘေးအိမ် ပေးသွားရုံသာ၊ ဘေးအိမ်ကလဲ အေးမူတို့အိမ် အေးမွန်အိမ် ဖြစ်၏။

“ဒေါ်လေး သော့ကို စဉ်းစားဘေးမှာ ထားခဲ့မယ်နော်၊ အေးမွန်တို့ အိမ်ကို ပေးလိုက်၊ ကျွန်တော် တက်နေဝင်း ဆိုင်မှာ အိမ်သာကမုတ် သွားယူဦးမယ်၊ ပိုက်ဆံငါးထောင် ယူသွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား!”

“အေး... အေး”

ညမိုးစကားဆုံးတော့ သိန်းဌေးက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ပြီးတော့

ထောင်ထားသော ကမုတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ညိတ်သည်။ ဒီလိုကိုး ဆိုသည့်သဘော။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ... နို့မို့ဆို မင်းအဒေါ် မလွယ်ဘူး”

“အခုလည်း မလွယ်ပါဘူး သေးထိမ်းရ”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ငါ ခွေးကြီးဘိုလုံကို ခေါ်ပြီး အိမ်သာ ခွေးကတက်မှာ ပွတ်သပ် ပြီး လဲခိုင်းထားခဲ့တယ်၊ ငါ့အဒေါ်က ခွေးသိပ်ကြောက်တာကွ၊ ဘိုလုံကလဲ နည်းတဲ့ အင်းခွေးစပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့အဒေါ် တံခါးဖွင့်ရင် ဟိုကောင် ကြီး လန့်ပြီး ဂရီးဂယားတော့ လုပ်မှာ သေချာတယ်ကွ”

“ဟာ... မင်းကလဲကွာ၊ မတော် ကိုက်မိရင် ဘယ်နဲ့ လုပ်မလဲ! ဘိုလုံကြီး ဆိုးတယ် ကိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိနေတဲ့ဟာ”

“အိမ်သာတံခါး ပိတ်ပြီး နေရင် ရပါတယ်”

“မင်းနဲ့ကွာ... ဒေါ်မြရွှေက မင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလဲ ဟုတ်၊ ထမင်းရှင်ဆိုလဲ ဟုတ်နဲ့၊ ဒီလို ဒုက္ခပေးတာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ငါ့ဖားသားကြီးက ငါ့အဒေါ်ကို ပိုက်ဆံထောက်ပါတယ်ကွ၊ ခုဟာ ကလဲ စတာပါ”

“မင်း စတဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက စတာပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ခံရတဲ့လူက မသက်သာဘူးကွ”

“ဟေ့... ညီလေး၊ သတင်းစာ ပေးစမ်းကွာ”

ညမိုး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ သတင်းစာ ဖတ်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဇော်ဦး ရောက်လာ၏။

“ဟ... ဒါကြီးက ဘာလဲဟ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ!”

ညမိုးက သတင်းစာ ဖတ်နေရာမှ သိန်းဌေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဆိုသည့်သဘော၊ ပြီးတော့ သတင်းစာကို ပြန်ဖတ် နေလိုက်၏။ သေးထိမ်းက ဇူးအော်ကို ရှင်းပြနေသည်။

“ဟာ... ဒါကြောင့်မို့ ထင်တယ်ကွ၊ မင်းတို့ လမ်းထဲမှာ ရုတ်ရုတ် သဲသဲနဲ့ ပြီးတော့ ခွေးကိုက်တယ်ဆိုလား!”

“သေချာလို့လား ဇူးအော်”

“အင်း... ငါက မင်းတို့ လမ်းထဲကို ဝင်တာ မဟုတ်တော့ အတိ အကျတော့ မသိဘူး၊ ကြားတာ ပြောတာ”

ညမိုးက ဘာမှ မဖြစ်တော့သလို သတင်းစာ ဆက်ဖတ်နေသည်။ သိန်းငွေနှင့် ဇော်ဦးတို့နှစ်ယောက် ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ ပြီးတော့ chess ပွဲအကြောင်း ရောက်သွားကြပြန်၏။ ပြီးတော့ ပြောစရာ မရှိတော့သလို ရပ်သွားကြပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို မနေ့က သက်ဝင်း တော်တော် ဒေါသ ဖြစ်သွားပုံ ရတယ်၊ နောက်ကို ကိုယ်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတဲ့သူတွေကို သွားသွား မစ၊စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟဲ့... ငါ စတာက ဘယ်လောက်များ လွန်သွားလို့လဲ! ငါက လူနာမည်တွေကို ဒီလိုပဲ အပျင်းပြေ ခေါ်နေကျပဲဟာ”

ဇော်ဦးက ခေါင်းကို ယမ်းရင်း...

“ဒီကောင်က မင်းနဲ့ ငါတို့ ခင်သလောက် မခင်ဘူးလေကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း လှမ်းခေါ်တာက သူစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကွ၊ အခု အဲဒီ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို မင်း ခေါ်တဲ့အတိုင်း သင်းဝက် လို့ပဲ ခေါ်နေလို့တဲ့၊ ငါကတော့ မင်းကိုယ်စား ချော့ချော့မော့မော့ ပြော လိုက်ပါတယ်၊ နောက် သွားမခေါ်နဲ့တော့ကွာ”

ညမိုး နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာ မဲ့ပြီး ပခုန်းကို တွန့်၏။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်သာ ကမုတ်ကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး ပိုက်ဆံ(၅၀၀)ကို ခုံပေါ် တင်သည်။

“ယူသွားပါကွာ... ငါတို့ ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“မရှင်းနဲ့ သေးထိမ်း၊ ကိုဝင်းညွန့်ဆီမှာ ပိုက်ဆံငါးရာ ရစရာ

ရှိတယ်၊ သူ မေ့နေရင် ငါးရာတန် အစုတ်ကြီး အမ်းတုန်းက ငါက နောက်မှ ယူမယ်လို့ ပြောရင်း ကျန်ခဲ့တာလို့ ပြောလိုက်”

“ဒါဆို ပိုတောင် ပိုဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဇူးအော်ရာ... ငါသိပါတယ်၊ ပိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ တစ်ထောင်ဖိုး ပြည့်အောင် စားမှာပါ။ ကဲ... ငါ လစ်မယ်၊ ငါ ဒီနေ့ ရုံး ကို နောက်ကျမှ ရောက်ချင် ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်ကြီး တပ်ရဦးမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသော ညမိုးကို ကြည့်ရင်း သိန်းငွေက

“ဟေ့ကောင်... သူ့အိမ်က ဒီဘက်မှာ မဟုတ်လား!”

“အေးလေ... ဒီကောင် ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲမှ မသိတာ”

ညမိုးကတော့ အိမ်သာ ကမုတ်ကြီးကို ထမ်းကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီနေ့ ရုံးတက်ရမှာကို မေလင်းချို ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ တက်တက်ကြွကြွလဲ ရှိသည်။ အသည်းတအေးအေးနှင့် ရင်တဖိုဖိုလည်း ရှိသည်။ အခုပဲ ပခုံးပေါ်က ချထားသော စလင်းဘက်ကလေးကို ပြန်ယူ ကာ ပခုံးတွင် လွယ်ပြီး မှန်ထဲ ကြည့်ရပြန်သည်။ Half ဒေါက်နှင့် နို့နှစ် ရောင် ဖိနပ်ကလေးကတော့ ခါးအထိသာ ပေါ်သော မှန်ထဲမှာ မမြင်ရ။

ငုံကြည့်တော့ သူ့ခြေထောက် ဖြူဖြူဖောင်းဖောင်းကလေး တစ်စုံသည် နို့နှစ်ရောင် ဖိနပ်ကလေးထဲမှာ အပြစ်ကင်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှနေသည်။

နို့နှစ်ရောင် လယ်သာ စလင်းဘက်(ခ)ကလေးနှင့် ဖိနပ်ကလေး ကို ကိုကိုက ဩစတေးလျမှ ပို့ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းအစစ်မို့ ထင်သည်။ ဒီဇိုင်းရော အရောင်အသွေးနှင့် အသားကပါ နုညက်နေ၏။ ဆုနဲ့ဝေ ကို မကြွေးမိအောင်တော့ သတိထားရမည်။ အထူးသဖြင့် ဝှေ့ကိုပေါ့။ ဝေက သူတို့အုပ်စုထဲမှာ အသုံးအစွဲ ချို့တဲ့သည် မဟုတ်လား! အို... သူတို့က လာမမေးရင် ကိုယ်က စမပြောဘူးဟု သံဒိဌိန် ချပစ်လိုက်သည်။

“သမီးရေ... မောင်ခွန်မျိုး ပြန်တော့မယ်တဲ့၊ နှုတ်ဆက်ပါဦး”

မေမေအသံကြောင့် မှန်ထဲက ချို့မျက်နှာကလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပစ္စည်းရပြီးကတည်းက အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ဝတ်လိုက် ချွတ်လိုက် နှင့် တစ်လောကလုံးကို မေ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုခွန်မျိုး၏မမက ကိုကိုနိုင်နှင့်အတူ ဩစတေးလျမှာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ အခု လက်ဆောင်တွေကို ခွန်မျိုးအစ်မနှင့် လူကြိုပါးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... လာပြီ မေမေ”

ကမန်းကတမ်း ပြန်အော်ရင်း ပြေးထွက်ပြီးမှ ဖိနပ်စီးပြီးသားကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် အခန်းထဲ တစ်ခေါက် ပြန်ချွတ်ရသေး၏။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုခွန်မျိုး၊ မမနန်းကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါနော်၊ မမက ဒီမှာ ကြာဦးမှာလားဟင်!”

“အင်း... တစ်လလောက်တော့ ကြာဦးမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟိုလေ မမနန်းနဲ့ ကိုကိုဆီ စာထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့”

“ရတယ်လေ... ပြန်ခါနီးတော့ phone ဆက်ပါမယ်၊ ရေးထားပေါ့”

“ဟင်... ချို လာပို့မှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် လာယူပါမယ်”

ကိုခွန်မျိုး ပြန်သွားပြီးတော့မှ စိတ်တိုင်းကျ အလှကို ပြင်သည်။ အင်္ကျီက ကြိုက်တာ ရွေးဝတ်လို့ မရ၊ Company ဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ရသော်လည်း အရောင်က ငှက်ပျောနုစိမ်းကလေးမို့ ငြင်သာစွာ လိုက်ဖက်ပါသည်။

“မေမေရေ... ချို သွားပြီ”

“ဟဲ့... သွားတော့မလို့လား၊ ကိုးနာရီတောင် မထိုးသေးတာကို”
မေမေက မီးဖိုခန်းထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

“ရတယ် မေမေ၊ ချို သွားနှင့်ပြီ”

“အေး... အေး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်၊ သွားသွား”

မေမေသည် ထိုစကားကို အပြုံးနှင့် ပြောလိမ့်မည်ဆိုတာ ချိုလေး သိပါသည်။

ချို လမ်းမပေါ် ရောက်တော့ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်သည် ချိုကြောင့် ပို၍ လင်းလက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ပြီးပြည့်စုံသောအလှ ရှိသည့် ချိုကို တစိုက်မတ်မတ် ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ပေါ်လွင်အောင် ဂရုတစိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးနေသည်။ ချို ခြေတစ်လှမ်း တိုးဝင်လိုက်တိုင်း အရာဝတ္ထုများသည် တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲကုန်ကြသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘေးဘီဝဲယာရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာနေသော လူများထဲမှ ဝင်းပသော၊ တုန်လှုပ်သော၊ အငိုက်မိသွားသော အကြည့်များကို ချို ရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျေနပ်ချိမြသော အသံသည် ချို့နှလုံးသားထဲမှာ ပွဲတော်တစ်ခုကို ကျင်းပနေသည်။ သို့သော် ညမိုး...။

ချိုတို့ လမ်းထိပ် ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ ပုဆိုးတိုတို စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ပခုံးပေါ်မှာ အိမ်သာ ကမုတ်ကြီးကို ထမ်းထားသော ညမိုး၊ ညမိုး

သူမကို လှမ်းပြီးပြန်နေသည်။ ချို စီးရမည့် ဖယ်ရီကားက ချိုတို့ လမ်းထိပ်က နေ နည်းနည်း လမ်းလျှောက်ရဦးမည်။ ဒုက္ခပဲဟု ချို တွေးမိသည်။ ညဗိုး ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။

“နင် ဒီနေ့ စောသားပဲ မိချို”

“အေးဟယ်... နင်... နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ညဗိုး။”

“ဒီကောင်လေဟာ... ပြုတ်ထွက်သွားလို့ပေါ့၊ အသစ်လာဝယ်ရ တာ”

ညဗိုးက ပခုံးပေါ်က ကမုတ်တံကို ပုတ်ပြရင်း ပခုံးပြောင်းထမ်း သည်။ မနက်ခင်းစ သွားလာနေသူများက အိမ်သာ ကမုတ်ကြီး ထမ်းထား သော ညဗိုးနှင့် လှလှကလေး ပြင်ထားသော ချိုတို့ကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးသွားကြသည်။

မဖြစ်တော့ စကားဖြတ်ပြီး လစ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“နင် ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းဘူးလား။”

“နောက်ကျချင် ကျမှဟာ၊ ဒီကောင့်ကို တပ်ရဦးမှာ၊ အဲဒါ နင့်ကို လာပြောတာ၊ ငါ မလာဖြစ်ရင် ခွင့်တင်ပေးထားဟာ”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ၊ ချို သွားမယ်နော်”

“နေဦး မိချိုရဲ့၊ ဟိုမှာ မုစိရော ခြောက်ဆယ်ရော မရောက်သေး ဘူး၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ”

“ရပါတယ်... စောင့်နေကျပဲ၊ သွားတော့မယ်နော်”

“ဒါဆို ငါ အဖော်လိုက်စောင့်ပေးမယ်”

ညဗိုးက ချိုနံဘေးမှ သူ့ပစ္စည်းကြီးကို ထမ်းရင်း အေးအေး ဆေးဆေးပင် လိုက်လာသည်။ ချိုရင်ထဲမှ ခုနက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုယ်ပိုင် ရရှိခဲ့သော ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စိတ်ကလေး ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ချို တစ်ယောက်တည်း လာစဉ်ကမှ ချိုလေးကို သတိမထားမိသူ၊ ကိုယ့်အာရုံ နှင့်ကိုယ် သွားနေသူတွေ ရှိသေးသည်။ အခုတော့ ချိုလေးတို့ကို သတိ

မထားမိသူ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

သတိထားမိသူ တချို့က ပထမ အံ့သြသွားမည်။ ဒုတိယ ပြီးစစ၊ စပ်ဖြူ ဖြစ်သွားမည်။ တတိယ အချင်းချင်း လက်တို့ပြကြမည်။ အံ့သြမှုကို မထိန်းနိုင်သူ တချို့ဆို “ဟ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ!” ဟု လည်းကောင်း၊ “အကောင်းဆုံး စုံတွဲဖက်ရှင်ပါလား!” ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောသွားကြ သည်။ ကိုကို၏ ဩစတေးလျမှ အကောင်းစား လယ်သာ စလင်းဘက် ကလေးနှင့် ဖိနပ်ကလေးမှာ ညဗိုး၏ အိမ်သာကမုတ်ကြီး နံဘေးတွင် တစ်စစ ပြိုကျကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။

မေလင်းချို၏ စနစ်တကျ အလှထက် ညဗိုး၏ အိမ်သာ ကမုတ် ကြီးက ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား စွဲဆောင်နိုင် သိမြင်လွယ်နိုင်လေသည်။ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးတော့ အလယ်မျဉ်းမှာ ခဏရပ်စောင့်ရ သည်။ နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသော ကားပေါ်မှ လူများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်သွားကြ၏။

ခရီးသွားဟန်လွဲ အမှတ်တမဲ့ ခဏဆိုသည်ဟု ပြောရအောင်ကလဲ ညဗိုးက စကားတွေ နံဘေးက ပြောနေသဖြင့် အတူတူ လာမှန်းကြီးက သိသာနေသည်။ ညဗိုး ပြောသည့် စကားတွေကလည်း ပြန်မဖြေ ပြန်မပြော ဘဲ နေလို့မရသော စကားမျိုးတွေ ဖြစ်နေသည်။

“နင့်ကို လှမင်းက လိုက်လို့ဆို”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူပြောလဲ!”

“ဒီလိုပဲ ကြားတာပေါ့ဟ”

“အလကားပါ”

အဲဒီလို စကားတွေမျိုး...။

မီးပွိုင့်မှ လွတ်စ ကားတွေက ဖြတ်ကူးလို့ မရအောင်ပင် စိပ်လွန်း လှသည်။ ကားလမ်းအလယ်မှာ ဟိုဘက်ကို အတူဖြတ်ကူးဖို့ ရပ်နေသူများ ကလဲ မေလင်းချိုတို့ကို ကြည့်နေကြသည်။ ဒီနေ့ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်

အောက်မှာ ညမိုးတို့နှစ်ယောက်က အထူးခြားဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ချိုလေး မျက်ရည်ဝဲချင်နေမိသည်။ ကားကြော နည်းနည်းကလေး အဟာမှာ ချိုလေး ဇွတ်မှိတ်ကူးပစ်လိုက်၏။

“ဟာ... မိချို၊ မိချို... ကူးကူး ပြေးပြေး၊ လာ... လာ”

ညမိုးက ချိုလေး လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ကားများထဲမှ ကိုယ့် ကားယား အတင်းဖြတ်ပြေးသဖြင့် ဒီနေ့မနက်အတွက် မီးပွိုင့်မှာ မြင်လို့ တွေ့လို့ မကောင်းဆုံး မြင်ကွင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကားလမ်းတစ်ဖက် ရောက်တော့ ညမိုးက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ မိချို၊ ဒီလောက် ကားတွေ လာနေတာ ခဏလေး စောင့်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ!”

ချိုလေး ဘာမှ ပြန်မပြော၊ လူတွေက သူတို့ကို ခုမှ ပိုပြီး ဝိုင်းကြည့် လာကြသည်။ ဘာမှ ပြောလို့လည်း မရတော့...။

“နင်ဟာလေ... ငါမပြောချင်ဘူး သိလား၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကလေး အတွေးနဲ့ အူကြောင်ကြောင် သိပ်လုပ်တာပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့... ငါပါလို့ ဖယ်ရီကလဲ အစောကြီး ရှိသေးတာ၊ နင် ဘာလောနေတာလဲ! အရှူးမရဲ့”

“နင့်ကြောင့် လောနေရတာ ငတုံးရဲ့” ဟု စိတ်ထဲက ပြန်အော်ပစ် လိုက်သည်။ ချိုလေးက “ဒီဟာကြီးနဲ့ ငါ့နောက် လိုက်မလာနဲ့ဟာ” ဟု ပြောမထွက်ရက်ပါ။ ညမိုးကို ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်၊ အားနာနေသော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီအိမ်သာ ကမုတ်ကြီးကြောင့် မိန်းမသားတစ်ယောက် ဝိုင်းကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ နင် တကယ် မသိဘူးလား၊ ညမိုးကို ကြည့်တော့ အေးအေးလူလူပင် ရှိသည်။

“နင်က ဒေါ်ရီရီခင်တို့ ဌာနကို ပြောင်းမလို့ဆို”

“ဟာ... မပြောင်းပါဘူး”

“အေး... မပြောင်းနဲ့ဟ၊ ပြောင်းရင် နင် သူ့ပီအေ ဖြစ်မှာ မိချို၊ ပြီးတော့ သူက company မှာ ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကားတစ်စင်းနဲ့

လျှောက်သွားနေရတာ၊ နေပူမိုးရွာ ရှောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစားအသောက် လဲ အချိန်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က Air Con ခန်းထဲ ထိုင်ရတာတောင် ရင်တုန်လိုက် ခေါင်းမူးလိုက် ဗိုက်အောင့်လိုက်နဲ့”

“ချို မပြောင်းပါဘူး”

ချိုလေး စိတ်ညစ်လှပြီ၊ ဖယ်ရီကား ရပ်တဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့် တော့ မိစုရော မိဝေရော တစ်ယောက်မှ မရောက်ကြသေး၊ ချိုလေးတို့ ဖြတ်လျှောက်လာသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ “မိဘစကား ပယ်ရှားလို့ ဒုက္ခရောက်တာ xxx ကိုယ်တွေ့ပဲ” ဆိုသည့် ထူးအိမ်သင်၏ သီချင်းသံကို ကြားရ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့... မေမေ ပြောသလို (၁၀)မိနစ်လောက် နောက် ကျပြီးမှ ထွက်လျှင် ဒီကောင်နဲ့ လွဲသွားနိုင်သည်။ အခုတော့...။

ဖယ်ရီကား စောင့်သည့်နေရာကို ရောက်တော့ ညမိုးက ပခုံးပေါ် ထမ်းလာသော ကမုတ်ကြီးကို မြေကြီးမှာ ထောက်ပြီး ထောင်ရက် ကိုင်ထား သည်။ ဘတ်စ်ကားဂိတ်လို လူအုပ်စု များများ မရှိသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် က ထင်းထင်းကြီး ရှိနေပြန်သည်။

ညမိုးက သူ့နံဘေးမှာ ခေါင်းကလေး ငုံ့ချထားပြီး စလင်းဘက်(ခ) ကြိုးလေးကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရပ်နေသော မိချိုကို ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်နေသည်။ မိချို ဒီနေ့ တော်တော်လေးကို လှနေမှန်း သူ မြင်နေရ သည်။ သိလဲ သိနေသည်။ သူ အိမ်သာကမုတ်ကြီးကို တမင်ယူလာပြီး မိချို အကြပ်ရိုက်အောင် စခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တမင် တိုက်ဆိုင်သလို လုပ်ထားတာက ပီပီရီရီ လိမ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါကို မိချို သိချင်သိမည်။ မသိချင်လဲ နေမည်။ ဒါပေမယ့် မိချို သည် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အော်ငေါက်မလွှတ်ဆိုတာတော့ သေချာသည်။ သူ ဘယ်လောက်စစ မိချိုသည် အသည်းယားဖို့ ကောင်းစွာ သည်းခံနေ လေ့ ရှိ၏။ ဒါကို ညမိုး မကျေနပ်။ အခုနေ မိချိုက သူ့ကို အော်ဟစ် မောင်းထုတ်မည်ဆိုလျှင် သူ ကျေကျေနပ်နပ် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ မိချို

အနားမှ ထွက်သွားမှာ သေချာသည်။ သူက မိချိုကို စိတ်ဆိုးစေချင်သည်။
ဒါမှ သူ ချော့လို့ရမည်။ သူငယ်ချင်းဘဝ ချော့ရတာလဲ တစ်မျိုး ပျော်စရာ
ကောင်းမည် ထင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် မိချွေချိုက ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမဖြစ်
သလို တည်ငြိမ်နေသည်။ လူတွေက ကြည့်ကြည့်သွားကြတာကို မိချို သိပါ
လိမ့်မည်။ သို့သော် ဘာမှမပြော၊ မကျေနပ်ပုံ မပြ။

“ငါ ခွင့်နှေဝက် ယူမှာ၊ ဒေါ်ခင်မိုးမာကို သေချာတိုင်နေနော်၊ အဲဒီ
အပျိုကြီးက ပြောချင်ရင် လူရှေ့သူ့ရှေ့ ရှောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးနေတဲ့
သူ့မျက်လုံးကို ထပ်ဖြူပြပြီး အော်ချင်အော်တာ”

“စိတ်ချပါဟာ... ငါ သေသေချာချာ တိုင်ပါ့မယ်၊ နင် သွား
တော့လေ ညမိုး”

ညမိုး ပြုံးလိုက်သည်။ နည်းနည်းတော့ အသံထွက်လာသည်။
ဒါပေမယ့် ဒေါသနှင့် အော်တာဟောက်တာတော့ မဟုတ်၊ နားလည်ပေးဖို့
တောင်းပန်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ရပါတယ်... နင်တစ်ယောက်တည်းဟာ၊ ငါ အားပါတယ်ဟ”

မိချိုထံမှ သက်ပြင်းချသံကို သူ ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ နည်းနည်း
တော့ သနားသွားသည်။ ပြန်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်နေတုန်း
မှာပင်...

“အမလေး... ညမိုး ဒါကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ နင့်ဟာ
မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းနဲ့”

“အိမ်သာရေတံလျှောက် ကျိုးသွားလို့ဟ၊ ပြန်ပြင်ဖို့လေ”

“အဲဒါဆိုလဲ သွားပြင်လေ၊ ဒါကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဒီနား လာရပ်နေတာ
လဲ!”

မိစုနှင့် မိဝေက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ရွံရွံရှာရှာနှင့် သူ့ကို နှင်လွှတ်သည်။

“ငါ မနက်ကို Duty Off မလို့ မိချိုကို လာပြောတာ၊ ဒီကောင်ကြီး

က အသစ်ပါဟ၊ ခုမှ ဝယ်လာတာလေ”

“အမလေး... သစ်သစ်ဟောင်းဟောင်းဟာ၊ လူမြင်လို့မှမကောင်း
တာ၊ စိတ်ချ... ငါတို့ နင့်ခွင့်ကို တိုင်ပေးထားမယ်၊ စိတ်ချလက်ချ ပြန်
တော့”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ မိခြောက်ဆယ်ရဲ့၊ ဖယ်ရီ လာမှ ပြန်မှာ”
ညမိုး စကားကြောင့် မိစု တွန့်သွား၏။

“အမလေး... ပြန်ပါ ညမိုးရယ်၊ နင်က ရုံးတက်မှာမှ မဟုတ်
တာ၊ ဒါကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူးဟာနော်၊ ဟဲ့... ချို၊ မင်းက ဘာမှမပြောပဲ
ဒီအတိုင်း ရပ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ အံ့ပါရဲ့... ကဲ... ညမိုး!!”

မိစုက ခါးကို ထောက်ရင်း သွားမလား မသွားဘူးလား ဆိုသည့်
သဘောနှင့် ညမိုးကို ကြည့်သည်။

“ငါ ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဟ၊ မာလာကို သူ့အဒေါ်က မှာလိုက်
တာ ပြောရဦးမယ်”

“လာပြန်ပြီ... ဘာပြောရမှာလဲ၊ ငါတို့ကို ပြောခဲ့၊ ပြောပေးမယ်
ပြော”

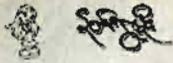
“ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောမှ ရမှာဟ... အရေးကြီးလို့ ဟာ... မေ့နေ
လိုက်တာ၊ ခဏလေးနော်... ခဏလေး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ညမိုး ကမုတ်ကြီးကို မြေပေါ် ချကာ ပြေးထွက်
သွားသည်။ ထင်မထားသဖြင့် မိစုတို့ လုံးဝ မတားလိုက်နိုင်။ မိန်းကလေး
သုံးယောက်၊ အိမ်သာ ကမုတ်ကြီးတစ်ခု၊ လူတွေက ကြည့်သွားကြ၏။

“ဒီကောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ၊ ချိုလေး... ဘယ်တုန်း
ကတည်းက ဒီကောင် ရောက်နေတာလဲ!”

“ချိုတို့ လမ်းထိပ်ကတည်းက ဒါကြီးနဲ့ လိုက်လာတာ”

“အမလေး... မိချိုရယ်၊ အဲဒီကတည်းက မောင်းထုတ်လိုက်ပါ
တော့လား!”

“ရမှ မရတာ”

“ကဲ... နင်တို့ ဒီနား ရပ်ပြီး စကားရှည်မနေကြနဲ့၊ လာ... ဟိုဘက်နား သွားရပ်မယ်၊ သူ့ဟာကြီး ဒီအတိုင်းသာ ထားလိုက်... ဟုတ်တယ်”

မိဝေက ဦးဆောင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားရပ်ကြသည်။

“အခုလည်း ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ!”

“မသိဘူးလေ၊ ညမိုးကလေ... ဒီအကျင့်ကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဒီကောင် တမင်လုပ်တာ လိမ်တာ”

မိဝေက ဒေါသနှင့် ပြောသည်။ ချိုလေးကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့၊ သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကလေးက ဘာမှမဟုတ်ပဲ ပျက်စီးသွားပြီ မဟုတ်လား! သူ့နှိပ်နှိပ်ရောင် စလင်းဘက်(ခ)ကလေးကို သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး က သတိမထားမိကြတော့၊ ညမိုး၏ အိမ်သာကမုတ်ကြီးလောက် ဂရုမစိုက် ကြတော့။

(ညမိုးရယ် နင် သိပ်ခက်တာပဲဟယ်။)

ထိုစဉ် ညမိုး ချထားခဲ့သော ကမုတ်ကြီးကို ကုလားတစ်ယောက်က လာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အနီးနားတစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာ ဒီပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်ဖို့ မြင်နိုင်စရာ တစ်ဦးကိုမှ မတွေ့။

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ကြဦး၊ ညမိုး ဟာကြီးကို ဟိုမှာ ကြည့်နေပြီ”

“ပြဿနာပဲ၊ ဒီကောင်က ဘယ်သွားတာလဲ!”

“ဘယ်သိမလဲဟ၊ ပြေးထွက်သွားတာပဲ”

ထိုစဉ် ကုလားကြီးက အိမ်သာကမုတ်ကို ကိုင်ကြည့်နေပြီ။ သူတို့ကို တရားဝင် အပ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ကလဲ သိ၊ သူတို့နားမှာ ချထားခဲ့တာလည်း ဖြစ်သဖြင့် သူတို့မှာ တာဝန်ရှိသလို ခံစားရသည်။ ထိုစဉ် ကုလားကြီးက ကမုတ်ကြီးကို လှမ်းကိုင်လေသည်။

“ဟေ့... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ!”

ကုလားကြီး ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ တိုင်ပင်မထားပါပဲ သုံးယောက်စလုံး တပြိုင်တည်း အော်လိုက်သည့်အတွက် အသံက တော်တော် ကျယ်သွား၏။ ကုလားကြီးက သားသားနားနား ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို တွေ့သည့်အတွက် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“အစ်မ... ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏချထားတယ်နော်၊ ခု ပြန်လာယူတယ် အစ်မ”

“အောင်မယ်... ဒီမှာ ကိုရွှေကုလားရဲ့၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်း”

“ဟာ... အစ်မလေး၊ မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်၊ အစ်မလေးတို့နဲ့ ဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်ဟာပါ”

မိဝေ ဒေါသ တော်တော် ထွက်သွား၏။ လူတွေက ဖြောင်လိမ်ကြပါလား။

“ဒီမှာ အဲဒါကို လူတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို အပ်သွားတာ၊ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကုလားရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်တပည့်ပါ၊ ဒါ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းပါ”

သူတို့ အိမ်သာကမုတ်လုပွဲက တော်တော် ပြင်းထန်လာသည်။ ဖြောင်ကြီး လာလိမ်နေသော ကုလားကို သူတို့သုံးယောက် ဒေါက်နီနေကြပြီ။

“ဒီပစ္စည်းကို အပ်သွားတာ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့က ဒီပစ္စည်းကို ဘာမှ လုနေစရာ မလိုဘူး၊ ရှင် ရဲစခန်း လိုက်ခဲ့မလား၊ ထွက်သွားမလား... ဒါပဲပြော”

ချိုလေး၏ မာထန်ပြတ်သားသော စကားကြောင့် ကိုရွှေကုလား ဘာမှ မပြောရဲတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ချိုလေးတို့ အားလုံးလည်း ကမုတ်ကြီးနား သွားရပ်နေကြရသည်။

(ညမိုးရယ်... နင် သိပ်ခုကွပေးတာပဲဟယ်)

“ဒုက္ခပါပဲဟာ... အခုနေ ဖယ်ရီလာရင်တောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

မိစုက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ငြီးသည်။ အနီးနားမှာ အပ်ထားခဲ့စရာ ကွမ်းယာဆိုင်တို့ ဘာတို့လည်း မရှိ၊ ခုနက ကုလားကလည်း ခပ်ဝေးဝေးသို့ ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်၊ ဟိုဘက်ကားလမ်းမှ ရပ်ပြီး ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်လှလှ ကောင်မလေး သုံးယောက်နှင့် ဒီပစ္စည်း ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဟု ယုံနေပုံ ရသည်။

“ဒီကောင် ငါတို့ကို တမင် အရှက်ခွဲတာ၊ ဒုက္ခပေးတာ ချီလေး... သိလား၊ လာရင် ခေါင်းကို ခေါက်ပစ်မယ်”

မိဝေက ဒေါသနှင့် ခါးလေး ကုန်းကာ လက်များကို ကောက်ရင်း လေထဲမှာ ခေါင်းခေါက်ပြနေသည်။

“မလာရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟာ!”

မိချီ၏ ငြီးသံကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောနိုင်၊ ထိုစဉ် မိဝေက အလန့် တကြား ထအော်သည်။

“ဟာ... ဖယ်ရီကား လာပြီ”

သုံးယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူတို့ ဖယ်ရီက မီးပွိုင့်တွင် မီးနီမိနေ၏။ ညမိုးကို အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ၊ သုံးယောက် စလုံး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမယ်မှန်း မသိကြတော့။ ဖယ်ရီကားက သူတို့ ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မိချီ... !!”

မိချီလည်း ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိ၊ ဟိုဘက် ကားလမ်းက ကုလား ကလဲ အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။ ထားခဲ့လိုကတော့ မသွားမှာ ကျိန်းသေသည်။ ညမိုးကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ၊ မိချီ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

ကားဆရာကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး စောင့်ပေးဖို့

တောင်းပန်ရသည်။ ကားဆရာကြီးက (၁၀)မိနစ် အချိန်ပေး၏။ ဖယ်ရီပေါ်က တစ်ရုံးတည်းသားတွေက မိချီတို့အဖြစ်ကို ရယ်ကြသည်။ ညမိုးစသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ ရိပ်မိကြ၏။

“ဒီကောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ဘာတွေများ ထိုင်နေလားမှ မသိတာ၊ ငါတို့ သွားကြည့်ပေးမယ်”

ကွန်ပျူတာ ကိုင်သည့် ကျော်မင်းနှင့် သူငယ်ချင်း(၂)ယောက် ထွက်သွားကြသည်။ မိချီတို့ (၃)ယောက်လဲ ကားပေါ် မတက်နိုင်သေးဘဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် ရင်မောနေကြသည်။ ကုလားကလည်း ချီလေးတို့ကို ကြည့်နေဆဲ ရှိသည်။

ကျော်မင်းတို့ ပြန်လာကြသည်။ ညမိုး ပါမလာ၊ (၁၀)မိနစ်လဲ ပြည့်သွားပြီ။

“ငါတို့လဲ ရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

“တစ်အိမ်အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့မလား!”

“ဒီနားမှာ မိချီတို့နဲ့ သိတဲ့အိမ် မရှိဘူး”

“မိချီကလဲ... ရှိဦးတော့ ဘယ်အိမ်က ဒါမျိုးကြီးကို သိမ်းထားပေးမှာလဲဟ”

“နင်တို့ကို ညမိုးက တမင် ပညာပေးသွားတာ အမှန်ပဲ”

“ကဲ... တူမကြီး၊ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ ကြုံရဦးမှာနော်”

ချီလေး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ညမိုး သူတို့ကို ပညာပေးသွားသည်ဟု ချီလေး မထင်ပါ။ တစ်ခုခု မှားနေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ကိုကျော်မင်း... ဒါကြီး ကားပေါ် တင်ပေးနော်”

ကျော်မင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်က “ဖြစ်ရမယ်” “ဖြစ်ရမယ်” ဟု ထွက်လေသည်။

“အေးလေ... ဒီနည်းကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကဲ... လာထား”

အိမ်သာကမုတ်ကြီး တင်ပြီး ထွက်သွားသော သူတို့ ဖယ်ရီကားကို
ဟိုဘက်ကားလမ်းမှ ကိုရွှေကုလားက မကျေမနပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေလေ
သည်။

ကားပေါ်မှာကတည်းက ဒီကမုတ်ကြီးကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြသည်။

“နင်ပဲ သယ်လာတာ၊ ငါတို့လဲ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ!”

“အဲဒီလို ခေါင်းမရှောင်နဲ့လေဟာ၊ ထားခဲ့လို့လဲ ဖြစ်မှ မဖြစ်တာ”

မိဝေကို ချီလေးက အတူတူ ရှိဖို့ ကြိုးစားပြီး စည်းရုံးနေရ၏။

“ချီက ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ!”

“အင်း... ဒါကြီးကို ကားပေါ်မှာပဲ ထားမယ်ဟာ၊ ဘကြီးက
ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့တာ အားလုံးကို သိနေတာပဲ၊ ပြောပြရင် လက်ခံမှာပါ၊ ဒီကမုတ်
ကြီးကို Company ထဲ ယူသိမ်းလို့ မဖြစ်မှန်းတော့ သိကြမှာပါ”

“ငါကတော့ ဒါကြီးကို ရုံးထဲ သယ်ကို မလာချင်တာ၊ ဒီလိုလုပ်မယ်
ဟာ၊ ရုံးရှေ့က မဝင်းလှတို့ အသုပ်ဆိုင်မှာ အပ်ထားလိုက်ရင်ရော”

မိစု၏ ဝမ်းသာအားရ အားပေးသောအကြံကို မိဝေရော ချီလေး
ပါ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါပြီး ပယ်လိုက်ရ၏။

“အမလေး... တို့ မိန်းကလေး သုံးယောက်နဲ့ ဆက်စပ်မရတဲ့
ဒီကမုတ်ကြီးသာ သူ့ဆီ သွားအပ်လို့ကတော့ မေးလိုက်မြန်းလိုက်မယ့်အမျိုး၊
စပ်စုလိုက်မယ့်အမျိုး၊ ပြီးရင် သူ့မှတ်ချက်နဲ့ သတင်းက အတင်းအဖြစ်နဲ့
ရုံးထဲကို နာရီဝက်အတွင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီတော့ လုံးဝအပ်လို့
မရဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ဖယ်ရီကားဆရာ ဘကြီးသောင်းကိုသာ အပူကပ်
ရသည်။

“ဘကြီးကတော့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့ တာဝန်
ရှိတဲ့သူတွေကိုတော့ ပြောပြထားပါကွယ်၊ ဘကြီးတို့က ကားဒရိုင်ဘာ
ဆိုတော့ အနိမ့်ဆုံးလူပါ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကိုယ့်တူ တူမအရွယ် သားသမီး

အရွယ်တွေက အော်တာငေါက်တာတော့ မခံပါရစေနဲ့ကွယ်”

ဘကြီးသောင်း စကားကြောင့် ချီလေးတို့သုံးယောက် တော်တော်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ချီလေးတို့အတွက်နဲ့ ဘကြီး ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး
ဘကြီးရယ်၊ ဘကြီး အခုပြောတာတောင် ကျွန်မတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ
တယ်၊ ဘကြီးက အကူအညီ ပေးထားကြောင်းကို သမီးတို့ M.D ကို
ပြောထားပေးပါမယ်၊ စိတ်ချပါ ဘကြီးရယ်”

ကိုယ့်နေရာ ရောက်တော့ မနေ့က လက်စကလေးတွေ နည်းနည်း
သပ်ပြီးတော့မှ သူတို့ M.D ဒေါ်ခင်မိုးမာထံ ဝင်ရသည်။ သူတို့ ဝင်သွား
တော့ ဒေါ်ခင်မိုးမာက ခေါင်းကို စောင်းကာ ဝက်ခြံညှစ်နေ၏။ ပြန်ထွက်
သွားလို့လဲ မကောင်းတော့၊ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းလဲ မသိ၊ ဒေါ်ခင်မိုးမာက
ထွက်လာသော ဝက်ခြံအဆံကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရင်းက မသင်္ကာသလို
အလှည့်တွင် တန်းစီပြီး ရပ်နေသော သူတို့ကို တွေ့တော့ ရှက်သွားသည့်
မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသက ကျောက်ကျောက်တုံးလို တုန်ခါသွား၏။

“အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ!”

“ဟို... သမီးတို့ ဟိုလေ... အိမ်သာကမုတ်ကိစ္စ”

“ဘာ... အိမ်သာကမုတ် ဟုတ်လား!”

ချီလေးတို့ သုံးယောက် ရှင်းပြတာကို ဒေါ်ခင်မိုးမာက ဒေါသနှင့်
နားထောင်ရင်း ဇာတ်ရည်လည်တော့မှ တဟားဟားနှင့် ရယ်သည်။

“အင်း... ညှဉ်းဆိုတဲ့ကောင်က နင်တို့ကို ပညာပေးသွားတာ
တော့ အမှန်ပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော... ဒီကောင် နင်တို့ သုံးယောက်ထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်သလဲ!”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ သူက ဒီလိုပဲ စနေကျပါ”

“အေးပါ... အေးပါ၊ နောက်တော့လဲ အဖြေပေါ်မှာပေါ့၊ အခု
ဖယ်ရီကားမှာ သိမ်းထားတယ် မဟုတ်လား! ရတယ်... သေချာပေါ့”

သိမ်းဦး၊ ပျောက်သွားလို့ လျော်ပေးနေရဦးမယ်”

အမြဲတမ်း လက်ပေါက်ကပ်သည့် အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်မိုးမာ သဘောကောင်းနေလို့သာ တော်ရောသည်။ စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွား တော့မှ သူတို့ သုံးယောက် ညမိုးကို ကောင်းကောင်းလေး ကျိန်ဆဲပစ်လိုက် သည်။

အခန်း(၂)

သက်

တော်လမ်းကလေးသည် ကုက္ကိုပင်ရိပ်များကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အေးမြနေသည်။ မနက်ခင်း ငှက်ကလေးတွေ အော် သံကို အမြင့်မှ သဲ့သဲ့ ကြားရတတ်သည်။ ကုက္ကိုပင်အုပ်ကို ဝင်တိုးသော လေသည်ပင် ညှင်းညှင်းညည် အသံမျှသာ ပေးသည်။ ကုက္ကိုရွက်လေးများ ခေါင်းမောအောင် နှော့ပြီး နေခြည်ပျောက်ကလေးများကို မြေလမ်းကလေး ပေါ်သို့ တိုးကျ လှုပ်ရှားစေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သစ်တော်လမ်းကလေး။

ကြီးမားလှသော ကုက္ကိုအမြစ်ပျင်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ညမိုး ရင်တိတ်တိတ်ကလေး ခုန်နေသည်။ သူ့လက်ပတ်နာရီထဲက တစ်စက္ကန့် သည် တစ်စက္ကန့်ထက် ပိုကြာနေသည်ဟု ညမိုး ထင်သည်။ ဒီနေ့ကလည်း

မြင်နေကျ အရာများနှင့်ပင် ထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ဟော... သူလာပြီ။

အဝါဖျော့မှာ ငှက်ပျောစိမ်းနု ပန်းပွင့် သေးသေးကလေးတွေ ဖောက်ထားသော ဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ခြေလှမ်းကို ရိပ်ရိပ် စိပ်စိပ်ကလေး လျှောက်လာနေသည်။

“ချိုလေး”

“အယ်... ညမိုးရယ် လန့်လိုက်တာ”

ချိုလေး ပုံမှန်လျှောက်လာရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ညမိုးက သူ့ကို ပြီးကြည့်နေသည်။ ဒီနေ့ ညမိုး အကျီလက်ရှည် အဖြူရောင်နှင့် ရခိုင် လုံချည် အပြာနု ကွက်စိပ်လေး ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ကိုလည်း သေသေ သပ်သပ် ဖီးထားသည်။ ဒီလိုနေလျှင် ညမိုးသည် ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားလေး စာရင်းထဲမှာ ထည့်လို့ရသည်။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ဘိုသီဘတ်သီနှင့် ပစ္စလက်ခတ် နေတာက များသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ချိုလေး ဒီနေ့ ထီးယူမလာခဲ့မိဘူး”

“အော... ပြန်ယူမလို့လား”

“သွားစမ်းပါ... နင် သိပ်သပ်ရပ်နေလို့ မိုးရွာမယ်လို့ တမင်ပြော တာ”

ချိုလေးက ပြောရင်း ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဟ... ငါက အမြဲတမ်း အနေအထိုင် အဝတ်အစား ကို ဂရုမစိုက်တော့ တစ်ခါတစ်လေ ဂရုစိုက်တဲ့အခါ မြင်ရတာ ပြောင်းသွား လို့ပါ။ ငါ မချောဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“အိုး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပဲ နေပေါ့၊ ပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ လူမှာ အဝတ်၊ တောင်းမှာ အကွပ်တဲ့”

“အေးပါဟာ... ငါက ဒီနေ့ကစပြီး နင်ကြိုက်သလို နေရတော့ မှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

ချိုလေးက လမ်းအတူ လျှောက်လာရင်း မျက်ဝန်းကလေးကို ပင့် ရင်း မေးသည်။

“အခု ငါက နင့်ကို ရည်းစားစာ ပေးတော့မှာလေ... ရော့!!”

ချိုလေး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ညမိုးက သူ့လက်ထဲသို့ စာအိတ်နှစ်အိတ်ကို ထည့်ပေးသည်။ ဘယ်လောက် မထင်မှတ်သည့် အပေါ် တုန်လှုပ်သွားရသလဲဆိုလျှင် ထိုစာနှစ်စောင်ကို ယောင်ပြီး ကိုင် ထားမိသည်။

“ညမိုး... နင်... နင်...”

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် ချိုလေးရယ်... နော်”

ညမိုးက စာနှစ်စောင်ကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းကလေး တွေကို အသာဆုပ်ပြီး စာလွတ်မကျအောင် ဖိပေးသည်။ နွေးထွေးနေသော ညမိုး၏ လက်ဖဝါး အထိအတွေ့က ချိုလေးကို သတိပေးသည်။

“ညမိုး... နင် မနောက်နဲ့နော်”

“ချိုလေး ဒီစကား ပြောမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ငါပေးတာ စာ နှစ်စောင်နော်၊ နံပါတ်(၁)နဲ့ (၂)လို့ တပ်ပေးထားတယ်၊ ချိုလေး နံပါတ်(၁) ကို အရင်ဖတ်ကြည့်ပါ၊ ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နံပါတ်(၂)ကို ဖတ်မနေပါနဲ့ တော့၊ မီးသာ နှို့ပစ်လိုက်တော့၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းတော့ ကတိတည်ပါနော်၊ အေးလေ... မှာစရာ မလိုပါဘူး၊ နင်က အမြဲတမ်း ကတိတည်တယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်တွေကို မပြောနဲ့နော်”

စကားဆုံးတော့ တိုင်ပင်ထားသလိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်လိုက် ကြသည်။ မည်သူကမှ မခိုင်းဘဲ ခေါင်းကိုယ်စီလဲ ငုံ့ထားကြ၏။

“ချိုလေး... ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဟာ”

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ချိုလေးက မြေပြင်အရိပ်ပေါ်မှာ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်နှင့် ပြေးလွှားနေသော နေပွင့်လေးတွေကို ငေးစိတ်နေ

ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အနားမှ ညင်သာစွာ ညမိုး ထွက်သွားသည်။
ချိုလေး နေပွင့်ကလေးတွေ လှုပ်နေတာကိုပဲ ငေးနေမိသည်။ ချိုလေး
ညမိုးကို ငေးမိနေသလို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလဲ မဖြစ်နေပါ။

ချိုလေး၏ ခံစားချက်နှင့် ဝိညာဉ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသည် လစ်ဟာ
သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး တစ်စုံတစ်ခုသည် တားဆီးမရနိုင်သော အား
နှင့် အင်နှင့် အတင်းတိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်နေသည်ကို အတိုင်းသားပင်
မြင်နေရလေသည်။

၂၂၂၂

“ဖယ်ရီကား အခုပဲ ထွက်သွားတယ် ညီမလေး”

သူတို့ ဖယ်ရီကား စောင့်ရာ ညောင်ပင်ပျိုလေး အောက်မှာ
အသစ်လာဖွင့်သော ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဦးလေးကြီးက ပြောသည်။ ဒီဆိုင်
ကလေး ဖွင့်ကာစက မိစုက...

“ကျွန်မတို့ နေရာကို ဝင်လုတာ ညောင်ပင်က ရုက္ခစိုးကြီးကို
တိုင်ရမယ်”

ဟု ရယ်မောပြီး ရန်တွေ့ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ဒီဆိုင်ကလေး
ဖွင့်တာကို သူတို့ သဘောကျပါသည်။ ဖယ်ရီစောင့်ရင်း အဖော်လည်း
ရသည်။ တစ်ခုခု မှာချင်လဲ ရသည်။ ဟိုတလောက ညမိုး စသလို ကိစ္စ
ဆိုလျှင် ပြဿနာ လုံးဝမရှိတော့။

“သူတို့ ခဏတော့ စောင့်ကြသေးတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့... အင်း ဒီနေ့တော့ လိုင်းကားပဲပေါ့”

လိုင်းကားပေါ် ရောက်တော့ ညမိုးအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။
လိုင်းကားပေါ်မှာ သူ့ကို သိသူ မရှိတာတောင်မှ စိတ်က မလုံ ဖြစ်နေသည်။
အခု ညမိုးက ဖွင့်ပြောနေပြီ။ သူ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမလဲ။ သူ ညမိုးကို
ဘယ်လို ခံစားရသလဲ! စာ သူ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တုန်းက တုန်လှုပ်
သွားတာကို သတိထားမိသည်။ ရင်လည်း ခုန်သွားသည်ဟု ထင်သည်။
ထိုခဏသည် အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို မဟုတ်သလိုနှင့် ဟုတ်ကြောင်း လက်ခံ
လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဆိုးမနေ ဆိုတာကိုတော့ မှတ်မိသည်။

ချိုလေး၏ နေ့စဉ် ပုံမှန်ဘဝသည် ညမိုး ရည်းစားစာ မပေးခင်
နှင့် ပေးပြီးအချိန် မျဉ်းကလေး ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက်မှာ မတူတော့သလို
ဖြစ်သွားသည်။ ဟိုတုန်းက ရှက်တာနှင့် အခု ရှက်တာ မတူ၊ ဟိုတုန်းက
တုန်လှုပ်မှုနှင့် အခု တုန်လှုပ်မှု မတူ၊ ရင်ခုန်သံ၊ မျှော်လင့်ချက်၊ ဆန္ဒ
ဘာတစ်ခုမှ မတူတော့၊ ချိုလေးသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်သောအချိန်
အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်လာသလို ခံစားနေရ
သည်။

ဘတ်(စ)ကားပေါ်မှာ စာနှစ်စောင် ထည့်ထားသည့် စလင်းဘက်
ကလေးကို ဖိကိုင်လိုက်တော့ အထိအတွေ့က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သက်ရှိ
အရာတစ်ခု အထဲမှာ ရှိနေသလို ချိုလေး ခံစားလိုက်ရ၏။ စာက ဘာဖြစ်
လို့ နှစ်စောင် ဖြစ်နေရတာလဲ! နံပါတ်(၁)ကို ဖတ်ပြီး သူ့ကို မချစ်နိုင်ရင်
နံပါတ်(၂)ကို မဖတ်နဲ့တော့တဲ့ ချိုလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရည်းစား

ပေးတာတောင်မှ ပဟေဠိကလေးက ပါလိုက်သေးသည်။ ချစ်တယ်ဆိုရင် တော့ ဖတ်ပေါ့ ဟုတ်လား! ချိုလေး ပြုံးမိပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက် တည်း ပြုံးနေမိတာကို သတိထားမိသွားပြီး ဘေးဘီက သတိထားမိသွား သလားဆိုတာကို ကြည့်ရသည်။ အရင် ဒီလို သတိလက်လွတ်မျိုး မဖြစ် တတ်ပါ။ အေးလေ... ချိုလေးက အရင်တုန်းက ချိုလေးမှ ဟုတ်တော့ တာကိုး။

ပြီးတော့... ဟိုကောင်တွေကိုလည်း မပြောနဲ့တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ စဉ်းစားတော့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကို ပါလာ အောင် ချိုလေးကို တမင်လုပ်တာ ဖြစ်ရမည်။ ဟိုကောင်တွေကို တိုင်ပင်ရ မှာပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝမှာ ဒီလောက် တိုင်ပင်လို့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ?။

ချိုလေး တိုင်ပင်လိုက်လျှင် မိစ္စက အရင်ဆုံး ထအော်မှာ သေချာ သည်။ မိစ္စက ညမိုး သူ့ကို ကြည့်တာ ဆက်ဆံတာ မမှိုးသားဘူးဟု လေးငါး ခါ သတိပေးခဲ့ဖူး၏။ ချိုလေးက မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘော ထားခဲ့တာကို မိစ္စက မကျေနပ်ခဲ့၊ ခုတော့ သူမှန်သည်ဟု လက်ခံမောင်း ခတ်တော့မည်။ တိုင်ပင်မှာဆိုတော့ ဘာတွေ တိုင်ပင်ရမှာလဲ။

မရေရာသော... အဆုံးအထိ မရောက်သော အတွေးများနှင့်ပင် Company သို့ ရောက်လာသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ရှာတော့ မတွေ့၊ ဖယ်ရီက လိုင်းကားထက် အရင်ရောက်တာဆိုတော့ ရောက်နေတာတော့ သေချာပြီ၊ ကော်ဖီခန်းထဲမှာများ ရောက်နေကြသလား! (သူတို့ com-pany က ရုံးမတက်မီ ကော်ဖီတိုက်ပါသည်။) Coffee Room ကို ကွေ့ လိုက်တော့ မိစ္စနှင့် မိဝေကို တွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဒေါသဖြစ်နေသည့် မျက်နှာတွေနှင့် ဖြစ်၏။ သူ လှမ်းမခေါ်ရဲပဲ မိစ္စတို့ ခပ်သုတ်သုတ် သူ့ထံ လျှောက်လာကြသည်။

“ညမိုးရော... ညမိုး”

“ချိုလေး... မင်း ညမိုးကို တွေ့သေးလား... ညမိုး”

အရေးတကြီး မေးသံများကြောင့် ချိုလေး အံ့သြသွားသည်။

“ညမိုး... !! မတွေ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်!!”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ! ဒီကောင် လွန်လွန်းပြီဟာ... ငါတို့”

“ဟဲ့... မိဝေ... ဟိုမှာ ညမိုး ညမိုး”

အော်သံနှင့်အတူ ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက်နေသော ညမိုးထံ မိစ္စတို့ ပြေးသွားကြ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ... ! ဟူသော သိချင်စိတ်ကြောင့် ချိုလေး လိုက်သွားရင်း မေးရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ! ညမိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညမိုးက ငါတို့ကို စာပေးတယ်လေ၊ ဒီနေ့ပဲ”

မိစ္စ စကားကြောင့် ချိုလေး အသိအမြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ပြိုကွဲထွက် သွား၏။

“ဒီရောက်လို့ မိဝေကို တိုင်ပင်တော့ သူ့ကိုလဲ စာပေးသွားတယ် တဲ့၊ စာတွေ ဖတ်ကြည့်တော့ ရေးထားဟာက အတူတူပဲ”

ချိုလေးဆီ အတင်းထိုးပေးသော စာတွေကို ကိုင်ရင်း ချိုလေး ငိုငိုနေမိသည်။ သူ့ကြည်နူးမှု၊ ရင်ခုန်မှု၊ သာယာမှုတို့အားလုံး တန်ဖိုးမဲ့ အစော်ကား ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဖွင့်မကြည့်ရက်ခဲ့ သော “ချစ်စိတ်” ကို လက်ရံဇက်ရဲ ဆွဲဖွင့်ကာ မြေပေါ် ကိုင်ပေါက်ပစ်တာ ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုရော ပေးသေးလား ချိုလေး”

မိဝေ၏ စကားကို ချိုလေး ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်၊ စာနှစ်စောင် ကို ကိုင်ရင်း နှုတ်ဆွဲနေမိသည်။

“နင့်ကိုရော ပေးသေးလားဆို”

“ဟင့်အင်း”

“ချိုလေးက ဒီနေ့ ဘတ်(စ)နဲ့ လာတာ မဟုတ်လား! အဲဒါကြောင့်”

လွတ်သွားတာ၊ တွေ့ရင်တော့ စိတ်ရှိလက်ရှိကို လုပ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်၊
စ၊စရာ ရှားလို့ ဟုတ်တယ်”

မိဝေတို့ ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောနေကြသည်။ ညမိုးသည် ဒီ
လောက် အမိပ္ပယ် မဲ့သော စနောက်ခြင်းမျိုး စ၊ရသနည်း။ ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက် လူတကာ မသိသော်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ပြန်ရှက်ရသည့်အရှက်
က မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးလိုက်သလဲ
ဆိုတာ ညမိုး သိသင့်သည်။

အသိတရားရှင်းရှင်း ခံစားမှုရှင်းရှင်းနှင့် ပြောရလျှင် ဒီကိစ္စသည်
စသည့်နောက်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်တော့၊ အောက်တန်းကျသည့် ကိစ္စသာ
ဖြစ်သည်။ တော်တော် စိတ်နာဖို့ ကောင်းသည့်ကိစ္စလည်း ဖြစ်သည်။
ဒီစာကို အခြေအနေ တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ယူလိုက်မိသည်နှင့် သူ၏ လူမဆန်
သော ထောင်ချောက်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“တွေ့ပြီ ညမိုး၊ နင် မပြေးနဲ့၊ ခွေးကောင် မပြေးနဲ့”

“ဟင်... ဒါမျိုး စရသလား! အဲဒါ စ၊စရာလားဟဲ့! ကဲ... ကဲ”

“ဟ... ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ဟောဒီမှာဗျို... ဟ

ဟာ... အရမ်းမလုပ်နဲ့လေ၊ အာ... အ... နာတယ်ဟ”

မိစုတို့က ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။ ညမိုးက လက်ကာခြင်း၊ ခေါင်းရှောင်
ခြင်း၊ ပတ်ပြေးခြင်းတို့နှင့် ခုခံသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ရိုက်ရင်းပုတ်ရင်း
ညမိုးက သူ့အနား ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ လိုက်ရိုက်နေသော မိစုနှင့်
မိဝေကို သူနှင့် ကာပြီး ကွေ့ပတ်ပြေးနေသဖြင့် ညမိုးကို မိစုတို့ ထိအောင်
မရိုက်နိုင်ကြ၊ သူ့ကိုတော့ ညမိုးသည် ဂရုမစိုက်။

“ချီလေး... ချချ အဲဒီကောင်ကို ချ၊ ချလေ... ချ”

ညမိုးက သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်ယိမ်းမလို ညာယိမ်းမလို လုပ်နေသည်။
သူ့လက်တစ်ဖက်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး ညမိုး ပါးပေါ်သို့
အရှိန်ဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသွားလေသည်။

အော်ဟစ်နေသံတွေ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြေးလွှား
လှုပ်ရှားမှုတွေ ချက်ချင်းရပ်သွားသည်။ ညမိုးက သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်
ထားရင်း ချီလေးကို လုံးဝ နားမလည်သလို ငေးနေသည်။ ညမိုးတင်
မဟုတ်၊ မိစုရော မိဝေပါ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အသံမထွက်နိုင်လောက်
အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ချီလေး”

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသည့် မိဝေက အလန့်တကြား ခေါ်သည်။
ချီလေး ပြန်ထူးလို့မရ၊ စကားလည်း ပြောလို့မရ၊ လှုပ်လို့လည်း မရ၊ သူ
ညမိုးကို ရိုက်ရန် အစီအစဉ် မရှိ၊ ရိုက်လဲ မရိုက်ချင်၊ အခု ညမိုးကို ရိုက်
ချလိုက်သော ပါးနှစ်ချက်သည် အသိစိတ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရိုက်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်၊ ဘာကြောင့် ရိုက်လိုက်မိမှန်းလဲ မသိ။

“ချီလေး... ချီလေး”

“ချီလေး... ချီလေး”

မိဝေနှင့် မိစုတို့ အတင်လှုပ်ယမ်းတော့မှ ချီလေး သတိဝင်လာ
သည်။

“အင်း”

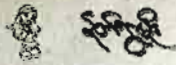
“ချီလေး... နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ချီလေး... ငါ လန့်
လိုက်တာ”

မိစုက ချီလေး လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်
ပြောသည်။

“ချီလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

မိဝေကလည်း တစ်ဖက်မှ ဝင်ဖက်ထားရင်း သူတို့ကို တအံ့တဩ
ကြည့်နေသော ညမိုးကို မဲ့ပြရင်း...

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို အချစ်လိုက်ရမှ ကောင်းတယ်၊ မှတ်ထား
အဲဒါ နောက် စချင်ဦး”

ညမိုး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ငုံ့ချသွားသည်။ အားလုံး တိတ်သွား ပြန်သည်။

“ငါ... နင်တို့ကို စတာပါဟာ၊ ငါ စခဲ့တာ နည်းတွေက ရိုးနေလို့ နင်တို့ မရိပ်မိအောင် ဒီနည်းနဲ့ စမိတာပါ။ ငါ လွန်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်... မလုပ်သင့်တာကို ငါ လုပ်မိသွားတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကော်ရစ်တာသို့ ဇော်ဦးနှင့် သိန်းဌေးတို့ ရောက် လာကြသည်။ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ပြဿနာတက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားကြသည်။

“ငါက နင်တို့ ငါ့ကို စကြ ရိုက်ကြ ထုကြရင်းနဲ့ပဲ ပြီးသွားလိမ့်မယ် လို့ ထင်ထားတာ၊ အေးလေ... နင်တို့ မမှားပါဘူး၊ ငါ စတာကို မကျေနပ် ဘူးဆိုရင် ရိုက်ပါ၊ ထပ်ရိုက်ပါ”

ညမိုးက ခေါင်းကို မော့ပြီး မျက်နှာကို ထိုးပေးသည်။ ဒီတော့မှ ညမိုး မျက်ရည်ဝနေတာကို ချီလေးတို့အားလုံး မထင်မှတ်ပဲ မြင်လိုက်ရ သည်။

“ရိုက်လေဟာ... ရိုက်ပါ၊ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ညမိုး”

ဇော်ဦးက ညမိုးကို ဝင်ဆွဲသည်။ ညမိုးက ဇော်ဦးလက်ကို ပုတ် ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မိစ္စက ခေါင်းခါပြသည်။ မဆွဲဘဲ ဒီအတိုင်း ထားလိုက် ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်၏။ ညမိုး ခေါင်းကို ငုံ့ချထားပြီး ကော်ရစ်တာထောင့် မှာ ရပ်နေသည်။

“ဘယ်သူ ရိုက်လိုက်တာလဲ!”

“ချီလေး တီးလိုက်တာ”

“ဪ... ချီလေးကိုရော ဒီကောင် စာပေးလို့လား!”

“ဟင့်အင်း... ချီလေးကို မပေးပါဘူး”

ထိုစကားကို ချီလေး သတိနှင့် ပြောပါသည်။ ချီလေး အဖြေ

ကြောင့် မိစ္စတို့လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... ဒီနေ့ ချီလေးက ဖယ်ရိန်မှ မလိုက်တာ”

မိဝေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစဉ်းစားစား ဆိုသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ... တို့က တက္ကသိုလ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာ တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဟိုကောင်ကလဲ ဒါမျိုး မစသင့်ဘူး၊ နင်တို့ဘက်က ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးတော့ မတုံ့ပြန်သင့်ဘူးပေါ့ဟာ”

“မင်း မှားတယ် ဇော်ဦး၊ စတာမို့လို့ကို ရိုက်သင့်တာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက စကို မစသင့်ဘူး၊ မိချီတို့ မမှားဘူး၊ မိချီကို မပေးလဲ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးလို့ ရိုက်တယ်ကွာ... ဘာဖြစ်လဲ!”

သိန်းဌေးက ညမိုး ပါးရိုက်ခံရတာကို ကျေနပ်သည့် သဘောနှင့် ပြောနေခြင်း မဟုတ်၊ ဂရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောနေမှန်း အားလုံးက နားလည်ကြသည်။

သိန်းဌေးနှင့် ဇော်ဦးတို့ စကားတွေကြောင့် ချီလေး စိတ်ပူသွား သည်။ ညမိုးက “ငါ ချီလေးကိုလည်း ရည်းစားစာ ပေးပါတယ်ကွာ၊ ရိုက်ပါ စေ” ဆိုရင် ဒုက္ခ...။

“ချီလေးလည်း ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ရိုက်ချလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူး၊ ရတယ်... ချီလေး တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်”

ချီလေး ထွက်လာတော့ မိစ္စနှင့် မိဝေတို့လည်း လိုက်လာကြ သည်။ ညမိုးက ကော်ရစ်တာကို မှီကာ ခေါင်းငုံ့ရပ်နေ၏။ ဇော်ဦးတို့လဲ လိုက်လာကြ၏။

“ညမိုး... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် ငါ နင့်ကို ထင်မထားပဲ ရိုက်လိုက်မိတာ နှင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ညမိုးရယ်၊ နင်က အဲဒီလိုကြီး စတော့ ငါတို့လဲ စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ အခုတော့ ပြီးပါပြီဟာ၊ နင်လဲ စိတ်ထဲမှာ ထားမနေနဲ့တော့”

မိစ္စ စကားဆုံးသည်အထိ ညမိုးက ခေါင်းကို ငုံ့ထားတုန်း ဖြစ်

၇၂

သည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ညမိုးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ပထမ ညမိုး၏ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက် သိမ့်ခနဲ လှုပ်သည်။ ချိုလေးတို့ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဒုတိယ တစ်ချက်၊ တတိယ တစ်ချက်... တစ်ချက်...။

“ည... ညမိုး... ညမိုး... နင်”

မိစု၏ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်စွာ ခေါ်သည့် အသံအဆုံးတွင် လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော ညမိုး၏ အားရပါးရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သံကြီး ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ညမိုးက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသော သူငယ်ချင်းများ အားလုံးကို လက်ညှိုးထိုး ရယ်သည်။ ညမိုး ရယ်သံက လှောင်သံမဟုတ်၊ ဝမ်းသာအားရ ရယ်သံဖြစ်သည်။

“မိသွားပြီ မဟုတ်လား! အားလုံး မိသွားပြီလေ၊ ဒီပါးလေးနှစ်ချက် လောက်နဲ့ ငါက ဖြူမယ့်ကောင်လား၊ နင်တို့က တစ်ခါတည်းနဲ့ မမိရင် နှစ်ခါစာပဲ ရှိတာ၊ မုစီများ အသံတွေတာတွေတောင် တုန်လို့၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ ငါ့အကယ်ဒမီရှော့(ခ)မှာ မြောသွားတာ၊ ဟား... ဟား၊ သေးထိမ်းကလဲ ဆရာကြီး ဝင်လုပ်ပြီး ဒေါတွေတာတွေ ကန်ပြနေသေး တယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ခဏတော့ အားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။

ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့မှ သိန်းဌေးက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် သည်။

“ဟေ့ကောင်... ညမိုး... မင်း... မင်း...”

“လိုက်... လိုက်... ဒီတစ်ခါ မိရင် အသေသာ ရိုက်ဟာ၊ လိုက်...”

ကယော်ကယော် လှည့်လှုပ်ပြလိုက် ပြေးလိုက်နှင့် ညမိုး နောက်သို့

မိစုတို့ပါ အော်ဟစ်ရင်း လိုက်သွားကြသည့် မြင်ကွင်းကို ချိုလေး ကြက်သေ၊ သေကာ ငေးမောနေမိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို တိတ်တိတ်ကလေး ခါယမ်းနေမိသည်။

ချိုလေးလိုပင် ကျန်ခဲ့သော ဇော်ဦးက ပခုံးတွန့်ရင်း တစ်ချက်မဲ့ပြီး တိတ်တဆိတ်ပင် ချိုလေးနားမှ ထွက်သွားသည်။

ငါ နင့်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ညမိုးရယ်။

အခန်း(၃)

သဘာဝတရားသည် အချိန်နှင့် ကာလကို မေ့လျော့အောင် လုပ်ရာတွင် အလွန်တော်သည်။ နွေရာသီတွင် ကောင်းကင်သည် အပြာ ရောင် ဖြစ်သည်။ လင်းလက်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်သည် အရုဏ် ဦးစမှတစ်ပါး အပြိုငြင်ခံရလောက်အောင်ပင် ပူလောင်မှုအားကို ညစ်ချ ပြသည်။ ပူလှချည်ရဲ့ လောင်လှချည်ရဲ့ဆိုသော လူတို့၏ဒုက္ခကို အာသာ ပြေစေခြင်း အလို့ငှာ မှည့်ရွန်းလတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို ပေး၏။ သစ်ပင်အုပ်များအကြားမှ မြွှားဖြင့် လှစ်ခနဲ ပစ်သလို လေပြေညင်းကို ပေး၏။ မိန်းမချောလေးများကို ချွေးလေး တစ်စုံဖြင့် အလှပိုစေပြီး မသိ စိတ်သည် ပူလောင်မွန်းကျပ်သော အိပ်မက်များကို အခန်းဆက် ရုံတင်လေ့ ရှိသည်။ မြည်သံ တဝန်းဝန်းနှင့် မိုးလုံးအံ့သံသော ပဇ္ဇနိကို မျှော်သည့် တောင့်တမှုနှင့် ကောင်းကင်ကို မျှော်လင့်တကြီး ချစ်သူ့မျက်နှာလို မော့ မော့ကြည့်တတ်စေ၏။

စစ်တူတောင်းခြင်း ခံရသော ကောင်းကင်သည် အနောက်တောင် မုတ်သုန်လေဖြင့် မိုးသားများကို လွှမ်းခြုံသည်။ ဝင်းပသော နေမင်း၏အားကို မိုးသားထုနှင့် လျစ်လျူရှုပစ်သည်။ ပူလောင် တိတ်ဆိတ်ခဲ့သော ကောင်းကင်မှ “ဒီလောက် ပူရမလားကွ” ဟူသော ကြိုးဝါး ဟစ်အော်ရင်း ပူပြင်းနေသော မြေပြင်ကို အေးမြမိုးမြှားစက်ဖြင့် ဒလစပ် ပစ်ခတ်သည်။ စိမ်း၍ ထွားသော အသီးရွက်ကို ပေးသည်။ ချစ်သူ၏ ခြေဖမိုးကို ရွှံ့စက်တင်စေပြီး သလုံးသား ဖြူဖြူကို လှစ်ပြစေသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးများတွင် စန္ဒယားဆရာ လက်ကွက်စမ်းသော ဂီတနှင့် အိပ်မက်များကို လှပစေသည်။

အသံပေးပြီး ဆုတ်ခွာသွားသော ပဇ္ဇနိ၏နောက်တွင် ကောင်းကင်ပြာပေါ်၌ ငါးကြင်းကြေးခွံ ထ၍ လှပသော တိမ်ဖြူထု ရှိသည်။ လျှို့ဝှက်တိတ်တဆိတ် ညဥ့်လမင်း၏ မျက်ရည်စက်များကို ပွင့်ပြီးစ သစ်ရွက်များနှင့် မြက်ဖျားတွင် မျက်ရည်စအဖြစ် တွေ့ရမည်။ သို့သော် ထိုမျက်ရည်သည် ပူနွေးမနေ၊ အေးမြသည် ဆေးဘက်ဝင်သည်။ နံနက်ခင်း နေ၏လင်းလက်မှုကို သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ဆွဲထည့်ထားသည်။ အရောင်ထွေးစုံသော သစ်သီးနှင့် ပန်းများကို ပေး၏။ ချစ်သူ၏ လက်ဖဝါးကလေးများကို နွေးထွေးမှု ပေးခွင့်ရပြီး နူးညံ့သော ရင်ငွေ့မီးသည် နွေးထွေးစွာ လောင်ကျွမ်းစေလိမ့်မည်။

ရာသီဥတုတွင် ထိုအချက်အလက်များကိုသာ အဖန်ဖန် ကြုံရသော်လည်း လူတို့သည် နွေကို ရောက်လျှင် မိုးကို မျှော်ဆဲ၊ မိုးကို ရောက်တော့ ဆောင်းကို မျှော်ဆဲ၊ ဆောင်းရာသီကို ရောက်တော့လဲ နွေကို တမ်းတဆဲ၊ ဒီလိုနှင့်ပင် ရာသီဥတုသည် သူ့သုံးချပ်ဖဲကလေးနှင့် လူတွေထံမှ အချိန်နှင့် ကာလကို အနိုင်ယူနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အခုလည်း နိုင်သည်။ ရှေးကလည်း နိုင်ခဲ့သည်။ နောင်လည်း နိုင်နေလိမ့်ဦးမည်သာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ဒီအချိန်ကာလဆိုသော ငတ်မှာ အလွန်ဈေးပေါသော

မေ့ဆေးလည်း ရှိသေး၏။ ဈေးပေါသဖြင့် ထိုမေ့ဆေးကို ရထားသော ဝတ်သည် လူတိုင်းကို ထိုးပေးနိုင်လေသည်။ “နင်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” “အမြဲသတိရနေမယ်” “သေတဲ့အထိ ချစ်နေမယ်” “ထာဝစဉ် ခင်နေမယ်” တို့... “စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း သတိရနေမယ်” “ဒီအမှတ် တရ နေ့လေးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” စသည့် စကားမျိုး စာမျိုးကို လူတိုင်း ရေးတတ်ကြသည်။ အမှန်တော့ ထိုစာမျိုး(ဒါမှမဟုတ်)ထိုစာမျိုး နှင့် တူသော အဓိပ္ပါယ် ရှိသည့် စာမျိုးက ရေးလိုက်သည်နှင့် ကံ(၅)ပါးထဲမှ မုသာဝါဒကံကို ကျူးလွန်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

မည်သူမှ မည်သူ့ကို ထာဝရ အမြဲ အစဉ်သဖြင့် သတိရမနေနိုင် ပါ။ ထို့ကြောင့် ညမိုးက “ခင်ခွဲရတဲ့ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို တိုက်ဆိုင်တိုင်း သတိရပါမယ်” လို့ပဲ ရေးပေး လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကို ချိုလေးတို့ မိစုတို့က မကျေနပ်ကြ။

“ညမိုးကလဲဟာ... ငါတို့ ရေးသလို ထာဝရ သတိရမယ်တို့ ဘာတို့ပဲ ရေးစမ်းပါ။ နင်ရေးပုံက ကြုံမှ သတိရမယ့် ပုံစံမျိုးကြီး”

“သူက နိုင်ငံခြားကို ပြောင်းသွားမယ့်ဟာ၊ ဒီလိုကြီး ရေးတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဟ”

“သူ အဝေးကို ပြောင်းတော့မှာမို့ သူ့ကို မလိမ့်ချင်လို့ အမှန် အတိုင်း ရေးတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ ခဲယဉ်းသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်ကို ငါ လိမ်ပြီး မရေးချင်ဘူး”

ညမိုးက အေးအေးဆေးဆေးဆေး ပြောရင်း ရတနာမိုး၏ Auto စာအုပ်ကို ပြန်ပေးသည်။

ရတနာမိုးက သူတို့နှင့်အတူ Company တွင် တစ်နေ့တည်း အလုပ်စဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အခု သူ့ဖခင်နှင့်အတူ ဂျပန်သို့ လိုက်သွား တော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် Auto အမှတ်တရ ရေးပေးရန် စာအုပ် ကလေး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညမိုး... နင်က တစ်ခါတစ်လေကျရင် သိပ်ကပ်တယ်၊ ဘာလဲ! ငါတို့က ညာရေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါ နင်တို့ကို မဆိုလိုပါဘူး၊ ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမြဲ သတိရမနေတာ အမှန်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ် လောက် ခင်ခင် ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ဘယ်တော့မှ အမြဲတမ်း သတိရမနေ နိုင်ဘူး၊ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိရင်တော့ ရတတ်တယ်”

“မင်းကလဲကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျေနပ်အောင်တော့ ရေး လိုက်သင့်တာပေါ့”

ဇော်ဦးက ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ပြောသည်။ ညမိုးက ခေါင်းကို ခါသည်။

“ငါ ရတနာမိုးကို ခင်ခဲ့တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ခင်ခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး ဇူးအော်၊ ငါ့ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက်ကို ခင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်မို့ အလေးအနက် ထားပြီး ရေးတာ၊ သူ အမှတ်တရ သိမ်းထားမယ့် စာအုပ်ထဲ မှာ ငါ ညာမရေးချင်ဘူး၊ ငါ သူ့ကို သိပ်မခင်ဘူးဆိုရင်လဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရေးမှာပဲ”

ညမိုး စကားကြောင့် သူတို့ စကားဝိုင်းကလေး ခဏတိတ်သွား သည်။ ချိုလေးက ညမိုးကို အားရကျေနပ်သော အားရသောအကြည့်နှင့် ရှုန်းလဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။

“တို့ ညမိုး ပြောတဲ့စကားကို နားလည်တယ်၊ လက်လဲ ခံတယ်”

ရတနာမိုး၏ Auto စာအုပ်ကို ယူလာပေးသော သက်သက်စိုး ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“တို့မေမေ ဆုံးသွားတုန်းကလေ၊ နဒီ ရူးမတတ်ပဲ၊ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ကို ထင်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ကြာ တော့ မေ့သွားတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ မေမေ ဝတ်တတ်လေ့ ရှိတဲ့ ပါတီတံ ဆင်မျိုးကို အမေ့အရွယ် အန်တီကြီးတွေ ဝတ်ထားတာတို့၊ မေမေ့အရွယ်

အန်တီကြီးတွေ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားရတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင်တော့ မေမေ့ကို အရမ်းသတိရသွားတတ်တယ်။ ရင်ထဲမှာလဲ နှင့်ခနဲပဲ”

ပြောရင်း သက်သက်စိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေ ဘာတွေပင် ဝဲလာသည်။ သက်သက်စိုးက သူတို့နှင့် Company တစ်ခု တည်းပေမယ့် သိပ်မခင်ပါ။

“အချိန်က ကုစားသွားတာပေါ့ဟာ”

မိဝေက ဆရာမကြီးလို တရားချ၏။

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီစကားက တစ်ဝက်ပဲ မှန်တာ။ အမှန်က ကိုယ့်အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးက ကုစားပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်... ကိုညမိုးက သေသေချာချာ စဉ်းစားထားတာပဲ။ ရတနာ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပေမယ့် သက်စိုးကိုလဲ ခင်ပါနော်၊ နောက်နေ့ တွေ လာခဲ့မယ်လေ”

“အို... လာခဲ့ပေါ့ သက်စိုးရဲ့၊ ချီလေးတို့က သက်စိုးကိုလဲ ခင်ပါ တယ်”

သက်စိုး ပြန်သွားတော့ (၁၂)နာရီခွဲတော့မှာမို့ သူတို့အားလုံး Rest Room ထဲမှ အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ ထကြသည်။

“ညမိုးရယ်... နင် အဲဒီလို တည်တည်တန့်တန့် နေပြီး ယောက်ျား ပီပီသသ နေစမ်းပါ။ နင်က ဒီလို လေးလေးနက်နက်ကလေးတွေ ပြောတတ် တွေးတတ်တယ်နော်၊ အဲဒီလို နေရင် ငါ နင့်ကို သဘောကျတယ် သိလား”

“ငါကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စ,ဟယ် နောက်ဟယ် နေရတာကို ပဲ သဘောကျတယ်”

“ညမိုး... နင် မရွဲ့နဲ့၊ ငါက နင့်ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာ”

“နင့်စေတနာကို ငါသိပါတယ်၊ ငါတို့ အသက်ကြီးလာရင် ခပ်တည် တည်ကြီးတွေ အကြာကြီး နေကြရမှာ၊ အဲဒီကျရင် အခုလို အခုလို ပြောင်နေ နောက်နေလို့ မရတော့ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အသက်အရွယ်က ခွင့်ပြုတော့

မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို အခု ငါက “မိချီ” လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား၊ အေး... ဝအောင် အခေါ်ခံထား၊ အသက်ကြီးရင် နင် အခေါ်ခံချင်လို့ တောင် ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချီလေးက စိတ်ကောက်သလို အမူအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို စုသည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်ကလေးကို ဆောင့်ပြီး ညမိုးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နင်ကလဲ... တစ်ခါတစ်လေတော့ ငါ နေစေ့ချင်သလို နေပေး ပေါ့ဟ... ငါ့ကို ခင်ရင် နေရမယ်”

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဲဒီခင်တယ်ဆိုတဲ့ သေနတ်ကြီးကလဲ ရကတည်းက ပစ်နေတာ ကျည်ဆံမကုန်တော့ဘူးလား! စတုတ် နောက် တတ်တာက ငါ့ဝမ်းတွင်းပါ ပီဇာ”

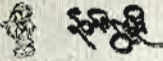
“မရဘူး... နေရမယ်၊ ခု ကြည့်စမ်း!! သက်စိုးရှေ့မှာ နင် တည် တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်တာ ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ! သိန်းဌေးတို့ ဇော်ဦးတို့ ငြိမ်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလို နေစမ်းပါ ညမိုးရယ်”

ညမိုးက သက်ပြင်းကို ချရင်း ခေါင်းကို ဝဲကာ ချီလေးကို ပြုံးပြီး ကြည့်သည်။ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သော ချီလေး မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံသည်။ စိုက်ကြည့်နေသော ညမိုး၏ အကြည့်သည် ချီလေး နှလုံးသားကို “လှုပ်”ခနဲ ဖြစ်စေသည်။ တောင်ပံဖြန့်ထားပြီး ငြိမ်နေသော လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင် ရုတ်တရက် ထပျံသွားသည်နှင့် တူသည်။ ချီလေး ချက်ချင်း ခေါင်းပြန်ငုံ လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပြီလေ”

ညမိုးက စကားကို ပြီးအောင် မပြောသေးဘဲ ခဏရပ်ပြီး စဉ်းစား နေသည်။ ထိုအချိန်သည် တိတ်နေ၏။ မိဝေတို့အုပ်စုက စကားတပြော ပြောနှင့် အဝေးသို့ ရောက်သွားကြပြီ။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ စမယ်ဟာ... နော် ချီလေး၊ ငါက ဒီနေ့ တောင် သက်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိုးဆက်လို့ ခေါ်ဦးမလို့”

၅၀

“မစပါနဲ့ဟယ်... သူတို့ မိသားစုက နည်းနည်း ချို့တဲ့တယ်၊
တော်ကြာ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ အရမ်းခင်သွားမှ စမှာပါ။ ကဲ... သွားတော့၊
ခြောက်ဆယ်တို့က လှေကားနား ရောက်တော့မယ်”

“အေး... ငါသွားမယ်နော်၊ ညနေ နင် စောစော ဆင်းဖြစ်ရင်
လိမ္မော်သီး ဝယ်ထားပေးဟာ... နော်”

“OK... စိတ်ချ”

ညမိုး ဒီဘက်လှေခါးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညမိုး
အလုပ်ခန်းက သုံးထပ်တွင် ရှိပြီး ချိုလေးတို့က ရှစ်ထပ်တွင် ဖြစ်သည်။
လှေကားထစ်များကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းရင်း ညမိုး ပြုံးနေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေတာလဲ ချိုလေး”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပဲနဲ့တော့ ဒီလောက် မကြာပါဘူး ချိုလေးရာ”

“မိဝေ... နင်က သူများကိစ္စဆို သိပ်သိချင်တာပဲ၊ နင့်ကို မပြော
ချင်လို့ပေါ့ဟ”

“သိန်းဌေးကလဲကွာ... သူ သိသင့်ပါတယ်၊ သူက ညမိုး ပေးတဲ့
စာကို ယူထားတဲ့သူပဲ၊ စမှန်းလဲသိ၊ မိဆုကိုလဲ ပေးမှန်း သိတော့မှ”

“ခွေးကောင် ဇူးအော်... ငါက ရည်းစားစာမှန်း မသိလို့ ယူတာ
ပါဆိုနော်”

“ဒါဆို ဒီရောက်တာနဲ့ မိဆုကို အရင်ဖွင့်ပြောပါလား! မိဆုက
ပြောတော့မှ...”

“ခွေးကောင် ဇော်ဦး... ကဲဟယ်... ကဲဟယ်... ကဲ... ကဲ”

မိဝေက ဇော်ဦးကို ထုသည် ကုတ်သည်။ ဓါတ်လှေကားထဲမှာ
ဆိုတော့ ဇော်ဦး လှည့်ပတ်ရှောင်သော်လည်း မရ၊ မိဝေနှင့် မိဆုတို့က
ညမိုး ရည်းစားစာ ပေးပြီးမှ သူ့ကို သိပ်မယုံကြဆိုတာ ချိုလေး ရိပ်မိသည်။

ချိုလိမ် ၅၁

သူတို့က ညမိုးကို ကြိုက်၍တော့ မဟုတ်၊ ညမိုးက သူ့ကို စာမပေးဆိုတာကို
မယုံကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ တစ်ခုခုတော့ ပြောနေတာပါဟာ... သိသာပါတယ်၊
ဆုတို့ ဓါတ်လှေကားရှေ့က ကြည့်နေတာပဲ”

“သူ့ကို မစဖို့ ပြောနေတာပါ၊ သက်သက်စိုးကို ပြောပြသလိုမျိုး
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ စကားပြောလို့... အဲဒါပါ”

“သူက... !!”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ စမယ်တဲ့”

ဓါတ်လှေကားထဲက ထွက်တော့ မိဆုက မျက်လုံးကို ပြုံးရင်း
နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒါပေါ့လေ... ညမိုးလို လူမျိုးကို နိုင်တဲ့သူလဲ ရှိထားဦးမှ”

ဆုရဲ့စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ချိုလေး နောက်ဆုံး
မှာ တမင်နေလိုက်သည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သော ချိုလေး၏ နောက်ဘက်ရှိ
ဝဲယာဘက်ခုံများတွင် ထိုင်နေသူများထဲမှ ရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာ
သည်ဟု ချိုလေး ထင်သည်။ သို့သော် သူနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်ဟု ထင်ပြီး
ခပ်အေးအေးပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... မေလင်းချို! တကယ်လားဟာ!”

နောက်ဘက်မှ နာမည်လှမ်းခေါ်သံနှင့် မေးသံကြောင့် လှည့်
ကြည့်တော့ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ရင်း ရယ်နေကြသော အခန်းဖော် သူငယ်ချင်း
များကို တွေ့ရသည်။ ချိုလေး သိပ်နားမလည်ပါ။ “ဘာကိုလဲဟင်” ဆိုသည့်
အမေးစကားကြောင့် အခန်းဖော် သူငယ်ချင်းများက တရားဝင် ဝေါခနဲ
ဖြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က မေလင်းချို၏ ခါးကို လက်ညှိုး
ထိုးပြသည်။ မေလင်းချို သိပ်နားမလည်သေးပဲ ခါးနောက်ဖက်ကို အသာ
စမ်းတော့မှ စာရွက်အမြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြီ။ ဟာရွက်ပေါ်မှာ Soft Pen

ဖြင့် ရေးထားသောစာကို ဖတ်ကြည့်တော့ “ဝေါ”ခနဲ ရယ်သံ ထပ်ကြားရ ပြန်သည်။

စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသည့်စာက “ရောသမမ္ဘေ” တဲ့။

“ည...မိုး”

ချိုလေး ဘာမှ မပြောတော့ပဲ သူ့ခုံတွင် အသာဝင်ထိုင်သည်။ မိဆုနှင့် မိဝေတို့က ဒေါသဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ ခါးတွေလည်း သူတို့ စမ်းကြသည်။

“ချိုလေး ပြောတော့ မ,စတော့ဘူးဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အရှက်ကွဲတာကို တော်တော် ပျော်တဲ့ကောင်၊ လာ... ချိုလေး၊ သွားကော ရအောင်၊ ဒီကောင် အခန်းထဲမှာပဲ ရှိမှာပဲ... လာ”

“နေပါစေတော့ မိဝေရာ”

“ဘာ... နင် ဒီကောင်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ချိုလေး၊ ဘယ် လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ! ငါသာဆို မရဘူး”

“စိတ်ဆိုးမနေတော့ပါဘူးဟာ၊ ပြောလဲ ပြင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ... ဒီကောင်က ဒီအကျင့် သေမှပဲ ပျောက် မှာ”

မိဆုက ဒေါသနှင့် ပြောရင်း ခုံမှာ ထိုင်ချပြီး သူ့ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်သည်။ ချိုလေးက “စိတ်ဓါတ်ကျနေသလား!” ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးကြည့် ရင်း ညမိုး စလိုက်သော အမြီးကို ခေါက်ပြီး စလင်းဘက်(ခ)ထဲသို့ မိဆုတို့ မမြင်အောင် ထည့်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

“ညမိုးရယ်... နင် ငါ့ကို တစ်ခါ စ,တိုင်း... စ,တိုင်း၊ နင့်ကို လေးနက် တည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ငါ့ စေတနာတွေ တစ်ခါ ရှုံးရှုံးနေတာ နင် မသိဘူးလားဟယ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကြက်သွေးရောင် ရွက်လှပင်ကလေးတွေက လေးပေ နီးပါး လောက် ရှိမည် ထင်သည်။ ပုပုဝိုင်းဝိုင်း ပုဏ္ဏရိပ်ပင်လေးတွေကြားထဲမှာ ပန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့ ပုဏ္ဏရိပ် ပန်းကလေးတွေ တိတ်တဆိတ် ပွင့်နေကြ သည်။ လူသွားလမ်းနံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ပု ကလေးတွေ ရှိသည်။ သစ်သွားစင်လေးပေါ်မှာ ပြုပြင်သူ သိပ်မရှိသော ဆောင်တော်ကူးပင်တွေ ရှိသည်။ ထိုစင်လေးအောက်က ညမိုး ဖြတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံလေးသည် တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကွင်းပြင်ထဲမှာ မြက်ပင်တွေက လက်မ တထောင်ထောင်နှင့် ရှိနေသည်။ ပန်းကလေး(၂)ခု၊ စီးဆောတစ်ခု၊ လှေကားတက်ဆင်းတစ်ခု သံချေးကိုက်နေပြီ ဖြစ်သော သံချောင်းကြီးများဖြင့် ဆုံလည်လုပ်ထားပြီး ကားလေးတွေ လေယာဉ်ပျံလေးတွေလည်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ပန်းအိုးထဲ မှာ စိုက်ထားသည့် သစ်ပင်လေးတွေအားလုံး သူတို့ ရှင်သန်ရေးအတွက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြိုးစားနေရရှာသည်။ ပန်းအိုး ထဲက သဲတွေမှာ ရေမရှိသဖြင့် သွေ့ခြောက်နေသည်။

အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေသော ကလေးများ မရှိ၊ ဟိုဒီပျံ့နေသော လိပ်ပြာများ မရှိ၊ ပြုပြင်သူမဲ့ ကြီးထွားနေသော သစ်ပင်အုပ် နောက်ဘက်မှ ခုံတန်းများတွင်တော့ စုံတွဲတစ်တွဲနှစ်တွဲကို တစ်ခါတစ်ရံ ဘွားခနဲ တွေ့ရ

တတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကနေရသော ကလေးတွေကို ငတ်မွတ်ပြင်းပြစွာ မျှော်နေသော ပန်းခြံကြီးထဲ သူ့ကို ချိန်းသည့် ဇူးအော်ကို ညမိုး နားမလည် နိုင်။ ညမိုးသည် ပန်းခြံထဲ လျှောက်လာရင်း တစ်ခုခုကို ဒေါသဖြစ်နေခဲ့ သည်။

ပန်းခြံထဲ တော်တော် ဖြတ်လျှောက်လာပြီးမှ ကားလမ်းကို ကျော ပေးထားသော ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေကြသည့် ဇူးအော်နှင့် သေးထိမ်းကို တွေ့သည်။ သူ့ကို လက်လှမ်းကာ ပြ၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နယူးယော့(စ်) မြို့က ပန်းခြံထဲမှာ ချိန်းသည်များ ထင်နေသလား မသိ။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ သေးထိမ်းရ”

“မရှိပါဘူး... ဟိုမှာ ထိုင်နေရမယ့် အတူတူ ဒီမှာဆိုတော့ ငြိမ်းချမ်းတာပေါ့”

“ဇူးအော်ရော...!”

“မသိဘူး... ဟိုဘက်ကို ထွက်သွားတာပဲ”

ဒီနေ့ Company ကို ရောက်တော့ လူကြီးတွေ အစည်းအဝေး ဆိုသဖြင့် သူတို့ကို ဆယ်နှစ်နာရီအထိ အနားပေးထားသည်။ တစ်ချို့က ရုပ်ရှင်၊ တစ်ချို့က Plaza ၊ တစ်ချို့က ဘုရား၊ သူတို့က ဒီပန်းခြံ၊ ပန်းခြံ ကလေးက သူတို့ Company နှင့် နီးသည်။

“ခဏနေရင် မိဆုတို့ လိုက်လာကြလိမ့်မယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ အတူမလာတာလဲ”

“အသုတ်စားမယ်ဆိုလို့”

“ဟင်း... ဇော်ဦးက မိဆုတို့ မလာခင် အတွဲသွားချောင်းတာ မဟုတ်လား!”

သူ့စကားကြောင့် သိန်းဌေးက ရယ်နေသည်။

“လာကွာ... တို့လဲ ဒီကောင်နောက် လိုက်ရအောင်!”

“မိဆုတို့ လာရင် လွဲကုန်လိမ့်မယ်ကွ!”

“အောင်မယ်... မင်းပန်းခြံက ဘယ်လောက် ကျယ်လို့လဲ!”

သိန်းဌေးနှင့်အတူ လျှောက်လာရင်း ငြိမ်သက်နေသော ပန်းပင် တွေကို ဝဲယာလက်ဖြင့် လှုပ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကနေရမည့် မူလတန်း ကလေးတွေအားလုံးကို ဒီပန်းခြံထဲ လွှတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“ကလေးတွေ မရှိတော့ ပန်းခြံကြီးက အလကားပဲကွာ”

“ကလေးတွေ မရှိပေမယ့် လူကြီးတွေ ရှိပါတယ်ကွ!”

သိန်းဌေးက အတွဲတွေကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သစ်ပင်အုပ်တစ်ခုမှ အထဲသို့ ချောင်းနေသော ဇော်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ဇော်ဦးက လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းတွင် ကပ်ပြ၏။ သူတို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ကြည့်ကြတော့ စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးက ထမင်း ချိုင့်ကလေးနှင့်၊ နံဘေးက လူကြီး အသက်(၅၀)ကျော်၊ မကျော်လျှင် ကပ် နေပြီ။

“မင်းဟာ မစွဲပါဘူး ဇော်ဦးရော”

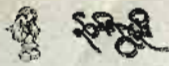
“ဖက်တယ်ကွ”

ဇော်ဦးနှင့် သိန်းဌေး လေသံသဲ့သဲ့နှင့် စကားပြောနေတုန်း လူကြီး က ကောင်မလေး စလင်းဘက်ထဲက တစ်ခုခုကို တောင်းနေသည်။ မျက်နှာကလည်း သိပ်မကောင်းလှ၊ ကောင်မလေးထံမှ တစ်သျှူး သုံးလေး ရွက် ရတော့ လူကြီးက တစ်ခုခု ပြောပြီး ထထွက်သည်။ ညမိုး တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ... လာလာ အရေးကြီးတယ်”

ညမိုးတို့ ထိုလူကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ အသာလိုက်လာကြသည်။ သိန်းဌေးက “ဘာလုပ်မလို့လဲ!” ဟု မေးသည်။ ညမိုးက လက်ကို ကာပြပြီး ဘာမှမပြော။ ထိုစဉ် လူကြီးက ဝဲယာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပန်းခြံတစ်ခု နောက်သို့ ဝင်သွား၏။ ညမိုးက ပြီးသည်။

“ခဏလေး နေဦးကွ၊ စောင့်ရမယ်၊ မင်းတို့ ဒီနားမှာပဲ နေနေရင်...”

ညမိုး ထွက်သွားတော့ ဇော်ဦးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်သည်။ အမှားအယွင်းတော့ သိပ်မရှိလှ။ ညမိုးနှင့်ဆိုလျှင် အမြဲသတိ ထားရသည် မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဒီကောင် တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ဆိုတာ သေချာသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူတို့ကို မထိဖို့ကတော့ အရေးကြီးသည်။

ညမိုး ပြန်လာဖို့ လက်ထဲမှာ ဂေါ်ပြားကြီးတစ်လက် ပါလာ သည်။

“ညမိုး... ဒါကြီးက ဘာလုပ်...”

“ရှာ... တိုးတိုးကွ၊ မရိုးသားတဲ့လူတွေကို ပညာပေးမလို့ အသံ မထွက်စေနဲ့၊ လာ... လိုက်ခဲ့”

ညမိုး တိုးဝင်သွားသည့် ခြံနောက်ကို ဇော်ဦးတို့ လိုက်လာခဲ့ရ သော်လည်း ဘာမှန်းကို မသိ၊ ညမိုးက ခါးကုန်းသွားနေရာမှ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည့် နေရာကို သိချင်ဇောနှင့် လှမ်းကြည့်တော့ ခုနက လူကြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပေးသော သဘာဝ တာဝန်ကို အားရပါးရ ထမ်း ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့က နောက်ဘက်မှ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇော်ဦးမျက်နှာသည် တွန့်ကွေး၊ ကော့တက်၊ စုတ်ပြတ်ထွက်သွား၏။ သိန်းဌေးက ပါးစပ်ကြီး ပြိုရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၏။ ပြီးတော့ ခြံထဲမှ အတင်းပြန်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ညမိုးက လေးဘက် ထောက်လျက်ကြီး ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်နေသော နှစ်ယောက်ကို တားသည်။ ဇော်ဦးတို့ စကားသံတွေ ဘာတွေလဲ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မပြောရဲ၊ ခုနေ ဟိုလူကြီး ကြားသွားရင် ဒုက္ခ။

ဒီတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ် လေးဘက် ထောက်လျက်ကြီးတွေနှင့် ထိုလူကြီးကို ကျောပေးပြီး ငြိမ်နေကြရသည်။ ညမိုးကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှ ကျိန်ဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် အသံတိတ် ကျိန်ဆဲနေကြ၏။ ခဏကြာတော့ ညမိုးက ရပြီဆိုပြီး ဂေါ်ပြားကြီး ယူပြီး ခြံထဲ လေးဘက်ထောက် တိုးဝင် သွားသည်။ ဒီကောင် ဘာလုပ်မှာလဲ! ဒီကောင် ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။

ပြီးတော့ ညမိုး ဂေါ်ပြားကြီးကို ကိုင်ရင်း ဟိုတစ်ဘက် ထွက်သွား သည်။ ချက်ချင်း ပြန်လာပြီး “ဟေ့ကောင်တွေ လာ... ထ... ထ” ပြော ရင်း ဇော်ဦးတို့ လက်နှစ်ဘက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခြံအတွင်းသို့ အတင်းဝင် သည်။

ခုနက လူကြီးက စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ဇစ်ကို ဆွဲတင်နေစဉ် ညမိုး တို့ သုံးယောက်ကို တွေ့တော့ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ထိတ်ထိတ် ပြာပြာဖြင့်...

“ကျွန်... ကျွန်တော်၊ အဲ... ဦးလေးလေ... အဲဒါ... ဟို”

ဝါကျမပြည့်စုံသောစကားတွေကို ပြောရင်း ကြောက်ရွံ့စွာ နောက် လှည့်ကြည့်တော့...

“ဟာ...”

“အန်ကယ်လ် ဘာဖြစ်တာလဲဟင်!”

“မ... မရှိ... မရှိတော့ဘူး”

ပြောင်ရှင်းနေသော မြေပြင်ကို ကြည့်ရင်း ထိုလူကြီးက သူ့ နောက်ကျော တင်ပါးကို စမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဘာမျှမပြောနိုင်၊ အဲ... အင်းနှင့် ခေါင်းကို ခါပြီး မြေပြင်ကို ကြည့်သည်။ ချွေးစေးတွေလည်း ပျံ လာ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ် နေကောင်းပါတယ်နော် ဘာမရှိတာလဲ ခင်ဗျ”

“ဟိုဟာ... ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရပါတယ်၊ ရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တော့ နားကို မလည်တော့ဘူး... အန်ကယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီအန်ကယ်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ငါတို့လဲ ဘယ်သိမှာလဲကွ”

ညမိုးတို့ သုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့နောက်သူ လှည့်ကြည့် လိုက်နှင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်ပြီး မျက်စေ့မျက်နှာပျက်ဖြင့် ဘောင်းဘီ

ကြယ်သီးကို တုန်ယင်စွာ တပ်ရင်း ထိုလူကြီး ထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ထိုလူကြီး ရောက်သွားတော့မှ ဇော်ဦးတို့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရကို အားရပါးရ ရယ်ကြလေသည်။ ညမိုးကတော့ ပြီးရုံသာ ပြီးနေသည်။

“အဲဒီလို လူကြီးတွေကို ဒီလို ပညာပေးရတယ်ကွ၊ ဒါမှ မှတ်မှာ”

“အေးကွာ.. အခုပဲ ပြီးတဲ့ကိစ္စကြီး၊ အခုပဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့”

သိန်းဌေးတို့ တွေးလိုက်ရယ်လိုက်၊ ထိုလူကြီးမျက်နှာကို ပြန်မြင်လိုက် ရယ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ညမိုးက သူ့ဂေါ်ပြားကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျ စွန့်ပစ်ပြီးမှ...

“ဂေါ်ပြား သွားပေးလိုက်ဦးမယ်ကွ၊ ဒီနားက ရေစက်မောင်းတဲ့ လူကြီးဆီက ငှားလာတာ”

မိဆုတို့ ချီလေးတို့ ရောက်လာတော့ ချီလေးတို့လဲ ရယ်ကြသည်။

ချီလေးက ရယ်ရင်း ညမိုးကို ကြည်လင်စွာ လှမ်းငေးလေသည်။ ညမိုးက ပြီးနေသော မျက်နှာ မျက်ဝန်းများဖြင့် ချီလေးကို ပြန်ငေးနေသည်။ ပြီးတော့ ချီလေးသည် ငြင်သာစွာ မျက်လွှာလေးကို ချသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြီးနေလေသည်။

“ညမိုး” ရယ်... ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုပြောရမယ်မှန်း မသိတော့ပါဘူးဟယ်။

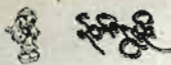
အခန်း(၄)

ည

မိုးကို ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိချင်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ ကြီးကြီးမားမား မရှိသူတစ်ယောက်၊ ဘဝရည်မှန်းချက် မဲ့သူ၊ စိတ်ထဲမှာရှိသော အဓိပ္ပါယ်မဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေကို လိုက်လုပ်နေသူ၊ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ လူ့ဇာလ တစ်ယောက်ပါကလားဟု မှတ်ချက်များကို ပေးလျှင် (သို့မဟုတ်) စွပ်စွဲလာလျှင် ညမိုးတွင် ပြန်လည်ဖြေရှင်းနိုင်စရာ အချက်အလက်များ ရှာမတွေ့သဖြင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း “ဟုတ်ပါတယ်” ဟု လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြေလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါ။

ညမိုး သုံးတန်းနှစ်မှာ ညမိုး၏အမေ ဆုံးပါးသွားသည်။

“ဖေဖေ... မေမေရော”

ဟု သူ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မေးခဲ့ဖူးသည် ထင်သည်။ ဖေဖေက...

“မင်းမေမေ သေပြီ သားရဲ့”

ဟု ဖြေသည် ထင်ပါသည်။

“သေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဖေဖေ”

“အင်း... သေတယ်ဆိုတာ သား မေမေက သားဆီ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး၊ သားမေမေ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ သားရဲ့”

ဒီတော့လဲ ညမိုးသည် သုံးတန်းအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်နေလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ခင်မင်သူတွေကလဲ သူ့ကို အမေ မရှိ၍ သနားကရုဏာ ဖြစ်တာမျိုးတို့ နှိမ်ကြ ရက်စက်စွာ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်ကြတာမျိုး ဟူ၍လည်း မရှိပါ။ သူ အသိဉာဏ်တွေဘာတွေ ရှိလာတော့ အမေဆိုတာ သူ့မှာ မရှိဘူး ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိသော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်က ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိ၍ ဘာမှမဖြစ်သလို ကိုယ်ပိုင်ကား အကြောင်း မတွေးသလိုပင် နေခဲ့သည်။

ထို့အတွက် ညမိုးကို အမေကို မချစ်တတ်သူဟု မပြောသင့်ပါ။

ညမိုးသည် အမေကို ချစ်ပါသည်။ အမေ ရှိ၍ အမေကို ချစ်သူ တွေက အကြောင်းပြချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် သူတို့အမေတွေကို ချစ်သည်။ ထိုအကြောင်းပြချက်တွေ မရှိရင်ကော မချစ်တော့ဘူးလားဟု မေးလျှင် ထိုသူတွေက “ဘာဆိုလို့လဲ... ! ချစ်တာပေါ့ဗျ” ဟု ပြန်ဖြေကြလိမ့်မည်။

ညမိုးက သူ့အမေကို အဲသည်လို ချစ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူကတော့ ညမိုးနှင့် တခြားစီပင် ဖြစ်သည်။

“ဘဝမှာ မအောင်မြင်လို့ မဖြစ်ဘူး ညီလေး၊ တို့မှာ အမေ ဆိုတာ ကလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝ အောင်မြင်ကို အောင်မြင်ရမယ်ကွာ”

ဟု လေးနက်စွာ ဆိုသည်။ ကိုကို ပြောပုံက အမေ ဆိုတာ ရှိလျှင် အောင်မြင်စရာ မလိုဟုပဲ ပြောရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကိုကိုက သူ့စကားအတိုင်း ကြိုးစားပါသည်။ အတန်းထဲ မှာ ပထမတွေ့ဘာတွေ ရသည်။ (၁၀)တန်းအောင်တော့ ဒီသုံးခုလား လေးခုလား မသိ ရသည်။ ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်သို့ တက်သည်။ အခု နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေ၏။ ညမိုးကတော့ စာမေးပွဲလဲ တစ်ခါမှ မကျ၊ ဒီဆိုတာလည်း တစ်ခါမှ မရ၊ ဒါပေမယ့် ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနကတော့ သူ့ကို ရုက္ခဗေဒဘွဲ့တစ်ခု ပေးခဲ့သည်။

သူ့အဖေက သူတို့မြို့မှာ တော်တော် ချမ်းသာသည်။ ဩဇာလည်း ရှိသည်။ တရားမျှတသည်ဟုလည်း နာမည်ကြီး၏။ ဘုရားလူကြီး လုပ် သည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဖေဖေ အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးတာ ညမိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ အိမ်မှာ ဘုရားကိစ္စအတွက် အစည်းအဝေးတွေ ဘာတွေ ထိုင်တာတို့ တရားစကား ပြောတာတို့တော့ တွေ့ဖူးပါသည်။

တစ်နေ့တော့ ဖေဖေမိတ်ဆွေ လူကြီးနှစ်ဦး အိမ်သို့ လာသည်။ ဖေဖေ မရှိခိုက်မို့ သူတို့ချင်း စကားပြောရင်း ဖေဖေကို စောင့်ကြသည်။ ပထမတော့ သူတို့အိမ်က လော်လီကားတွေ ပျက်တဲ့အကြောင်း၊ စပယ်ယာ ရော ဒရိုင်ဘာပါ သူတို့ကို နည်းမျိုးစုံနှင့် လိမ်ကြကြောင်း၊ အာလူးနှင့်ပဲ လှောင်လျှင် ကောင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း... တွေ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့မှ... တရားအကြောင်းကို ပြောကြသည်။

“ဘာသာရေးကို နည်းနည်းလေး သိလာတော့ အကုသိုလ် နည်း နည်းနဲ့ နေရရင်ကို စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ ကိုတင်အေးရယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ... အကုသိုလ် မဖြစ်ဖို့ဆိုတာက စိတ်နဲ့ ဆိုင်တယ်ဗျ၊ အဲဒီစိတ်ကလဲ အသိဉာဏ်နဲ့ ဆိုင်ပြန်ရော၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ စိတ်နဲ့ သိပြီး စိတ်နဲ့ ရှောင်ရတာ၊ ကုသိုလ်ဆိုတာကလဲ စိတ်နဲ့ သိပြီး စိတ်နဲ့ ရှောင်ရတာ”

“အကုသိုလ်စိတ်ဟာ ငွေရှိမရှိနဲ့လဲ ဆိုင်တယ်ဗျ၊ အိမ်ဘေးမှာ

အေးမောင်တို့ လင်မယားရယ်၊ မနက်လင်းတာနဲ့ ဆဲကြဆိုကြ၊ ယောက်ျားကလည်း မူးလို့၊ ကလေးတွေကလဲ စားစရာ မရှိတော့ ငိုလို့၊ ဒီကောင်မယ် အလုပ်မှ မရှိတာဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ် အလုပ်ရှာပေးလိုက်တော့... ဟော... ဝင်ငွေကလေး ရတော့ မယား အဆူအဆဲ တိတ်တယ်ဗျ၊ အရက်ကိုတော့ အလုပ်က ထိန်းသွားတော့ ဖရူသဝါစာတွေ မကြားရတော့ဘူးပေါ့ဗျ၊ ကုသိုလ်ကို ဖြစ်လို့ ကိုဉာဏ်ဝင်းရေ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတော့ ကုသိုလ်ပေါ့ဗျ”

ဒီတော့ ညမိုးက အန်ကယ်ကြီးတွေ ဝိုင်းကို ရေခွေးကြမ်းနှင့် ပဲလှော် ချပေးရင်း ဝင်သည်။

“ဦးလေးရယ်... ဦးလေးတို့ ပြောတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတာ မကောင်းတာနဲ့ ကောင်းတာလို့ပဲ ကျွန်တော်က သိတာ”

“အေးလေ... ဟုတ်တာပဲဟာ”

“ဒီလိုဆို ဟော... ဟော... ဒီမှာ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင် တွေ့လား အန်ကယ်ကြီး... အနီရောင်ဗျ”

“အေးလကွာ”

“အဲဒီကောင်ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်ရင်”

“ဟာ... ဒါ အကုသိုလ်ပေါ့ကွ”

“ဒီလိုဆို ဘာမှမလုပ်ရင်ရော”

“ကုသိုလ်ပေါ့လဟ”

“ဒီပုရွက်ဆိတ်လေးကို မသတ်လို့ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရတယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ထောတာပဲနော် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရင် ပုရွက်ဆိတ်တွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးဆို ကုဋေပေါင်းကို ကုဋေလောက် ရှိမှာ၊ ခြင်တွေ၊ ခြေတွေ၊ ပျားတွေ၊ ငှက်တွေ၊ ပိုးလောက်လန်းတွေ၊ ဂျပိုးတွေ၊ ငါးတွေ၊ အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရ... ”

“ဟေ့ကောင် နေဦးကွ၊ ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးကွ”

“ဟင်... ခုနကတော့ ဟုတ်တယ်ကွဆို”

“ဒီလိုကွာ ပုရွက်ဆိတ်ကို မသတ်ရင်...”

အဲဒီနေ့က အဖေ ပြန်လာတော့ ထိုအန်ကယ်ကြီး နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အဖေက ဝင်ရှင်းသည်။ ဒီတော့ သုံးယောက်ရှင်း သုံးမျိုးဖြစ်ပြီး (၃)ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

“နောင်ကို လူကြီးတွေ လာရင် မင်း သွားသွား မနောက်နဲ့ ညမိုး”

“ကျွန်တော် နောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်ရဲ့စာထဲက ကိစ္စကို မေးတာပါ၊ သူတို့က မသိတာ ဖေဖေရ၊ ဖေဖေလဲ မသိဘူး”

“အောင်မာ... မင်းဟာ ဘာမို့လို့လဲ ပြောစမ်း”

“ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ဆိုတာ အနှုတ်နဲ့ အပေါင်းသဘော ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အနှုတ်နဲ့ အပေါင်းကြားမှာ သုညသဘော ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အကုသိုလ်က အနှုတ်ပေါ့ ဖေဖေရ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကို မသတ်တော့ အနှုတ်မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အပေါင်းလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ သုညသဘောပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီပုရွက်ဆိတ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တာတို့ ကောင်းအောင် လုပ်ပေးတာတို့ကျမှ အပေါင်းသဘော ကုသိုလ်သဘောကို ရတာ၊ အဲဒါ သားပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင် ပြောတာပါ”

ညမိုး၏စကား ဆုံးတော့ ဖေဖေက ညမိုးကို ဘာမှမပြောပဲ တော်တော်ကြာကြာ ငေးနေသည်။ ထိုငေးနေသောအချိန်တွင် ဖေဖေမျက်နှာသည် တည်ငြိမ် လေးနက်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖေဖေသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍ ညမိုးနားမှ ထွက်သွားသည်။

ထိုအဖြစ် ဖြစ်ပြီးနောက် ဖေဖေသည် ညမိုးအပေါ် ပိုလေးလေး နက်နက် သဘောထားလာသည်ဟု ညမိုး ထင်သည်။ ဖေဖေသည် ညမိုးကို ကိုကိုကို ချီးမွမ်းသလို မချီးမွမ်းသော်လည်း ပျက်ရယ်ပြုခြင်းတော့ မရှိပါ။

အခု ရန်ကုန်က ဖေဖေညီမ ဒေါ်လေးထံတွင် နေမည်ဆိုတော့လဲ
ဘာမှ မထားဖြစ်ခဲ့။

“ငါ့ညီမနဲ့ တည့်သလောက် နေပေါ့ကွာ” ဟုသာ ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ညမိုးသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ပါသည်။ သို့သော်
ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့သည့်အတွက် ညမိုး၏ ပျော်စရာများသည်
ဟေးလားဝါးလား၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်လာသော တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်
ကြိသော ပျော်စရာများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... အခုတလော ညမိုး ငြိမ်လှချည်လား!”

“အင်းလေ... ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မယုံနဲ့ဦးဟ၊ ကြိတ်ကြိနေ
တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ”

“ဒီကောင်ကို သွားစရရင် ကောင်းမလား!”

“ဟိုက ငြိမ်နေတော့လဲ နင်တို့က တစ်မျိုးနော်”

ချိုလေး စကားကြောင့် မိဝေက လျှာကို တစ်လစ်ထုတ်၍ မျက်လုံး
ကို ပြူး၏။

“မင်းခါးမှာ ကြိုးချည်ပေးလိုက်ပြီးတော့မှ လန့်နေတာလားမှ မသိ
တာ”

“ဒီကောင်လား ချိုလေးကို လန့်မှာ”

“နေမကောင်းများ ဖြစ်နေလားမှ မသိတာဟ”

မိဆုစကားကြောင့် ချိုလေး တွေသွားသည်။ မိဆုက မိဝေကို
တွေ့လားဆိုသည့် သဘောနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြ၏။

“အေး... သွားမေးရင် ကောင်းမလား!”

ညမိုး ကော်ရစ်တာက အနားယူသည့်ခုံမှာ ထိုင်နေသည်။

သူ အခုတလော ဘာဖြစ်နေသနည်း။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတာလောက် အူကြောင်ကြောင် နိုင်တာ
လောကမှာ မရှိဟု သူထင်သည်။ သူ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တွေကို

လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ တောင်ငူရုံးခွဲက သူနှင့် Fax အပေးအယူ လုပ်နေသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လူချင်း မတွေ့ဖူးပါပဲ စာထဲမှာ ခင်နေ
သည်။ အပြန်အလှန် ချိုသာသော စကားလေးတွေ၊ ငြင်သာသော စကား
လေးတွေနှင့် နောက်ကြ ပြောင်ကြသည်။ သတိတရ Fax ပေါ်က စကား
ပြောဖြစ်ကြသည်။ ခင်နေကြသည်။

Fax ကို ရုံးကိစ္စတွင်သာ အသုံးပြုတာ ကြိုက်သော သူ၏ GM
မမကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး စကားဝှက်ကလေးတွေ ထားရသည်။ ဒါကိုက
ပျော်စရာတစ်ခု ဖြစ်လို့နေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု
ရှိနေပြီဆိုတာ ချစ်ရေးချစ်ရာအတွက် လမ်းစတစ်ခု မဟုတ်။

အခုပဲ သူ Fax မပို့တာ ကြာလို့ ကောင်မလေးက (၇) ဆိုသော
သင်္ကေတလေးကို ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ခွန်နှစ်ဆိုတာ Question Mark
နှင့် တူသဖြင့် ဘာလဲ! ဘာဖြစ်နေတာလဲ! ဟူသော အဓိပ္ပါယ် ဖြစ်သည်။
သူက () ခွန်နှစ်ပြောင်းပြန်ပုံ ရိုက်ထည့်ပေးလိုက်၏။ နေမကောင်းဟု
အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ဟုတ်သည်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး တစ်
ယောက်အကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆို ရှိနေပြီဆိုလျှင် မကောင်း၊ အဲဒီ လျှို့
ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် နှစ်ယောက်စလုံးက ညှိမထားကြပဲ
သဘောတူနေလျှင် ပို၍မကောင်း။

သူ ချိုလေးကို စာနှစ်စောင် ပေးခဲ့သည်။ မုစိနဲ့ ခြောက်ဆယ်တို့ကို
လည်း ပေးခဲ့တာပါပဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ရှင်းသည်။ ဖွင့်ဖတ်တော့
နောက်ထားသည့်စာ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကို ဒေါသထွက်ကြသည်။ ရှက်ကြ
သည်။ ထုသည် နှက်သည်။ အော်သည် ဟစ်သည်။ ခက်တာက ချိုလေး
ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ညမိုး ပေးခဲ့တာက စာနှစ်စောင် ဖြစ်သည်။ ဟိုနှစ်
ယောက်ထက် ထူးခြားသည်ဆိုတာ ပေါ်လွင်သည်။ ပေးကတည်းကလဲ

ညမိုး သတိတရ ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ချိုလေးသည် ထိုစာနှစ်စောင် အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားသည်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားသည်။ အမေ့ခံထားသည်။

ချိုလေးက သူ့ကို ပါးရိုက်ခဲ့တာလည်း တကယ်မဟုတ် ဆိုတာ သူ သိသည်။ ခံစား နားလည်သည်။ ချိုလေး အမှတ်တမဲ့ ယောင်သွားသော အဖြစ်ကလေးမှ အသားလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ အခုဆိုလျှင် ထိုစာ ကိစ္စကို ဘယ်သူကမှ သိပ်သတိမထားမိတော့။ ပြောလဲ မပြောကြတော့။ ပြောစရာလဲ မလိုတော့။ ချိုလေးက စာရရက်သားနဲ့ သူ မရသလို လစ် ထွက်သွားသည်။ ဒါဆိုလျှင် ချိုလေး ဒီစာတွေကို မဖတ်ဘူးလား။

“ဖတ်သည်ဆိုလျှင်တော့” “ဖတ်သည်ဆိုလျှင်တော့” ပြဿနာ သည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်။ အခုလို ပုံစံမျိုး လုံးဝ မဟုတ်စေရ။

ဒါဆိုလျှင် ချိုလေးက စာနှစ်စောင်ကို မဖတ်ဘူးလား! ဘာဖြစ်လို့ မဖတ်တာလဲ၊ မိန်းကလေးလောက် ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်တာကို မသိချင်တာ မရှိ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဖတ်ပြီးတော့ ချင်တုန်းကလို စတာ နောက်၊ တာပဲ ဆိုပြီး ဘယ်လိုမှ သဘောမထ ဘာလား။

ထိုမေးခွန်းကို ညမိုး မဖြေနိုင်ခင် ဘယ်အခါ ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက် လာသော ချိုလေးတို့ အုပ်စုကို တွေ့ရလေသည်။

ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ညမိုးကို တွေ့တော့ “မိဆု တွေ့လား! အကြံထုတ်နေတာ” ဟု ဆိုသည်။

“သူ့ဘာသူ ထိုင်နေတာပါဟယ်”

“အေးပေါ့... ညမိုး ထိုင်နေတယ် ဆိုကတည်းက သဘာဝမှ မကျတာ၊ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ... ဟင်!”

စကားပြောနေရင်း မိဝေ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကော် ရစ်တာ သံမံတလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိဝေ၊ ဘာဖြစ်...”

မိဝေ၏ လက်ညှန်ရာ လိုက်ကြည့်ပြီး ချိုလေး စကားဆက်မပြော ဖြစ်။

“ဟဲ့... ထောင်တန်တွေတော့”

ကော်ရစ်တာလမ်းပေါ်မှာ ထောင်တန်တစ်အုပ် ထိပ်ကလေးကို အုပ်ထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ ညမိုးနှင့် မလှမ်းမကမ်း မှာ...။

မိဆုက ဖျပ်ခနဲ ပြုံးသည်။

“ဟဲ့... ကလေးအထာကြီးပါဟာ၊ အဲဒါ ကြိုးနဲ့ ဆွဲထားတာ”

“ဟာ... ငါတော့ ကြိုးကို မမြင်ရပါဘူး၊ ဘာကြိုးမှ မရှိပါဘူးဟ”

“မမြင်ရအောင် လုပ်ထားတာပေါ့၊ သတ္တိရှိရင် နင်ပဲ ကောက်ပါ လား၊ နင်ပဲ အရှက်ကွဲမှာ၊ လာ... မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားမယ်၊ သူ့လောက်က အပျော့ပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အချီအချစကားကို ချိုလေး ဘာမှ ကန့်ကွက်မနေတော့။ ချိုလေး အနားရောက်တော့ ညမိုးက ပုံမှန် တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ညမိုး”

“အဖြေကို မြင်နေရတဲ့ မေးခွန်းတွေ မမေးနဲ့ဟာ မုစိ”

“ဒါဆို ချိုလေးတို့ဘက် ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ!”

“အင်း... ဒါကမှ ဟုတ်သေးတယ်၊ ပျင်းလို့ မလာဖြစ်တာ”

“သေလိုက်ပါလား! ဒီမှာ ညမိုး၊ နင် ငါတို့ကို ဘယ်လိုပဲ ထောင် ချောက် ဆင်ဆင် ငါတို့က သိပြီးသားပဲ၊ နင့်အထာက တောက ကလေး တွေကို သွားပြီး လုပ်ရမှာ၊ ဒါတောင်မှ မလွယ်ဘူးနော်၊ ဟိုက နင့်ထက် လည်ချင်လည်နေမှာ ညမိုး”

စကားဆုံးတော့ မိဆုနှင့် မိဝေတို့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်

ကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ လက်ဝါးချင်းလဲ ရိုက်လိုက်ကြ၏။ ချိုလေးကတော့
ယဲ့ယဲ့လေးသာ လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“နင် ဗမာလို ပြောပြီး ငါ နားမလည်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိတယ်၊
မိဆု နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ!”

“ဟွန်း... ဟို တစ်ထောင်တန်တွေလေ”

“တစ် ထောင် တန် တွေ... !!”

“အောင်မာ... ဟိုကော်ရစ်တာမှာ ကြိုးနဲ့ ချိတ်ပြီး နင်ချထားတဲ့
တစ်ထောင်တန်တွေလေ၊ ငါတို့ကို ငတ်းများ မှတ်နေလား! သွားကောက်ရင်
နင်က ကြိုးနဲ့...”

မိဆုစကား မဆုံးလိုက်၊ ညမိုးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မိဆုကို
ဝင်တိုက်ရင်း တိုးထွက်သွားသည်။ တစ်ထောင်တန်တွေနား ရောက်တော့
ငုံ့ကောက်သည်။ ပြီးတော့ ရေတွက်ကြည့်သည်။ မိဝေတို့ ပြေးဝင်လာကြ
၏။

“ဟင်!! ကြိုးမပါဘူးလား!”

“ကြိုး... ဘာကြိုး ပါရမှာလဲ၊ အော်... ပိုက်ဆံထဲက ကြိုးလား!
ပါတာပေါ့ဟ... ဒီမှာ၊ နင်တို့က အရင်တွေ့ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မကောက်ရ
တာလဲ!”

“ဒါ... နင်နောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား!”

“ငါက နောက်ရမယ်!! ဘာဖြစ်လို့ နောက်ရမှာလဲ! ငါ့ဘာသာ
ထိုင်နေတာကို၊ ဪ... အော်... သဘောပေါက်ပြီ၊ သူ့ဘာသာ ကျနေ
တာကို နင်တို့က ငါနောက်ထားတာ ထင်ပြီး မကောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား!
ဟား... ဟား... ဟား”

ညမိုးက အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း တစ်ထောင်တန်တွေ
ကို အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဟိုနှစ်ကောင် ညမိုးနောက်မှ
အော်ဟစ် ပြေးလွှားရင်း လိုက်သွားကြ၏။ ကော်ရစ်တာက လူတွေက

နားမလည်သလို ကြည့်ကြသည်။

ချိုလေး တိတ်တဆိတ်ပင် တစ်ချက်ပြီးရင်း နောက်မှ လိုက်သွား
လေသည်။

၂၂၂၂

အစားအသောက်များ အလှအယက် မှာကြရင်း မိဝေက သိန်း
ငွေတို့ကို ရှင်းပြနေသည်။ မိဝေ ရှင်းပြသည်ကို ဇော်ဦးက သေသေချာချာ
နားထောင်ရင်း...

“နင်ပြောသလိုဆို နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ! နင်တို့ မကောက်လို့
သူကောက်တာပဲ၊ ဒါ သူနဲ့ပဲ ဆိုင်တဲ့ပိုက်ဆံ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဟ”

“အံ့မယ်... ငါတို့က အရင်တွေ့တာလေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာ
မှာ သူ မဟုတ်ဘဲ တခြားလူ ထိုင်နေကြည့်ပါလား! ငါတို့က ကောက်မှာပေါ့၊
သူဆိုတော့ စတယ် ထင်ပြီးတော့ မကောက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့က
တော့ စားမှာပဲ”

ချိုလေးက ဘာမှဝင်မပြောပဲ ငြိမ်နေသော ညမိုးကို တစ်ချက်
ကြည့်၍ ပြီးသည်။ ချိုလေး၏ အပြုံးက မှတ်ပြီလား! ဆိုသော အပြုံး...။

“ဟေ့ကောင် ညမိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဘာမှမဆိုင်ပဲ ခံလိုက်ရ

တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ! ဆိုင်တာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိလုပ်ခဲ့တဲ့ ကံရဲ့အရိပ်ကနေ ဘယ်တော့မှ မလွတ်ဘူးတဲ့၊ သူပြုတဲ့ကံက အရိပ်တစ်ခုလို သူ့နောက်မှာ အမြဲလိုက်နေတာတဲ့၊ ဒါ တို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတာ၊ အဲဒီအရိပ်ကို ခံရမှာပေါ့”

“ဘုရားနဲ့ကို ကိုင်ပေါက်ခံရတာပါလားဟ”

“ခံရမှာပေါ့... ငါတို့က ဒိဋ္ဌိတွေမှ မဟုတ်တာ”

မိဆုက မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက်ထိုးရင်း ချိုလေးဘက်မှ လိုက်ပြော၏။ ပြီးတော့ ပေါက်စိပန်းကန်ထဲ လက်လှမ်းသည်။ အသား ပေါင်းတွေက ဘယ်နှစ်ပွဲမှန်းပင် မသိတော့၊ ခွက်ဟောက်ပက်ကလေးတွေ က လဲတချို့ လန်တချို့နှင့် ရှိ၏။

“ညမိုးက အမြဲတမ်း စနေတာဆိုတော့ အဲဒီအရိပ်ထဲက သူ ဘယ် လွတ်တော့မှာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက အယုံအကြည် ရှိတော့မှာလဲ!”

ကဲ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ! ဆိုသည့်အပြီးနှင့် အနိုင်ရ မျက်နှာ ကို ညမိုး ဝအောင် ငေးနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“ငါကလဲ အဲဒီအရိပ်ထဲက မလွတ်ချင်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ စရတာ အောင်မြင်သွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဘာ... နင်က ငါတို့ကို စတာ... ဟုတ်လား! နင် မငြင်းနိုင်လို့ ကျွေးလိုက်ရပြီတော့မှ ဆရာကြီးအထာ လာမလုပ်နဲ့၊ Sorry ပဲ ”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ နင်တို့ ဓါတ်လှေကားထဲက ထွက်လာတာ မြင်ကတည်းက ငါ ဒီပိုက်ဆံကို တွေ့အောင် သွားချထားတာ၊ ဒီပိုက်ဆံကို နင်တို့ တွေ့မယ်၊ ငါ့ကို တွေ့မယ်၊ ငါ စထားတယ်လို့ ထင်မယ်၊ မဟုတ်မှန်း သိတော့မှ ငါ့ဆီက အတင်းပြန်တောင်းမယ်၊ မရမက ဘာမသိ ညာမသိ တောင်းမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့ချည်းပဲ အပြစ်မကျရအောင် သေးထိမ်းတို့ ဇူးအော်တို့ကိုပါ ခေါ်ပြီး စားကြမယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ၊ ငါတွက်ပြီး စတာ

လေး မပိုင်ဘူးလား!”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ နင်လိမ်တာ၊ လုံးဝ နင် ချထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူ တစ်ယောက်ယောက် ကျသွားတာ”

“နင်တို့ အဲဒီလို ဇွတ်ငြင်းမယ်ဆိုတာလဲ ငါသိပြီးသားပါ၊ ဒီနေ့ အိမ်က ငါ့ကို ငွေလွှဲလိုက်လို့ ခုနကပဲ ဘဏ်က သွားထုတ်ပြီး ပြန်လာတာ၊ မယုံရင် နင်တို့ဆီက ပိုက်ဆံနံပါတ်တွေနဲ့ ဒီဘဏ် အထုပ်ထဲက နံပါတ် တိုက်ကြည့်ပါလား!”

ညမိုးက ဖြည့်ပြီးစ တစ်သိန်းတန်အုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ မိဝေတို့ နံပါတ်တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ ငြိမ်ကျသွား၏။ မိဆု ပါးစပ်ထဲက ပလုပ်ပလောင်း ပေါက်စိကြီး သူ့ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လို တွေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံ ရသည်ကို ကြည့်ရင်း ညမိုး ပျော်နေပုံ ရ၏။

“ချိုလေးက ငါ့ကို ဝင်ဆုံးမတော့မယ်ဆိုတာ သိသားပဲ၊ ချိုလေးက အဲဒီပိုက်ဆံကို ငါရသင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ စတုတ်တုတ်စိတ်ကြောင့် ငါ ဆုံးရှုံးသွားတယ်ဆိုတာကို အကွက်ဝင်တုန်း ဝင်ဆရာမကြီး လုပ်တာ၊ မဆိုးပါဘူး၊ ချိုလေးရ၊ နင် ငါ့ကို ဆုံးမတာ အဆင့်အတန်း မြင့်သားပဲ၊ ကြုံပြီး စကားရှာထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် ချိုလေး ဒီဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ သူ ပြောသည့် စကားတွေကို ရှက်၍မဟုတ်၊ ထိုစကားတွေက ဘုရား၏ ဆုံးမထားခဲ့သော တရားစကားများ ဖြစ်သည့်အတွက် မှားစရာ မလိုပါ။ သူ ညမိုးကို ပြောချင်သည့် သူ့စေတနာ ဖြူဖြူကလေးမှာ ကြည့်ရက်စရာ မရှိအောင် မြင်ရက်စရာ မရှိလောက်အောင် ဆုံးရှုံးသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နင်... နင် ဘာဖြစ်တာလဲ! မေလင်းချို... နင်ဘာဖြစ်တာလဲ!”

မိဝေက ချိုလေး လက်မောင်းကို အတင်းလှုပ်မေးတော့မှ သတိ

ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြည့်နေပြီ။ မျက်ဝန်းအစပ်ကို အတင်း အလှအယက် တိုးဝှေ့နေကြပြီ။

ချိုလေး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စက် တစ်စက်သည် ကမ္ဘာမြေကြီးကို တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်ချွယ်၍ ခုန်ချသွားလေသည်။ အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ချိုလေး... ချိုလေး”

ရင်ထဲမှ လာသော အထိတ်တလန့် ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘာဆက်ပြောရမည်ဆိုတာကို လုံးဝ မသိနိုင်တော့သည့် ညမိုး၏ စစ်မှန်သော အမူအယာများကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အတွက်တော့ ညမိုးကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဒီလိုသာ မဟုတ်လျှင် ချိုလေး ဘယ်လိုမှ ဖြေနိုင်တော့မည် မဟုတ်၊ ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်...။

“ချိုလေး ညမိုးကို ဆရာမကြီး ဝင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညမိုးရဲ့ စတဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ ချိုလေး တကယ် ဝင်သွားခဲ့တာပါ”

စိတ်ကို ထိန်းပြောသော်လည်း ရှိုက်သံကိုတော့ ညာ၍မရနိုင်ခဲ့ပါ။

ညမိုး ဘာစကားမှ မပြောပဲ မဆိုသလောက် ခေါင်းကို ငုံထားပြီး ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ခဏငယ်ကလေးများ တိတ်တဆိတ် ဖြတ်သန်းနေကြသည်။

“ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

အားလုံး ဘာမှ ဆက်မပြောမိကြ။

“နင် နောက်ကို အဲဒီလို မစတော့ပါဘူးလို့ ငါတို့ကို ကတိပေးပါလား ညမိုးရယ်... ဟင်...!”

ညမိုးက ရှေ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အားလုံးက ညမိုးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ညမိုး ခေါင်းကို မော့သည်။ ပြီးတော့ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြီးကာ တိတ်တဆိတ် ထထွက်သွားလေသည်။

ချိုလေး... ညမိုးကို လှမ်းငေးနေသည်။

နင်... ငါ့ရင်ထဲက ငါ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်လေးကို မြင်သွားတယ် မဟုတ်လားဟင်! ညမိုးရယ်...။

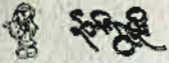
၆ ၆ ၆ ၆

“ငါကလည်း သူတို့ကို မုန့်ကျွေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ငါက စချင်တယ်၊ ဘယ်လို စရမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ သူတို့ကို တွေ့လိုက်ချိန်မှာ အကြိုက ချက်ချင်း ပေါ်လာတာ၊ အဖြစ်က ဒါပါပဲ”

သိန်းဌေးနှင့် ဇော်ဦးတို့ ငြိမ်နေကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး မနွေက ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ကိစ္စကို အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေးနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဆွေးနွေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“တို့ကလဲ မင်းမှားတယ် မပြောပါဘူး၊ ချိုလေး မင်းအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကို ပြောတာပါ။ တကယ်ဖြစ်သင့်တာက မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မ စုတ်ကလေး နှစ်ကောင်က ရန်ဖြစ်ရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ချိုလေး ပြောတာတွေကလဲ မှန်နေတာပါပဲ”

ဇော်ဦးက သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ပြောသည်။ ညမိုးက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ စာစောင်ကိုသာ ဖတ်နေသည်။ သိန်းဌေးက ပေါင်နှုတ်

မီးကင် တူးသွားသဖြင့် စားပွဲထိုးလေးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“ချိုလေးက ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို ဝင်ဆုံးမတာလဲဆိုတာ သိလား ညမိုး”

ညမိုးက ဂျာနယ်ကို ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကို ချသည်။

“ဒီနှစ်လဲ ပရီးမီးယားလိဂ်အတွက်ကတော့ ဖာဂူဆန် အလှည့်ပဲကွ၊ မော်ရင်ဟိုကလည်း ပရီးမီးယားလိဂ်ထက် ဥရောပပွဲတွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေပုံ ရတယ်၊ လီဗာပူးလ်ကလည်း ချန်ပီယံ ဖြစ်ဖို့က F.A Cup ပဲ ရှိတော့တာ”

“မန်ယူပဲ ရမှာပါ”

“အေး... ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာတော့ သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြိတ်အနယ် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ပရီးမီးယားလိဂ်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ပေးမှာကတော့ မော်ရင်ဟိုပဲ၊ သူ စကားတစ်ခွန်းလောက် မီဒီယာတွေကို ထပြောလိုက်ရင် စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်မကောင်းတဲ့ ပရီးမီးယားလိဂ်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းကောင်းလာတတ်တယ်၊ ငါသာ ဆုပေးခွင့် ရှိရင် မော်ရင်ဟိုကိုပဲ ပေးမှာ”

ညမိုးက လက်ဖက်ရည် မော့သောက်ရင်း ပြောသည်။

“စကားအရာမှာဆိုရင်တော့ ဖာဂူဆန်က မော်ရင်ဟိုရဲ့ နောက်က ပဲ အမြဲတမ်း လိုက်ပြောနေရတာ”

“မင်းနဲ့ ချိုလေးလိုပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ မင်း ချိုလေးကို ပြန်စကားပြောလိုက်ဦး”

“ငါ စကားပြောပါတယ် ဇူးအော်ရ၊ သူနဲ့ငါကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိတာ၊ ဒီလိုပဲ နေတာပဲ”

“သွားစမ်းပါ... မင်း ဖယ်ရီစီးရင် အရင်တုန်းကလို ခုံမှာ မထိုင်ဘဲ အပေါက်ဝမှာ စီးစီးနေတာ ဘာသဘောလဲ! ချိုလေးက ရိပ်မိတယ်ကွ၊

တစ်နေ့က မင်းကို ပြုတ်ကျတော့မှာပဲလို့တောင် အော်နေတာ မင်း မကြားဘူး မဟုတ်လား!”

“အေး... မကြားဘူးကွ၊ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူနေတာ ပါတယ်”

“ဘာလဲ! မင်းက သူတောင်းတဲ့ ကတိကို မပေးနိုင်လို့လား!”

“အဲဒါ တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး သေးထိမ်းရာ၊ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဘာမှ မပြောမိတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထထွက်သွားခဲ့တာ၊ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ချိုလေး လုပ်ပုံက ဖြေးဖြေးကလေးနဲ့ ပြီးသွားရမယ့် ကိစ္စကို Hi Light လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒီအဖြစ်အတွက် ဒီစကားအတွက် သူ ငိုစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ သူငိုတာ မြင်ရတော့လဲ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ထထွက်သွားတာလဲ ပါတယ်ပေါ့လေ”

“ပိုက်ဆံပို့တာ မင်း ဖားသားကြီးလား!”

“ငါ့အစ်ကိုပါ၊ ဟံသတစ်ခုလဲ ပါတယ်ကွ!”

“ဟုတ်လား! ဘာတဲ့တုန်း”

“သူ ပို့လိုက်တာက သိန်း(၅၀)လောက် ရှိတာကွ၊ အဲဒါကို ဒီလတော့ လောက်အောင် သုံးဖို့ ငါ့ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ စာရေးထားတာ”

ညမိုး စကားဆုံးတော့ ဇော်ဦးတို့က ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ညမိုး မျက်နှာက လေးနက် တည်ကြည်နေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါသည်။

“ငါ့အစ်ကိုမှာ တို့နိုင်ငံက အငွေအသက်တွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဒီက အကြောင်းကို သူ သိပ်မသိတော့ဘူး၊ အဲဒါ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ”

“မင်းအစ်ကို ဟိုကို ရောက်တာ ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“အင်း... ခဏနေဦးကွ၊ ဟိုဟာဆိုတော့... အင်း... ငါ မမှတ်ရဘူး”

တော့ဘူး၊ ကြာပြီဆိုတာပဲ သိတော့တယ်”

“မင်းကလဲ မင်းအစ်ကိုကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ အဲဒါ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတယ်ကွ”

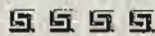
ဇော်ဦးစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ချီလေးကို မင်း ချောလိုက်ဦးကွာ”

“အေးပါ”

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ညမိုး ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ပြီးသည်။ သူ ချီလေးတို့ဆီကို မရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ ဖယ်ရီကားပေါ်မှာတော့ တွေ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူက ခုံမှာ မထိုင်ပဲ အဝကပဲ စီးတော့ စကားမပြောဖြစ်၊ ချီလေးတို့ဘက်ကလည်း သူ့ကို အကြောင်းရှာပြီး စကား စမပြောပါ။

မစရ မနောက်ရတာ ကြာတော့လည်း နေရတာ ပျင်းစရာကြီးပါလား။

ဒီနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ညမိုး ဖယ်ရီကို ထွက်ခါနီးမှ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်ခါ အတင်းခုန်တက်ပြီး အဝမှာပင် ရပ်စီးသည်။ ကားလက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားရင်း ကားနှင့်အတူ အရှိန်နှင့် ပြေး

လိုက်ပြီးမှ ညမိုး ကားပေါ်ကို “ဖျပ်” ခနဲ ခုန်တက်သည့်အခါ ချီလေး အသက်ကို အောင့်ထားမိပြီး ညမိုး ကားပေါ် ချောချောမောမော ရောက်တော့မှ သက်ပြင်းကို ခိုးချရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မချောရဲ့၊ ညမိုးက ဒီလောက်တော့ ကျွမ်းပါတယ်” သတိထားမိသွားသော မိဆုက ခပ်တိုးတိုး စသည်။ ချီလေး ငြင်းမနေပါ။

“ကိုယ်က ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ခုန်တက်ရင် အသည်းယားတတ် စိုးရိမ်တတ်လို့ပါ”

“ညမိုးဆိုတော့ ပိုပြီး...”

“ကိုယ်နဲ့ သိနေတော့ တခြားလူတွေထက် စာရင်တော့ ပိုစိုးရိမ်တာပေါ့”

မလိမ်ဘဲ ဖြေသည့် ချီလေးကို မိဝေနှင့် မိဆုတို့က တအံ့တဩ ကြည့်သည်။

“သူကဖြင့် ငါတို့ကို စကားမပြောပဲနဲ့”

“ကိုယ်က လူတစ်ယောက်ကို ခင်မိပြီဆိုရင် သူ့ဘက်က သက်ရောက်မှုကြောင့် ကိုယ့်ခင်မင်မှုကို မပြောင်းတတ်ဘူး၊ ဥပမာ ဝေက ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဝေတို့ ရပ်ကွက်နားမှာ မီးလောင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် စိတ်ပူမှာပဲ”

“ချီလေး ဥပမာကြီးကလဲ!”

“ရပ်ကွက်နားမှာလို့ ပြောတာပါ”

“ရင်ထဲက စိတ်ပူချင်ပူ ချီလေးရာ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့ ကောက်ထားဦး၊ ကိုယ်က စပြီး လုံးဝမခေါ်နဲ့”

ချီလေးက ပြီးသည်။ ဘာမှတော့ ဆက်မပြော၊ မိဆုက ချီလေးကို မျက်စောင်းထိုး၏။ အမှန်ဆိုလျှင် “အေး... ငါက ဘယ်တော့မှ စကား စမပြောဘူး” တို့ ဘာတို့လောက်တော့ ပြောသင့်သည်။

၇၀

“မုန့်ကျွဲသည်း တစ်တုံး တက်မယ်၊ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ နေရာပေးပါ။ ညာဘက်က ရှေ့ဘီးပေါက်ထားလို့ပါခင်ဗျာ”

အတော်လေး ဝသည့် သက်စိုးမေကို ကားပေါ်က လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သက်စိုးမေက ရန်ပြန်တွေ့၏။

“ငါ့အသားနဲ့ ငါဝတာ ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ပွင့်လောက် ဝရင် နာမည်ကြီးမယ်၊ စီးပွားတက်မယ်၊ စကောစက ဝရင် ဒေါသဖက်မယ်၊ ပြောရခက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားသမား လျှာထွက်ပါမယ်”

ရယ်သူတွေ ရယ်ပြီး ပြီးသူတွေ ပြီးကြသည်။ ပြီးသည့်ထဲတွင် ချိုလေးတို့အုပ်စု ပါသည်။

“နင့်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... တို့ မပူပေမယ့် ဆိုက်ကားဆရာရဲ့ မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေက ပူကြပါတယ်၊ နေ့စဉ် ဒီဝိတ်ကို တင်နင်းနေရရင် သူတို့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ရှေ့ရေ ရင်မအေးဖွယ် ဖြစ်နေလို့ပါ။ အသက်အာမခံ ထားဖို့ တိုက်တွန်းပေးထားပါတယ်”

ရယ်သံက နည်းနည်း ပိုများလာသည်။ သက်စိုးမေက ဖယ်ရီစီးရမည့် လမ်းမထိပ်သို့ နေ့စဉ် ဆိုက်ကား အသွားအပြန် စီးရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အေး... နင်သာ အာမခံထားဟေ့၊ အပေါက်ဝက ပြုတ်ကျမှ အသုဘ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့... အသုဘ ဖြစ်မှ ထမလုကြဖို့ပဲ ကြိုတင် မှာထားချင်ပါတယ်၊ ပုဆိုးကျွတ် ပါလို့ပါ။ အကျီကျွတ် ပါလို့ပါဆို ရှက်တတ်လို့ပါ”

ဒေါသထွက်နေသော စိုးမေလည်း ရယ်သည်။ ညမိုးက ကားစပယ်ယာ လေသံနှင့် ပြောတာ ဖြစ်သည့်အတွက် ရယ်စရာ ကောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟော... ရှေ့မှာ ငါးခြောက်နှစ်ပြား တက်ပါမယ်၊ လေတင်မှာ မထားပါနဲ့၊ လေညှာအောက် အနောက်ဖက်မှာ နေရာပေးပါ”

ရယ်သံလေးတွေက သီရိတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ချိုလေး ရယ်ရင်း ညမိုးကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။

“အဲဒီလောက်ပဲ စပါ ညမိုးရယ်၊ ငါတို့လဲ ပျော်ရတယ်နော်”

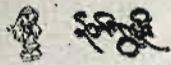
ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။ ပြီးတော့ ညမိုး စတာကို လိုက်ရယ်သည့်အတွက် စိတ်အရမ်းဆိုးနေတာ မဟုတ်တာကိုလဲ ပြပြီးသားမို့ ညမိုးကို ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်လို့ရပြီဟု အသိပေးသလို ဖြစ်နေတာကိုလည်း ကျေနပ်နေမိသည်။

“အားလုံး သတိထားပါ၊ ရှေ့မှာ အပိုတစ်သန်းနဲ့ အပျိုဖြန်းကလေးက ကိုယ်တစ်ခြမ်းလေး စောင်းပြီး ခေါင်းခန်းရှေ့မှာ ထိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အားလုံး စပါယ်ရှယ် သတိနဲ့ အထူးကဲယားဖို့ပါ”

ရှေ့မှာ တက်မည့်သူက ရုံးအုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံ M.D အပျိုကြီး မခင်မိုးမာ ဖြစ်လေသည်။ ရယ်သံတွေ တော်တော် ကျယ်သည်။ ထိုရယ်သံတွေထဲမှာ ချိုလေး မပါပါ။ ဒေါ်ခင်မိုးမာ၏ အချစ်တော် ပြည့်ပြည့်ဆွေ ပါနေသဖြင့် ပြန်တိုင်လျှင် ညမိုးကို ငြိုးမှာစိုးသဖြင့် ညမိုး လှမ်းကြည့်သည့်အခါ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။ ညမိုးထံမှ ဘာတုန့်ပြန်မှုမှ မရပါ။

ဒေါ်ခင်မိုးမာ ကားပေါ်ကို မျက်နှာကြော ခပ်မာမာနှင့် တက်လာသည်။ သူထိုင်နေကျ ရှေ့ခုံနေရာနားက ဝန်ထမ်းတွေက နေရာတိုးပေးကြသည်။ ညမိုးကလည်း အပေါက်ဝမှ ရှိရှိသေသေ နေရာဖယ်ပေးသည်ကို တွေ့ရတော့ ကြိတ်ရယ်သံတွေ ရှိနေသေးသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးမာက ကားပေါ်မှ လူတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး နေရာတွင် ထိုင်၏။

“မောင်း... ဆရာရေ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့် တစ်မနက်

ခင်းရဲ့ အတက်အဆင်း အစီအစဉ် ပြီးဆုံးပြီမို့ ဆက်လက်ပြီး အကွေ့
အမောင်းနဲ့ တစေ့တစောင်း အတင်းနှင့်သတင်း အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်
ရှုစားကြပါခင်ဗျား။”

ဒီတစ်ခါတော့ လူတွေ တော်တော်များများ ခိုးဝှက်ရယ်ကြရ
သည်။ ဘာမှမသိသော ဒေါ်ခင်မိုးမာကတော့ ညမိုးကို မျက်မှောင်ကြို့
ကြည့်နေသည်။ သူ့အချစ်တော် ပြည့်ပြည့်ဆွေကို လှမ်းကြည့်တော့ သူပါ
လိုက်ရယ်နေတာ မြင်ရတော့မှ ညမိုးအတွက် စိတ်အေးရသည်။ အန္တရာယ်
ရှိသော ပြဿနာ တက်နိုင်သော စတာ နောက်တာမျိုးကို ညမိုး မလုပ်စေ
ချင်ပါ။

ဖွင့်ပြော တားမြစ်ခွင့် မရှိသော စိုးရိမ်စိတ် များလျှင် နှလုံးရောဂါ
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အာရောဂျ် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တလောက ချို့လေး ဖတ်လိုက်ရ
လေသည်။

အခန်း(၅)

အပဲ ပိတ်သွားသော ဓါတ်လှေကား တံခါးက ဖျပ်ခနဲ
ပြန်ပွင့်လာသဖြင့် မိဝေ ရင်ခွေတာတွေ တုန်ပြီး လန့်သွားသည်။ အရေး
တကြီး ဝင်လာသူက ညမိုးဖြစ်သဖြင့် ရင်တုန်စိတ်တွင် ဒေါသပါဝင်လာပြီး
လက်ဖဝါးမှ ချွေးတွေတာတွေပင် ထွက်လာသည်။ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ
အခံကလေး ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်လျှင်မရ၊ မောပြီး အားတုန်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး ညမိုးကို အားရပါးရကြီးကို မျက်စောင်းထိုး
ပစ်လိုက်၏။ အရင်တုန်းကလိုသာ ခေါ်နေကြေးဆိုလျှင် ကျောကုန်းကို
လေးငါးချက်တော့ တွယ်ပစ်လိုက်မိမှာ သေချာသည်။ အခု တွယ်လဲ ရပါ
သည်။ ဒါပေမယ့် ညမိုးက ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ပြန်ဝင်လာလျှင်
ချို့လေးတို့က သူ့ကို ကောကြမှာ သေချာသည်။ ညမိုးကတော့ မသိသလို
ပင် သူ့ဆင်းမည့် (၅)ထပ်ကို နှိပ်သည်။ မိဝေက (၈)ထပ်သို့ သွားမှာ
ဖြစ်၏။ နေ့လည်(၂)နာရီမို့ ဓါတ်လှေကား အဝင်အထွက်က ရှင်းနေသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ခြောက်ဆယ်”

မိဝေက စကားမပြောချင်သလို မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်၏။

“သွေးလွန်တုတ်ကွေးတွေ သိပ်ဖြစ်နေတယ်ဟ၊ ညဘက် ကိုရီးယားကားတွေဘာတွေ ကြည့်ရင် ခြင်ဆေးထွန်းနော်၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ် သင်္ကြန်စာမှာ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတွေ တာစားတယ်တဲ့၊ ငါ နင့်အတွက်တောင် စိုးရိမ်နေတာ၊ ယတြာက မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး တွေ့တဲ့ခွေးကို အီကြာကွေး(၂)ကွေး.. အဲ.. နှစ်ခု ကျွေးရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီခွေး အီကြာကွေး စားတာ ကုန်မှ နေလုံးကို မော့ကြည့်ပြီး ကိုးခါ ရယ်ရမယ်တဲ့”

မိဝေ မရယ်ပါ၊ ရယ်ချင်စိတ်ကို ဇွတ်မျိုချပြီး ထိန်းထားရသည်။ ဒီလောက်တော့ Sorry ပဲ ညမိုးရေ၊ ငါးထပ် ရောက်သည်အထိ မိဝေထံမှ စကားပြန်မရသဖြင့် ညမိုးက...

“မယုံလဲ ရပါတယ်၊ ယတြာက ဘာမှမဟုတ်ပဲ လွယ်လို့ ပြောပြတာပါ... သွားမယ်နော်”

ခါတ်လှေကား တံခါး ပိတ်သွားတော့မှ မိဝေ တစ်ယောက်တည်း ရယ်ရင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြီးသည်။ သူ တောင့်ခံနိုင်ကြောင်း ဟိုကောင်တွေကို ပြောပြရဦးမည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ညမိုး ရပ်သွားသည့် နေရာကို ကြည့်တော့ သူ့ကို မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဖားတစ်ကောင်က “ဆတ်ခနဲ” ခုန်သည်။

“အား !! ...”

ခါတ်လှေကားထဲမှာ ခွေခွေကလေး လဲပြီး သတိမေ့နေသော မိဝေကို ခါတ်လှေကားစီးမည့် လူတွေက တွေ့သွားကြပြီး ဌာနတစ်ခုလုံး အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်သည်။ မိဝေကို ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံတင်ရသည်။

ပရက်ရှာ အရမ်းကျကာ စကားပင် မပြောနိုင်ရှာ၊ လေသံသဲ့သဲ့

သာ ရှိ၏။ အားဆေးပုလင်းကြီး ချိတ်ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေး ထိုးပေးရသည်။ ထိုကိစ္စကို အမှုဖွင့်ချင်သလားဟု သူတို့ MD က မေးတော့ မိဝေက မျက်ရည်ဝဲ၍ မဖွင့်ချင်ကြောင်း၊ အိမ်ကိုလဲ မူးလဲသည်ဟုသာ အသိပေးစေချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ညမိုး သက်သာခွင့် အတော်ရသွားသည်။ အမှန်ထိုကိစ္စမှာ အမှုဖွင့်လျှင် ကျိန်းသေ ထောင်ကျနိုင်သည်။

သို့သော်... Company မှ လူကြီးများကတော့ ဝန်ထမ်းချင်း အသက်ကို ထိခိုက်နိုင်လောက်အောင် စသည့် ညမိုးကို Company စည်းကမ်းအရ အရေးယူရန် စစ်မေးကြမည် ဖြစ်သည်။ မိဝေ၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ချီလေးက မိဝေကို အတူ ဆေးရုံမှာ နေပြီး စောင့်ပေးရသည်။

ဆေးရုံတွင် နေရသည့် လေးရက်လုံးလုံး ချီလေးသည် ညမိုးအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ မိဝေ မိဘများကလဲ ညမိုး စသည်ကို မသိသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယ မရှိပဲ သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူ လာနေပေးသော မေလင်းချိုကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ချစ်လည်း အရမ်းချစ်သွားကြ၏။

ညမိုးကို စစ်ဆေးကြသည့်အခါ ညမိုးက Export ဌာနမှ စင်္ကာပူ နိုင်ငံရှိ Company တစ်ခုသို့ စားဖားများ တင်ပို့ရန်အတွက် နမူနာပြရန် တောင်းသည်ဟု သူငယ်ချင်းက ပြောပြီး စားဖားရနိုင်မည့် နေရာကို မေးရာ သူက ရှာပေးမည်ဟု ကူညီရန် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းထံ ထိုဖားကို သွားအပို့မှာ ကျခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည်။

ညမိုး ပြောသော ဌာနမှ ဝန်ထမ်းကို ခေါ်စစ်ရာ ညမိုးက သင်္ကန်းကျွန်းမှာ နေတာ ဖြစ်သည့်အတွက် အကူအညီ တောင်းခဲ့ဖူးကြောင်း အစစ်ခံသည်။

“ဒါဆို မင်း သူ့ကို စဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိဘူးပေါ့”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ... တိုက်ဆိုင်မှုပါ”

“ကောင်းပြီ... အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းကို တို့ company က အလုပ်ထုတ်ထားတယ်၊ ကာယကံရှင် ကလေးမ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရင် သူ့သဘောထားကို ယူမယ်၊ မင်း အလုပ် ထွက်ရ မထွက်ရဆိုတာ သူ့သဘောအပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်ပါတော့”

“မင်း ခုနက ပြောတော့ မ,စဘူး၊ တိုက်ဆိုင်တာဆို”

“အဲဒါ လိမ်တာပါ၊ ကျွန်တော် တမင်စတာပါ”

လူကြီးတွေ စိတ်ညစ်ကုန်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မြတ်မြတ်ဝေ ရုံးပြန်တက်မှ သဘောထားကို ယူ၍ ဆုံးဖြတ်ကြရန်အတွက် ရက်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ ညမိုးကတော့ အလုပ်သို့ လာစရာ မလို၊ ယာယီ ထုတ်ပယ်ထားကြသည်။

“ငါတို့က မင်းကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းတယ်၊ မင်းက ပြဿနာ ထပ်တက်အောင် လုပ်တယ်၊ ခက်တယ်ကွာ၊ အခုကိစ္စက ခက်တယ်ကွာ၊ ပြဿနာက အကြီးကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ တမင် စ,တာလား၊ မင်းပြောသလို တိုက်ဆိုင်တာလား!”

ညမိုးက ပြုံးသည်။

“ဒီကောင် ငါ့ကို ဖားတောင်းတာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ တစ်လ လောက်တော့ ရှိပြီ၊ ငါကလဲ မပေးဖြစ်ဘူး၊ ဖား Export ကိစ္စက ပျက်သွား တယ်ဆိုတာလည်း ငါကြားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ငါ့ကို တရားဝင် ဖားမလိုတော့ဘူးလို့ လာမပြောဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါဆို တိုက်ဆိုင်တာပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ... အမှန်က ငါ တကယ် စ,တာပါ၊ ပြဿနာ တက်ရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ဖြီးမယ်ပေါ့ကွာ၊ ခြောက်ဆယ် ဒီလောက် ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့တာ တစ်ခုပဲ၊ ထွက်ရလဲ တန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ အပြစ်က ရှိနေတာပဲ”

“မိဝေ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မယ် မင်းထင်သလဲ!”

“မင်းတို့ ထင်တာ မှားနေတယ်၊ ဆရာကြီး ရွှေ့ပေါင်းရုံစုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုတွေ ပြန်ဖတ်လိုက်ဦး၊ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်မှာက ခြောက်ဆယ် မဟုတ်ဘူး၊ မိုလင်းချေဆိုတဲ့ မေလင်းချိုကွ”

သိန်းဌေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဇော်ဦးက လေပူ မှုတ်ထုတ်ရင်း သက်ပြင်းကို ချသည်။

“တော်သေးတာပေါ့... ချိုလေးက မင်းအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိ တော့ မင်းသက်သာမှာပေါ့၊ အော်... ဒါကြောင့် ချိုလေးက ဆေးရုံစောင့် ပေးတာကိုး”

“ဦးပဲ... အဲဒါ ငါ့ကို သတ်မှာကွာ၊ ငါ့ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဖို့ ချိုလေးက ပြောမှာ ကျိန်းသေပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ!”

“ငါ ဘယ်လိုပဲ သက်သေတွေ ပြပြ ငါ တကယ် စ,တယ် ဆိုတာကို ချိုလေးက သိတယ်ကွာ၊ ခြောက်ဆယ်က ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်တာတောင် သူက ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မလုပ်ချင်ဆုံးကိစ္စကို လုပ်ခိုင်းလိမ့်မယ်”

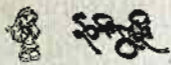
“ဘာလုပ်ခိုင်းမှာလဲ!”

“နောင် ဘယ်တော့မှ မစ,တော့ပါဘူးလို့ ကတိကို လူကြီးတွေရှေ့ မှာ ပေးခိုင်းမှာ”

“ဟာ... တော်သေးတာပေါ့၊ ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း... ငါက အလုပ်ပဲ ထွက်လိုက်မှာ”

ဝမ်းသာနေကြသော ဇော်ဦးနှင့် သိန်းဌေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ညမိုးကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်ကြလေ သည်။

ချိုလေး၏ မျက်ဝန်းများသည် မွန်းတည့်နေရောင်တွင် စိုက်ချထားသော ဓားတစ်လက်လို တောက်ပနေသည်။ ကျားသစ်ပျိုမလေး တစ်ကောင်၏ မျက်ဝန်းလို သွေးဆာနေသည်။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါစပေါ်က စိန်ပွင့်နှစ်ပွင့်လို မာကြော လင်းလက်နေသည်။

မိမိ၏ တည်ရှိမှုမှ တရွေးသားမှ နောက်မဆုတ် ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် နုနယ်ပျော့ပျောင်း၍ လှပသော သူ့မျက်နှာမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ထင်းထင်းကြီးကို မြင်နေရသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသောနှုတ်ခမ်းထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လက်နက်များကို ကိုင်ဆွဲထားသော စကားလုံးပေါင်း များစွာသည် အားမာန်အပြည့်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို ငြင်သာသွားအောင် လုပ်ရန်မှာ ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေဆိုးကို ကိုင်တွယ်ဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် သူငယ်ချင်းများ ဘာစကားမှ မစ၊ရဲကြ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ... တို့တတွေက တော်ရုံစိတ်နဲ့ ခင်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်ခဲ့တာ၊ သူ တောင်းပန်ရင်တော့ ကြေအေးပေးလိုက်ပေါ့”

“ဒီကိစ္စမျိုးက တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ မိဝေက သူ့မိဘတွေကို အမှန်အတိုင်း အသိမပေးဘူး၊ အသိပေးလိုက်ရင် ဘယ်မိဘကမှ ဒီအဖြစ်မျိုးကို သည်းခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားစွဲမှာပဲ၊ ဒါကို သူက မိဝေရဲ့ စေတနာကို လေးစားရကောင်းမွန်း မသိဘူး၊ တုန့်ပြန်ရ

ကောင်းမွန်း မသိဘူး၊ သူ ဆေးရုံကို ဘယ်နှစ်ခေါက် လာမေးသလဲ၊ ကဲ... ”

ချိုလေး အမေးကို ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေနိုင်ကြ၊ ဇော်ဦးက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေသည်။

“ပြီးတော့ ထပ်စော်ကားသေးတယ်၊ တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ တမင်တကာ စ၊တာပါတဲ့၊ ကဲ... ငါတို့က ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် သူ လုပ်ချင်သလို လုပ်တာကို ခွင့်ပြုပါတယ်လို့ သဘောတူနေပုံ မရဘူးလား၊ သူက အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်တဲ့အထိ စချင်စ၊ တို့က ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနေရမှာလား၊ သူမှားတယ်ဆိုတဲ့ နောင်တမျိုး ဝန်ချတောင်းပန်တာမျိုး ဘာများရှိလို့လဲ!”

“ဒါဆို သူက တောင်းပန် ဝန်ချရင် နင်တို့ဘက်က ခွင့်လွှတ်ပေးမှာလား”

သိန်းဌေးက အလစ်မှာ ဝင်နှိုက်သည်။

“ဒါကတော့ သူ ဘယ်လိုတောင်းပန်သလဲ ဆိုတဲ့ပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့”

“မိဝေကရော”

“မိဝေကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ မိဝေကတော့ သူ့ကို စိတ်လည်း မနာဘူး၊ လွန်ပြီးသားကိစ္စမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ချိုလေး ပြောသလို ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက် တစ်ခုခုတော့ အပြစ်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒါ သဘာဝလဲ ကျတယ်၊ ဒီကောင် မလိုက်နာလို့လဲ မရဘူး၊ နင်တို့ဘက်က အရမ်းတင်းလိုက်ရင် ဒီကောင် အလုပ်ထွက်ရဖို့က သေချာနေပြီ၊ ဒါဆို ငါတို့ သူ့ကို... ”

“နင်တို့ မပြောနဲ့ သိန်းဌေး၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောချင်တယ်၊ ဒါမှ ဖြစ်မယ်၊ မနက်ဖြန် နင်တို့ သူ့ကို ခေါ်သာ ခေါ်လာခဲ့”

“ရုံးမှာပဲလား!”

“မဟုတ်ဘူး... ရုံးရှေ့နားက ပန်းခြံလေးထဲမှာ”

“ငါတို့ရော ရှိနေလို့ ရလား! ဘယ်နှစ်နာရီလဲ”

“ရသားပဲ... နေတော့ ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ နေ့လည်
နားချိန်”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ညမိုးက ငါမပြောဘူးလားဆိုသည့်ပုံစံနှင့် တစ်ချက်ပြီးရင်း မတုန်
မလှုပ်ပင် ရှိနေသည်။ အရေးတကြီး သတင်းလာပြောကြသည့် ဇော်ဦးနှင့်
သိန်းဌေးတောင် ဖီလင်တွေ ဘာတွေ အောက်သွားကြ၏။

“အရေးမကြီးဘူးဆိုရင်လဲ”

“ငါပြီးတာ ချီလေးကိုပါ။ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးမှန်း ငါ သိပါတယ်၊
မင်းတို့ကို အရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့လဲ
လာမယ် မဟုတ်လား! အဲဒီကျရင် ငါကြိုပြောထားတာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းတို့
လည်း သိရမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွာ၊ တို့ အတူမသွားဘူး၊ မင်းတို့
ကြိုသွား”

“မင်း လာဖြစ်အောင်တော့ လာနော် ညမိုး... တော်ကြာ”

“စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းတို့လဲ ဒီကိစ္စကို စိတ်ထဲမှာ အရေးတကြီး
ထားမနေပါနဲ့ သေးထိမ်းရာ၊ ပြီးသွားမှာပါ”

စကားဆုံးတော့ ညမိုးက ချက်အရုပ်တွေ ထည့်ထားသည့် သံဗူးကို
ခုံပေါ် တင်သည်။ ထိုးနေကျအတိုင်း သူတို့သုံးယောက် ပတ်လည်ပွဲကလေး
တစ်ပွဲ ကစားကြသည်။ ညမိုး ရှုံးပါသည်။ ပြန်ခါနီးတော့ ဇော်ဦးက...

“မင်းကို ဆရာကြီး လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တတ်နိုင်
ရင်တော့ မင်း တောင်းပန်လိုက်ပါ၊ တို့တတွေ ခင်ခင်မင်မင် ပြန်နေကြရ
အောင်ပေါ့”

“အေးပါကွာ... ဒီကိစ္စက သူတို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာပါ၊ ငါ
ချော့လိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ၊ ပြေလည်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ
စိတ်ချ၊ ဟုတ်ပြီလား!”

ဇူအော်တို့ ပြန်သွားတော့ ညမိုး တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေမိ
သည်။ ချီလေးတို့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားနေ
ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ မနက်ဖန် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ! “တောင်းပန်ရ
မယ်” ဆိုတာတော့ သေချာပြီ။ က... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တောင်းပန်ရမလဲ!
သူ ဘာတွေ ပြင်ဆင်သွားရမလဲ။

ဒါမှမဟုတ် သူ ဒီ Company က ထွက်လိုက်ရရင်ကော ဘာဖြစ်
မလဲ။

သူ Company က လစာတွေနှင့် တက်လမ်းဆိုတာတွေကို အရင်
တုန်းကရော အခုပါ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ၊ အသားလွတ် အချိန်မဖြုန်းချင်တာ၊
ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သီးသန့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလေး ရချင်တာ၊
တစ်ခုခုကို ကြိုးစားကြည့်ချင်တာ စသည်တို့ကြောင့် လုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဒီ Company က ထွက်ရလျှင် သူ့ဆုံးရှုံးမှု ဝမ်းနည်းမှုမှာ
သူငယ်ချင်းများသာ ရှိပါသည်။ ဒါကိုတော့ သူ ရိုးသားစွာ ရှင်းပြဖို့ ဆုံးဖြတ်

လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဘာ... ညမင်း... ဟုတ်လား! နင့်နာမည်ကလဲဟယ်၊ ငါ အမြဲမေ့ပါတယ်၊ နင့်အဒေါ် ရှိလား!”

မေးရင်း ငြီးရင်း ပြောရင်း တက်လာသူက ဟိုဘက်လမ်းမှ ဒေါ်စော ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောမှာ သမီးကလေး နှစ်ယောက် ရှိ၏။ တစ်ယောက်က နိပ်သည်။ ညမိုး စိတ်ထဲမှာ စချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သူ့အဒေါ်ကို လာမေးတာက (၂)လုံး တွက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးက သူတို့ Chess ထိုးနေစဉ်မှာပဲ စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်၏။

“ရှု... ရှု... တိုးတိုး ဒေါ်စော တိုးတိုး”

မျက်လုံးကြီး ပြူးရင်း နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနဲ့ပိတ်၊ ထိုင်နေရာမှ “ဆတ်” ခနဲ ထကာ ဒေါ်စောအနီးသို့ ပြောင်းသဖြင့် ဒေါ်စော လန့်သွားပုံ ရသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာတုန်းဟဲ့၊ လန့်လိုက်တာ”

“ဟာ... တိုးတိုးပါဆို ဒေါ်စောကလဲ!”

ညမိုးက လည်ချောင်း အစ်ထားသော လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ လက်ညှိုး အရေးတကြီး ထိုးပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်!”

ဒေါ်စောက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ဒါဆိုရင် အကွက်ထဲ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးအကွက်ကတော့ မိမိ မသိ၊ ညမိုးအကွက်ကတော့ မိသွားပြီ။

ညမိုးက ဒေါ်စော ပခုံးကို လက်တို့ပြီး အိမ်အပြင် ခြံထဲက ခုံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူလည်း ထထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲဟဲ့... နင့်ဟာက အလန့်တကြားနဲ့... !!”

“ဒေါ်လေး အမိဌာန် ဝင်နေတယ်!!”

“ဘာ... !! အမိဌာန်!!”

“သိုက်ဆက်ကို ပြန်ဝင်တာတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့၊ ဧည့်သည်လာရင် ပြန်ခိုင်းဖို့ မှာထားလို့၊ သိုက်ဆက် ဝင်တုန်း စည်းပေါက်ရင် ရူးတတ်တယ်တဲ့”

“နှစ်လုံးအတွက်လား!”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ သိုက်က ပေးနေတာ ကြာပြီ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

အခုတလော သူ့အဒေါ် နှစ်လုံးပေါက်နေတာ များပြီ၊ ဟိုတလောကတော့ ကုန်သလား မမေးနဲ့၊ ဘတ်ကြိုးကြိုးကို စိတ်ချရသည့်နေရာမှာ ခဏသွားထားလိုက်ရသည်။ မွေးဂဏန်းကို ထွက်တဲ့နေ့ကျမှ မထိုးမိလို့ ဆိုလား၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို ထုသည်။ ထမင်းမစားနိုင်။ အိပ်၍မရ၊ ပရက်ရှာတွေ ကျပြီး ပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်း ချိတ်ရသည်။ ဖိနပ်မှားတာကို (၅၇)ဆို အတိတ်ကောက်ပြီး ထိုးတာ ပေါက်တော့မှ နဂိုရုပ်ကလေး ပြန်ထွက်လာသည်။ အဲဒီအကြောင်းကို အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ပြောတာ မိုးမိပြီး ဖျားသဖြင့် (၃)ရက် ဆေးခန်းပြရပြန်သည်။ အဆုတ်ရောဂါ ပြန်ထပုံရ၏။

ဆေးခန်းနာမည်က “အူစီစီး” ဖြစ်သည့်အတွက် (၁၃)ကို ထိုးတာ ပေါက်ပြန်သဖြင့် နေပြန်ကောင်းသွားပြန်သည်။ လူနာလာမေးသူက “ဟတ်ချီး” ချေတာကို (၆၂) ကောက်ထိုးတာ ထပ်ပေါက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူ့သိုက်အဆက်က အစ်ကိုတော်က စောင့်ရှောက်မယ်၊ ပုတီးစိတ် အမျှဝေရမယ်၊ သိုက်ရှိရာကို အာရုံပြုရမယ်ဆိုလို့ အခု အာရုံပြုနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စောကို ပြောတာ”

“ဒါကြောင့် နင့်အဒေါ် အခုတလော အရမ်းပေါက်နေတာကိုး”

“သိပါဦးဗျာ... သိုက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ ငှက်သိုက်မုန့်ပဲ ကြိုက်တယ်၊ ချိုတယ်ဗျ”

“ဟယ်... ဒီကောင်လေး၊ ပေါက်ကရတွေ မပြောကောင်းဘူးဟဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်၊ ဒါဆို ဒေါ်စော ခဏစောင့်ပေးပါလား၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ချင်လို့”

“သွားလေ... ငါစောင့်ထားမယ်”

“ဘယ်သူလာလာ မရှိဘူးပြော၊ ဒေါ်စောလဲ မဝင်နဲ့၊ ဒေါ်လေးက တော့ မီးလောင်ရင်တောင် သူ့ကို လာမပြောနဲ့တဲ့၊ သိုက်နဲ့ ဆက်နေတုန်း ခေါ်မိရင် ရူးရောဆိုလားပဲ၊ အဲဒီလို လာခေါ်တာ အနှောင့်အယှက်တဲ့”

“ငါ အားလုံး နားလည်တယ်... ရတယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်နော် ဒေါ်စော၊ ဒေါ်စော ဒီအပြင်ကပဲ စောင့် နော်”

“အေးပါဟဲ့... သွားမှာ သွားစမ်းပါ”

ညမိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရင်း လမ်းကြိုသဖြင့် ဒေါ်စော အိမ်သို့ ဝင်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က စာကျက်နေကြ၏။ ညမိုးက အငယ်မလေးကိုပဲ ခေါ်ပါသည်။ အငယ်မလေးက ပိုချောသည် မဟုတ် လား။ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ သိချင်စိတ်နှင့် မေးသည်။

“ဘာလဲဟင်... ကိုမိုး”

“ညီမလေး... စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ပေါ့ဟာ၊ ကိုယ်လည်း မပြောရင် မဖြစ်တော့လို့”

ကောင်မလေး ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ကောင်မလေးက ကရင်စပ် ကလေးဆိုတော့ ဘိုချော ချောသည်။

“ညီမလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်၊ ညီမလေးအမေ အန်တီ စောကိုတော့ ကိုယ် ပြောပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး ညီမလေး”

“ဟာ... ဘာလဲဟင်!! ညီမ သွားတော့မယ်”

“ခလေး... အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ၊ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်မှပေါ့၊ ခလေးရဲ့မေမေ အန်တီစောနဲ့ ကိုယ့်အဒေါ် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတယ်၊ စိတ်ကောက်တာ နေမှာပါ၊ အိမ်အပြင် ခြံထဲက ခုံမှာ

တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်လို့ ပြန်ပါလို့ ချောတာလဲ မရဘူး၊ အဲဒါ သွားခေါ်လိုက် ဦး”

ညမိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ပြန်သွား တော့ ဒေါ်စောကို ခုံမှာ ထိုင်ရက်ပင် တွေ့ရသည်။ ည(၁၀)နာရီခွဲနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟာ... အန်တီစော မပြန်ရသေးဘူးလား!”

“နင့်အဒေါ်မှ ထွက်မလာသေးတာ”

ညမိုး တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ထဲ ဝင် ကြည့်တော့ အဒေါ်က အိပ်ပျော်နေပြီ၊ စမိတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား သည်။

“အိပ်သွားပြီ ဒေါ်စော၊ မနက်စောစောမှ လာပါလား”

“အေး... အေး၊ မနက်မှပဲ လာခဲ့တော့မယ်၊ ငါစောင့်ပေးတာ ပြောပြထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်စော”

ရိုးသားတဲ့လူတွေကို စရတာတော့ စော်ကားသလိုကြီး ဖြစ်နေ တတ်သည်။

မနက်ဖြန်ကိစ္စရော သူ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။

အကြမ်းဖျင်းတော့ စဉ်းစားထားသည်။ အဆင်ပြေမပြေတော့ မပြောနိုင်သေး။

ဒေါ်လေးလို ချဲ့အတွက် နိမိတ်ပြ အိပ်မက်တော့ မလိုချင်ပါ၊ မနက်ကျလျှင် သူ့မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ဖျားမှာတော့ သမာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များကို တည်နေစေချင်ပါသည်။

အခန်း(၆)

ပန်း

ခြံကလေးသည် ဟိုးယခင် နေ့များတုန်းကလိုပင် တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ထိုတိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ညမိုး ထင်ချင်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုံးမိသေးသည်။ လူ့စိတ်သည် အလွန် ဆန်းကြယ်သည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ကြောက်တာတို့ လူမနေသည့် အိမ်ကို ကြောက်တာတို့ တစ္ဆေသရဲ ကြောက်တာတို့မှာ စိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားက သတ္တဝါတို့၏ ဆန်းကြယ်မှုသည် စိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဟောခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ အခုလဲ သူ့စိတ်ပြင်ဖို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်တွေကို ပြင်ရန်အတွက် သူ့မှာ လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင် ပါလာပါသည်။

လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် စကြာပန်းပင်ကလေးတွေကို ကျော်လိုက်တော့ သက်သက်သာသာ ထိုင်စကားပြောနေကြသော ချိုလေးတို့ အုပ်စု

သည် နေရာအနည်းငယ်ရွှေ့ခြင်း ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင် ဖီးတာ မဟုတ်ဘဲ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အင်္ကျီဆွဲချခြင်း စသည့် လှုပ်ရှားမှုများကို တိုင်ပင်ထားပဲ ပြုလုပ်လိုက်ကြပြီး မျက်နှာထားကို ပေါ်တင် မာလိုက်ကြလေသည်။

ညမိုးကတော့ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိသည့် အုတ်ခုံကလေးတွင် အေးအေးလူလူပင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရှေ့မှာ ရှိသည့် ကျောက်စားပွဲလေးပေါ်ကို ကျောပိုးအိတ်ကို တင်ပြီး ရေငူကို ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ လုပ်သမျှကို အစအဆုံး စောင့်ကြည့်နေကြသော ချိုလေးတို့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။ ပန်းခြံကလေးထဲတွင် ရှိသော တိတ်ဆိတ်မှုသည် မည်သည့်အရောင်ကိုမဆို ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်အောင် ပုံဖော်တော့မည့် အဖြူရောင်ကင်းဗတ်စတစ်စလို ရှိနေသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို မည်သူမျှ မတို့ရဲမထိရဲ ဖြစ်နေသည်။

“တို့ အခု တွေ့ကြတာ ပြေလည်ဖို့အတွက် ဦးတည်တာ ဆိုတာကိုတော့ နှစ်ဖက်လုံး သိထားစေချင်တယ်ဟာ”

ဇော်ဦးက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်၏။ ငြိမ်သက်နေသော ပြေးပွဲတစ်ခု၏ သေနတ်သံနှင့်လည်း တူသည်။ ခြောက်ဆယ်က မိဆုနှင့် ချိုလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဖားထည့်တာ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားခဲ့တာလဲ! အဲဒါသိချင်တယ်”

“စတာပါ...”

“ဒါဆို တမင်ထည့်တာပေါ့၊ တမင်တကာ လုပ်တာပေါ့”

ညမိုးက ချက်ချင်း မဖြေသေးပဲ တစ်ချက်သမ်းသည်။ နေ့လည်ထမင်းစားပြီးစ အချိန်မို့ လူတိုင်း အနည်းနှင့်အများ ငိုက်ချင်နေကြသည်။ ညမိုးက ကျောက်ခုံပေါ် တင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကြွတ်ကြွတ် အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကို ဖြည့်သည်။ ထိုအထုပ်ထဲမှ ရနံ့သည် တိတ်ဆိတ်သော နေ့လည်ခင်းထဲမှာ အားလုံး၏ အာရုံထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ရှောက်ကွင်းပြားကြီးများကို လေးစိပ်စိပ်ပြီး မဆလာအစပ် နိုင်နိုင်

မြူး၍ထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... တမင်တကာ စဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံပါတယ်၊ အဲဒီလို ပြန်စပြီး...”

ညမိုးက စကားကို မဆက်ပဲ ရှောက်သီးစိတ် တစ်စိတ်ကို ယူပြီး “ငြိတ်”ခနဲ အသံထွက်အောင် စုတ်လိုက်၏။ မိဝေ တံတွေးတစ်ချက်ကို မသိသော မြို့ချသည်။

“လန့်သွားမယ်... ငါ့ကို ထုမယ်ရှိက်မယ်ဆိုတာကို လိုချင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ထည့်ထားတဲ့ဖားက...”

ညမိုးက ရှောက်သီးစိတ်ကို စုပ်ပြန်သည်။

“ထည့်ထားတဲ့ဖားက အိတ်ထဲမှာ ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး၊ လမ်းမှာ ကျခဲပြီလို့ ထင်ပြီး ထွက်သွားတာပါ”

“ဒါဆို အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“အား !! ...”

ညမိုး မျက်စေ့ကို စုံမှိတ်သည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး တအားခါသည်။ ပြီးတော့ ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားပွတ်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲက ရှောက်သီးစိတ်ကိုတော့ ကမန်းကတန်းကို ကုန်အောင် ဝါးနေသည်။ ရှောက်သီးစိတ်ကို ဝါးနေသော မျက်နှာမှာ တွန့်ခြင်း၊ ကျုံ့ခြင်း၊ ရှုံ့ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုမျက်နှာကို မြင်ရသူသည် ပါးစပ်အတွင်းမှ ရှောက်သီးစိတ် မည်မျှ ချဉ်သည်ဆိုခြင်းကို တန်းသိနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တချို့က ညမိုးကို မျက်နှာလွှဲသည်။ တချို့က ချောင်းဟန့်ခြင်း၊ ကျောနောက်က ယားသလို လုပ်ခြင်း၊ ငြိမ်သက်ပြီး ဘာမှ မထူးခြားသော ပန်းခြံကို လျှောက်ကြည့်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကြလေသည်။ ညမိုးကတော့ ထိုကိစ္စများကို သူ မမြင်သလိုပင် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်ရင်း...

“Sorry ဟာ... နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲတောင် မသိတော့ဘူး၊

ရှု... စပ်လိုက်တာ၊ ချဉ်လဲ ချဉ်တယ်ဟ”

ညမိုးက ထောင်ထားသော ရေဗူးကို ယူ၍ ရေတစ်ချက် မော့သည်။ အငိုက်မိသွားသော ခြောက်ဆယ် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိ။

“အဲ... ဟိုလေဟာ... ကျွတ်!! နင် အပြစ်ရှိတာ ဝန်ခံလားလို့”

“စဖို့ ကြိုတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ဖား ခါတ်လှေကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာကို တကယ်မသိဘူး၊ ရည်လဲ မရည်ရွယ်ဘူး”

“ဒီမှာ ညမိုး၊ နင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ နင်လုပ်ပုံက တော်ရုံလူဆိုရင် သေသွားနိုင်တယ် သိလား! တိုင်ရင်လဲ ထောင်ကျနိုင်တယ်၊ အဲဒါကို နင်က ဘာမှ မဖြစ်သလို ဂရုမစိုက်သလို လုပ်နေတာ သိပ်လွန်လွန်းတယ်၊ ရှက်တတ်ရင် ရှက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

ချိုလေးက ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။ ညမိုးက ချိုလေးကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ရှောက်သီးတစ်စိတ်ကို ယူကာ စားပြန်သည်။ ပါးတွန့်တက်သွားသည်။ သို့သော် ခုနကလောက်တော့ မဖြစ်တော့။ ခပ်သွက်သွက် ဝါးရင်း လျှာကို သပ်သည်။ လက်ကို စုပ်သည်။

“အဲဒီစကားလုံးတွေက ကာယကံရှင် ရန်တွေ့ပါစေဟာ၊ ကဲ... ခြောက်ဆယ်၊ နင် ငါ့ကို မကျေနပ်တာ ရှိရင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြောစမ်းဟာ... ပက်ပက်စက်စက်”

ညမိုးက ရှောက်သီးတစ်စိတ် ယူပြန်သည်။ တွေ့ရာကို ကောက်မယူ၊ ဟိုဟာလို ဒီဟာလို လုပ်နေသည်။ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက် ပြန်ထည့်လိုက်နှင့် ရွေးနေသည်။ ရွေးနေတုန်း နှုတ်ခမ်းကလဲ တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်တိုင်းကျ တစ်ခုရတော့မှ အရည်နှင့် တို့နှစ်ပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်း...

“... ရက်ရက်စက်စက်ကို ပြောစမ်းဟာ၊ ပြောပစ်လိုက်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ညမိုးက ရှောက်သီးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ကာ အားရှိပါးရှိ ဝါးသည်။ နှုတ်မှလဲ တချိုးချိုး လေကို စုပ်သည်။ ညမိုး ရှောက်သီးဝါးသံ၊ တပျပ်ပျပ် တပျပ်ပျပ် အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ပန်းခြံထဲမှာ ပုံမှန် ကျယ်ကျယ်ကြီးကို ကြားနေရသည်။

မိန်းကလေးတွေ အကုန် သွားရည်ထွက်နေကြပြီ၊ ယောင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်မိကြသည်။ အခုနေ တစ်စိတ်လောက် စားလိုက် ရလျှင်...။ မိဝေ စိတ်ထဲမှာ ရန်တွေ့ချင်စိတ် မရှိ၊ ရှောက်သီးစိတ် စားချင်စိတ်သာ ရှိသည်။ မိဆုစိတ်ထဲမှာ အသည်းယားလှပြီ၊ တံတွေး မြို့ချရတာလဲ ဘယ်နှစ်ခါလဲ မမှတ်မိတော့၊ လျှာဖျားမှ တောင့်တနေသော ရှောက်သီး၏ အရသာသည် မိဆု နှုတ်ခမ်းများကို စုကွေးနေအောင် အား ဖြင့် ဆွဲထားသလို ထင်ရ၏။

“ပြောပါ... ခြောက်ဆယ်ရာ ပြော”

“ညမိုး... မင်းကလဲကွာ၊ ငါ မင်းကို ပြောထားသားပဲ၊ ဒီကို လာတာ ပြေလည်ဖို့ ညှိနှိုင်းဖို့လို့ ”

ဇော်ဦးက ဝင်ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းကို ပြင်ပြီး ညမိုး ရှောက်သီးထုပ် ထဲမှ တစ်စိတ်ကို ယူ၍ အားရပါးရ စားပစ်လိုက်သည်။ အချဉ်ဓာတ်သည် ပါးစပ်အတွင်းရှိ သွေးကြော ရာပေါင်းများစွာကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုး ဆောင်၍ လေးလံနေသော အာရုံကြောများက အလန့်တကြား ထရပ်ကြ သည်။

ချိုလေးတို့အားလုံး ခံတွင်းတွေ ချဉ်ကုန်ကြပြီ၊ ရှောက်သီးစိတ်ကို အားရပါးရကို စားပစ်လိုက်ချင်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လဲ လှမ်းကြည့်မိကြပြီး ထိုရှောက်သီးကို စားခွင့်မရှိ ဆိုသောစိတ်သည် တဲတဲယဲ့ယဲ့သာ ရှိတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ... သူ ဒီလောက် ခံထားရတာပဲ၊ ပြောမှာ ပေါ့၊ သူ့မိဘတွေကသာ အမှုဖွင့်ရင် သူ ဆေးရုံက မဆင်းမချင်း ငါ

အဖမ်းခံနေရ... ”

ညမိုးက ရှောက်သီးတစ်စိတ်ကို ယူစားပြန်သည်။ စကားကို မဆက်နိုင်သေး၊ ခပ်သွက်သွက် ဝါးရသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါ သူဆေးရုံက မဆင်းရမချင်း အဖမ်းခံနေရ မှာ၊ အာမခံ မရဘူး၊ ဟေ့ကောင် သေးထိမ်း၊ စားချင်စားလေကွာ”

သိန်းဌေးက တစ်စိတ် ယူစားပြန်သည်။ ရှောက်သီးစိတ်တွေ ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လား။ ညမိုးက လက်ညှိုးရော လက်မကိုရော စုတ်နေ သည်။ ပြီးတော့ စပ်လို့ လေကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုပ်သည်။

“အဲဒီတော့ကွာ... ငါ အခု လာတယ်ဆိုတာက ခြောက်ဆယ် ငါ့ကို လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လို့ လာပြောတာ၊ ငါ အလုပ်က ထွက်ရ မယ် ဆိုရင်လဲ ထွက်ရပစေကွာ၊ ကံ... ခြောက်ဆယ်၊ နင် ကြိုက်တာကို သာ...”

ညမိုးက ရှောက်သီးထုပ်ထဲ လက်လှမ်းစဉ်...

“ညမိုး... ငါ... ငါ... နင့်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ စိတ်လဲ မဆိုးဘူး၊ MD တွေက မေးရင်လဲ ငါ့ဘာသာ ဖြစ်တာလို့ပဲ ပြောမယ်၊ နင် အလုပ်က ထွက်စရာ မလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ... ငါ့ကို အဲဒီ ရှောက်သီးစိတ်တော့ ကျွေးဟာ”

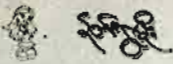
ညမိုး တအံ့တဩနှင့် မိဝေကို ငေးကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြီးသည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာကို ချပြီးမှ မျက်လွှာပြန်ပင့်ရင်း ချိုလေးကို နူးညံ့သော အပြုံးနှင့် ငေးသည်။

“ညမိုး... ပေးလေဟာ”

“ဟာ... အဲဒီလိုကြီး ဆိုတော့လဲ!”

“ညမိုး... နင်နော်... နင်... နင်... မရဘူး... မရဘူး”

မိဝေက ဖျပ်ဖျပ် ထကာ အထုပ်ကို လှသည်။ ညမိုးက ရှောင် သည်။ မိဆုကပါ ဝင်လု၏။ နောက်ဆုံး ညမိုးကျောကို တဘုံးဘုံး ထုပြန်

လုမှ ရသွားသော ရှောက်သီးကို အားရပါးရ စားကြသည်။ ညမိုးသည် မိဆုနှင့် မိဝေကို ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ညမိုးမျက်နှာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။ ဇူးအော်တို့လဲ ဝင်လု၍ စားနေကြသည်။

ပြီးတော့မှ ညမိုးသည် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ချိုလေးထံသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ချိုလေး နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ နောက်ထပ် ရှောက်သီးစိတ် အသစ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်သည်။

“ရော့... စားလေ ချိုလေး”

ချိုလေး ဟန်လုပ်မနေပါ။ တွေ့ရင် ဘာတွေ ပြောလိုက်မယ်၊ ဘယ်လို နေပစ်လိုက်မယ် ဆိုသော ဒေါသတွေ စိတ်ကူးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့။

“တော်ပါသေးရဲ့ ချိုလေးရာ၊ ငါ နင်တို့နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ နေ့တွေမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး တော်တော် ခံစားခဲ့ရတာ တကယ်ပါ”

“သွားစမ်းပါ ညမိုးရယ်၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါတို့လောက်ကတော့ ရှောက်သီးတစ်ထုပ်စာလောက်ပါ။ အချဉ်တွေပါ...”

“ငါ့သဘောက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ချိုလေးရာ၊ ငါ နင်တို့ကို စရင်းနဲ့ပဲ ဒီလိုပြန်ခင်ချင်လို့ပါ။ နင်မဆိုးဘူး ချိုလေး၊ တော်တော် ချုပ်တီးနိုင်တာပဲ”

ငါ ဒီထက် မကတာတွေကိုတောင် ချုပ်တီးနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ ညမိုးရယ်၊ နင် မသိဘူးလား၊ ခုလိုဆိုတော့ နင့်ဆီက ဘယ်တော့မှ မစတော့ပါဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ငါ အလိုချင်ဆုံး ကတိလေးကို မရတော့ဘူးပေါ့နော်... ညမိုး...။

အခန်း(၇)

“နေ

ပါဦး... ညမိုးက ငါတို့အားလုံးနဲ့ ပြန်ပြေလည်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူ့အိမ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်စားမှာကို ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ ချိုလေးအိမ်မှာ ချိန်းပြီး လူစုရတာလဲ!”

မိဆုစကားကို ချိုလေးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်နှာကို တို့ပတ်ပါးပါးကလေး ရိုက်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာ မအားလို့ ပြန်မဖြေဖြစ်တာဟု သဘောထားလျှင်လည်း ရနိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ကလဲ အဲဒီလို လုပ်တာကိုပဲ သဘာဝ ကျသလိုလိုနဲ့ လက်ခံခဲ့တာပဲ၊ အမှန်ဆို ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မိဝေ စကားကိုတော့ ချိုလေးက နှုတ်ခမ်းနီ ပါးပါးကလေး ဆိုးရင်း ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ပြောသမျှကို အကောင်းဆုံး ဘာပြန်ပြောရမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... သူကရော ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ရတာလဲ။

ကိုယ့်မေးခွန်း ကိုယ်ပြန်ဖြေတာကို ဘေးကလူ သိမှာ ကြောက်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြေပစ်လိုက်၏။ “ရှက်နေသည်” . . . ဟုတ်တယ် . . . သူ ညဗိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာကို ရှက်နေသည်။ အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်ထားခဲ့သလို ခံစားနေရသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့ ဝေရဲ့၊ ဝေတို့ ချီလေးအိမ်ကနေ စုပြီး သွားဖို့ကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောတူရတာလဲဆိုတော့ အဲဒါ အမှန်တရားတစ်ခုမို့လို့ပေါ့”

“အမှန်တရား!! အ. . မ. . လေး. . ကယ်ကြပါဦး၊ အမှန်တရားတဲ့”

မိဝေက မိဆုကို မျက်လုံးကြီးပြူး လျှာကြီး ထုတ်ပြရင်း ပြောသည်။ မိဆုကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြန်လုပ်ပြနေသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ. . . ပြသနာ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ချီလေးက ကာယကံရှင် ဖြစ်တဲ့ မိဝေထက် ပိုပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့တာ မဟုတ်လား! ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဒီလောက်ကြီး ပေါက်ကွဲထားတော့ ပြန်ပြေလည်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့မျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ သွားရမယ်ဆို ချီလေး ဘယ်သွားမလဲ! ဒါကြောင့်မို့ ချီလေး အိမ်မှာ စုပြီးတော့မှ သွားရတာပေါ့”

ချီလေး စကားကို မိဝေက မျက်ဝန်း ထောင့်ကပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ သိပ်သဘောကျပုံ မရ။

“ဟုတ်တယ်နော်. . . ဝေကိစ္စမှာ ချီလေးက ဝေထက်ကို ပိုပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့တာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်!!”

“မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကို သူလုပ်ခဲ့လို့ပေါ့၊ ဝေကို အရမ်း သနားပြီး စိုးရိမ်သွားလို့ပေါ့”

“ဒါပဲလား!!”

“အင်းလေ. . . အဲဒါကြောင့်ပဲပေါ့၊ ဒါအပြင် ဘာရှိဦးမှာလဲ!”

“ရှိသေးတယ် ချီလေးရ၊ အဲဒါကို ဝေစိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ စကားလုံးအနေနဲ့ ပြောဖို့ ရှာလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဟာ. . ဘာပါလိမ့်. .

ဘာပါလိမ့်!!”

“လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားတော့ မိဝေ၊ ကိုးနာရီ ခွဲနေပြီ”

ချီလေးတို့ ရောက်သွားတော့ အိမ်ရှေ့ ဝါးကွပ်ပျစ်မှာ ညဗိုးနှင့် သိန်းဌေးတို့ chess ထိုးနေကြသည်။ သိန်းဌေးက အသိအမှတ်ပြုသော အပြိုးကို လှမ်းပြီးပြသည်။ ညဗိုးကတော့ chess ခုံကိုသာ စိုက်ငေးကြည့်နေ၏။

ဒါနဲ့ ချီလေး အမြင်ကတ်ပြီး အိမ်ထဲ တန်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဖိတ်တုန်းက ဖိတ်ထားပြီး ခုကျမှ ခပ်တည်တည်နဲ့။

“ဟယ်. . . သမီးတို့ပါလား! ဘယ်ကနေဘယ်ကို လှည့်လာကြတာလဲ၊ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြားပါလား!”

ချီလေးတို့ အချင်းချင်း ကြည့်မိကြသည်။

ညဗိုးဆိုသည့် ငတိသည်. . . ဒီအိမ်မှာ တစ်ခုခု ကျွေးမယ် ဆိုတာကို သူ့အဒေါ်ကို ပြောပြမထားဘူးလား!! ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့်များ အစီအစဉ် ပျက်သွားတာလား!! ထို. . . လား! နှစ်လားကို အသေချာ မဝေခွဲတတ်သောကြောင့် ချီလေးတို့ စကားကို အခြေအနေ အရသာ ပြောဖြစ်သွားသည်။

“အော်. . . ဟုတ်တယ် အန်တီလေး၊ ဟိုလေ. . . သမီးတို့လဲ လမ်းကြိုတာနဲ့. . .”

“လမ်းကြိုရအောင် ငါ့အိမ်က စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံနဲ့လဲ မနီးပါလား!”

နောက်ဘက်မှ ညဗိုး၏စကားကြောင့် မိစုက ချက်ချင်း ပခုံးကို တွန့်သည်။ ပြီးတော့ မိဆု ပခုံးကို ရိုက်ရင်း. . .

“မိဆု. . . မင်းကို ငါ မပြောဘူးလား! စိတ်မနှံ့တဲ့လူရဲ့အိမ်က ဟိုဘက်လမ်းပါလို့ဆို. . . Sorry နော်”

“ဟာ. . . ဟိုက သေသေချာချာ ညွှန်လိုက်တဲ့ဟာကို. . .”

မိဆုကလဲ ဒေါသတကြီး ပြန်အော်၏။ မိန်းကလေးတွေကို ဒါမျိုး စဖို့က သိပ်မလွယ်... သူတို့က တစ်တုပွတိဉာဏ် ကောင်းသည် မဟုတ် လား။ ရယ်သံတွေ အိမ်ထဲမှာ ခပ်ဆူဆူလေး ဖြစ်သွားသည်။ တူဝရိုး နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည့်အတွက် အမြဲတိတ်ဆိတ်နေသော အိမ် ကလေးသည် ဒီနေ့ သာယာသံကလေးများနှင့် လှနေသည်။

“ဒီလို... Hi TEA ရဲ့”

ညမိုးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဒေါ်လေးနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ပြောသည်။ ဒေါ်လေး မျက်နှာသည် တွေခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီး ချိုလေးကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့... “ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မေးသည်။ ညမိုးက အနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောပြန် သည်။

“အဲဒါ... နင် ငါ့ကို ကြုံပြောထားပါလား ညမိုးရဲ့ ဟုတ်တယ်... လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုချည်းပဲ”

“ရပါတယ် HI-TEA ရာ၊ အဆင်ပြေသလိုပေါ့... သူငယ်ချင်း တွေပဲဟာ”

“အဲဒါသာကြည့် ချိုလေးရေ နင်တို့ကောင်က လွယ်တာ မဟုတ် ဘူး၊ လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ... အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့”

ညမိုးက သူ့အန်တီကို ဒေါ်လေးဟု ပထမ ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ဗေလုနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီတို့၏ Hi TEA ကြော်ငြာ လာပြီးကတည်းက Hi TEA ဟု ပြောင်းခေါ်သည်။

“နင်က ဒေါ်လေးကို ဒေါ်နှင်းဆီပေါ့လေ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နင်က ဗေလုဝဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ငါက ဒေါ်လေးကို Hi TEA လေးတစ်ထုပ် တောင် မမြင်ဖူးတဲ့ ခပ်အူအူ ဒေါ်လေးကြီးလို့ ဆိုလိုတာပါ” ဟု ညမိုးက

ဆိုခဲ့သည်။ ခုလည်း ညမိုးက သူ့ဒေါ်လေး၏ ပခုံးကို အသာလေး ပုတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ခေါ်သည်။ ဒေါ်လေးက မလိုက်။

“ရပါတယ် ညမိုးရဲ့၊ ဒါမျိုးကတော့ ငါပဲ ကျွေးပါမယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ ဒေါ်လေးကလဲ၊ ကျွန်တော် ပေးတာ ယူ သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုကို ပို့ထားတဲ့ပိုက်ဆံ ရှိပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆိုလဲ နင့်ဘာသာပဲ သိမ်းထား၊ နောင် ကုန်စရာ တွေက ရှိသေးတာ၊ ဒါနဲ့ ပြီးမှာမို့လို့လား... ဟုတ်တယ်၊ ချိုလေးရေ... အဲဒါသာကြည့်၊ လွယ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးနော်”

“အမလေး... သူ့အကြောင်းတော့ သိပြီးသား ဒေါ်လေး”

“အင်းပါ... အင်းပါ၊ ကျွန်တော် ကျွေးတယ်နော်၊ ဒေါ်လေး ဘာသာ အတင်းလုကျွေးတာ”

ညမိုးက သူ့ အလွတ်ရုန်း ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဧကနေတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဒေါ်လေးကလဲ ဈေးသွားဖို့ ဆွဲခြင်းကြီး နှင့် ထွက်လာ၏။ ညမိုးက သူ့ဒေါ်လေးနားသို့ ‘ဖျပ်ခနဲ ကပ်သွားရင်း...

“ဒါမှ... တို့ဒေါ်လေးကွ”

“ဟယ်... ဒီကောင်လေးဟာ၊ လူရှေ့သူရှေ့ မရှောင်၊ သွား... သွား၊ ဘာနလဲ ထနေတယ်ကို မသိဘူး၊ သွား... သွား၊ လိုတာတွေ ပြင်ထား၊ ငါတို့ ဈေးသွားနှင့်မယ်၊ လာ... ချိုလေး”

ဒေါ်လေးက ချိုလေးကို ခေါ်၍ ထွက်သည်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးပြုံး... ပြုံးပြုံးနှင့် ဒီနေ့ တူဖြစ်သူနှင့် ပြေလည်နေသဖြင့် ချိုလေး ဝမ်းသာပါသည်။ ထိုစိတ်ကလေးနှင့် ဒေါ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချိုလေး လန့်သွား၏။ ဒုက္ခပဲ... ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း မိဆုနှင့်မိဝေကို ကြည့်တော့ သူတို့လဲ တွေ့ထားပြီးပုံ ရသည်။

“အဲဒီကောင်မှာ... ဘာကိုမှ အလေးထားတဲ့ စိတ်၊ ဂရုတစိုက်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ လုပ်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ချိုလေးရဲ့၊ ဒေါ်လေးရဲ့

ကလဲ သူ့ကို အဲဒါပဲ စိတ်ညစ်နေတာ၊ အခုတော့ ငါတူမလေးကြောင့် အခုတလော တော်တော်လေးကို ငြိမ်သွားတာ၊ အရင်အချိုးတွေ မရှိတော့ သလောက်ပဲ”

ဒေါ်လေးက မိဝေကို ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း ပခုံးကလေးကို အသာညှစ်သည်။ ချိုလေးတို့လဲ ဒေါ်လေးကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ၊ ဒေါ်လေး၏ ပါးနှစ်ဘက်နှင့် နဖူးပေါ်တွေမှာ ညမိုး နမ်းလွှတ်လိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းနီရာကြီးတွေ ရှိနေသည်။

ချိုလေး ပြောဖို့ အရှိန်ယူတုန်း...

“သူက သမီးကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံ ရတယ်၊ ဒေါ်လေးလဲ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ထားတာပါ။ ဒီလိုကောင်မျိုးက အချစ်နဲ့ တွေ့မှ ငြိမ်မှာလို့ ပြောဆိုမရရင် စိတ်ကောက်ပြီး အခုလို ပစ်သာထား၊ ဒါမှ မှတ်မှာ၊ နောင်ကို ကိုယ့်စကားလဲ အောင်မှာ၊ ဒါနဲ့ သမီးတို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်တော့လောက် စီစဉ်ထားလဲ!”

“ရှင်!!!”

မိဝေ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်လေးက ပြုံး၏။ နဖူးနှင့် ပါးပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီ နမ်းရာကြီး နှစ်ခုနှင့် ပြုံးသော အသက်(၅၀)ရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏အပြုံးကို ကြည့်ရတာ ရယ်လဲ ရယ်ချင်၊ ရယ်လို့ကလဲ မရ။ မိချိုတို့အားလုံး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“လက်ထပ်ဖို့လေ... မရှက်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်တီက အပျိုကြီးဆိုပေမယ့် ဒါတွေကို နားလည်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ အန်တီမျက်နှာပေါ်မှာ...”

“ဟင်း... ဟင်း၊ အန်တီလဲ သိပါတယ်၊ ဟော...! အန်တီ မျက်နှာပေါ်မှာ သမီးလေးနဲ့ ဒီကောင်ကို သဘောတူတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေက ဖုံးမရဖို့မရ ပေါ်နေလို့ မဟုတ်လား! ဒီမယ် မိဝေရဲ့ အန်တီက

အပျိုကြီး၊ တော်ရုံ မိန်းကလေးဆို ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ သဘောကျပြီ ဆိုရင်လဲ အဲဒီမိန်းကလေးက ဟေ့...! ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် မဟုတ်တောင် တော်ဝင်တော့ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ ညမိုးအဖေ လက်ပေါက်ကပ်တယ်ဆိုတာ အန်တီ မုန့်ဟင်းခါး စားရင် ချေး(ဂျီး)များတာလောက်ပဲ ရှိတာ၊ အန်တီက သဘောကျပြီဆိုမှတော့...”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သမီးတို့ ပြောချင်တာက...”

“ဘာလဲ... မိဝေတို့က တရားဝင် သူ့အဖေဆီက သဘောထားကို လိုချင်လို့လား!”

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်သူတွေ တော်တော်များများက အန်တီကို ကြည့်ကာ တချို့က အံ့သြကြသည်၊ တချို့က အထိတ်တလန့် ရှိကြသည်။ တော်တော်များများကတော့ စပ်ဖြူနှင့် ရယ်မောရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ကုတ် မေးထိုးပြကြသည်။ ချိုလေးတို့က သတိပေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ထင်ရာတွေကို ရေပက်မဝင်အောင် စွတ်ပြောနေသည့် ဒေါ်လေး စကားကို တိုး၍မရ။

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ ဟို... ဒေါ်လေး မျက်နှာမှာ...”

“အမလေးလေး... ဒေါ်မြရွှေ ခင်ဗျား ဘယ့်နဲ့ ဖြစ်လာတာလဲ! ဒုက္ခပါပဲဗျာ... လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း၊ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့...”

“ဘာ...!! အောင်မာ... ကိုရွှေအညာသား ဘာတွေ လာစကားများနေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကွမ်းကိုယ်စား... ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ ကိုယ်နေစမ်း”

“အမလေး... နေပါဗျာ နေပါ၊ အမြင်မတော်လွန်းလို့ပါ၊ မင်းတို့လဲ ပါရဲ့သားနဲ့ ဘယ့်နဲ့ ဖြစ်ရတာလဲ!”

ပြဿနာက ချိုလေးတို့ဘက် လှည့်လာသည်။

“သမီးတို့လည်း ပြောတယ် ဦးလေး၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမရလို့...”

အဲဒါ..."

"အော... ဒါဆို သူကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လုပ်ထားတာလား! အံ့ပါဗျာ... အံ့ပါ။ ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့"

ချိုလေးတို့ ပြောပုံက ဒေါ်လေးက သိရက်သားနှင့် ဘယ်သူမှ ပြောလို့မရဘဲ သူ့ဘာသာ နှုတ်ခမ်းနီရာကြီးကို တမင် လုပ်ထားသလို ပုံစံမျိုး ရောက်သွားသဖြင့် ထိုလူကြီးက လှည့်ထွက်သည်။

"ဟာ... ဦးလေး မသွားနဲ့ဦး"

"ဟ... ဘာလဲဟ၊ သူ့ဘာသာ လုပ်ထားတာဆို၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ! လွတ်ပါဟ"

"မဟုတ်ဘူး ဦးလေး... မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး သွားလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ငါက သွားလို့ မရကမှာလဲ! ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ!"

ဈေးကို လှမ်းမြင်နေရသော နေရာနားကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူက ချက်ချင်း အံ့လာပြီ ဖြစ်သည်။ ချိုလေးတို့မှာ အန်တီဆီလဲ စကားက အဆုံးမရောက်။ ဝင်ပြောမည့် ဦးလေးကြီးဆီလဲ စကားက အဆုံးမရောက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

"အောင်မာ... ဟဲ့... နင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဆွဲနေရတာလဲ၊ လွတ်လိုက်စမ်း၊ လွတ်လိုက်"

ဒေါ်လေးက အော်သည်။ ဦးလေးကြီးက မိဝေနှင့် မိဆုလက်မှ ရုန်းထွက်သည်။

"အမလေး... အနေသာကြီး၊ ခင်ဗျားလို အရူးမျိုးနဲ့..."

"အောင်မာ... နင့်လို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရွာက တကိုလာတဲ့ တောသားကများ လူပါးဝလို့၊ စကားနဲ့ စော်ကားမနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် လာခဲ့စမ်း... လာ"

အခြေအနေက ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ရပ်

ကြည့်နေသူတွေကလဲ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ချိုလေးတို့ ငါးယောက်သည် ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေ၏ အလယ်ကို ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

"ဒီမှာ... လူစုလူဝေး ဖြစ်အောင် ဈေးနားမှာ ရုတ်ရုတ်လုပ်မနေနဲ့၊ စခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး၊ ဒီလူက အဒေါ်ကို စော်ကားတယ် ဆိုရင်လဲ စခန်းကျမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက်... အဲလေ... နှုတ်ခမ်း ရောက်မှုပေါ့၊ စခန်းမှာ တရားစွဲ၊ ဘယ်နဲ့ လူလည်ခေါင်မှာ ဒီအခြေအနေ အထိ ဖြစ်ရတယ်ရယ်လို့..."

"ဘာ... စခန်းကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ!"

"မလိုက်လို့ ရမလားဗျ၊ သက်သေက ပါးပေါ်မှာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကြီးဟာကို၊ ကျုပ်က တပ်ကြပ်ဗျ၊ ဒါ အမှုပဲ"

"ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ၊ ဒီမှာ... ကျုပ်က ယောက်ျားစစ်စစ် ကြီးဗျ၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဘယ်သူက ဆိုးမှာလဲ၊ သူ့ပါးပေါ်က ကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ!"

"အဲ..."

ဒီတော့... စခန်းကို ဝင်ခေါ်သူ လူကြီးက ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေထဲမှ ကျွတ်စိကျွတ်စိအသံ မသံမကွဲတွေ ကြားလာရသည်။

"နေစမ်းပါဦး တောသားရဲ့၊ နင်က ငါ့ပါးကို ဘာကိစ္စနဲ့ ပြောနေတာလဲ! နင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ!"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ! ခင်ဗျားရဲ့ ပါးနဲ့ နဖူးပေါ်က နှုတ်ခမ်းနီရာကို ပြောနေတာပေါ့၊ အခုဖြစ်နေတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့"

"ငါ့ပါးပေါ်က နှုတ်ခမ်းနီ...!!"

ဒေါ်လေးက တံအံ့တဩနှင့် ပြောရင်း သူ့ပါးကို သူ့ပွတ်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ပါးနဲ့ နဖူးပေါ် နှုတ်ခမ်းရာနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကြီး ရှိနေတာ တောင် မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီးတော့...”

လူတွေ ဝါးခနဲ စုပြီး ရယ်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်မြရွှေ... လက်ကို ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းနီတွေကို တအံ့တဩ တွေ့ရ၏။ အံ့ဩစိတ်... နားမလည်စိတ်တို့နှင့် ဝိုင်းရယ်နေကြသော လူအုပ်ကို တွန်းထိုးရင်း လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရသော ကွမ်းယာဆိုင်မှာ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

အံ့ဩခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း... စသော အားကြီး (၃)အား၏ အသံနက်ကြီးဖြင့် လက်ထဲမှ ဈေးခြင်းတောင်းကြီးကို ဝှေ့ယမ်း ရင်း... “ညမိုး... ညမိုး” ဆိုသည့် အော်ဟစ်သံကြီးဖြင့် လာလမ်းကို ဘီလူးမကြီးတစ်ကောင်လို ပြန်ပြေးသော ဒေါ်မြရွှေကို လူတွေက နား မလည်နိုင်စွာ မျက်စေ့တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ပြီးတော့မှ လူအုပ်ကြီးက သတိရသွားပြီး ချိုလေးတို့ဘက်သို့ လှည့် လာသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟင်!!”

“အတူလာကြတာ မဟုတ်လား! ဟို... နှုတ်ခမ်းနီတွေက”

“ဟို... အော်ပြေးတာ... ဘာ... ည... ဟို ဘာဖြစ်တယ်”

“ညမိုးပါကွ... ညမိုးပါ။ ငါ သေသေချာချာ ကြားပါတယ်”

“ညက မိုးရွာတာနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ! ကွ”

“သိရင် ပြောပြပါလား”

“ဟိုလူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ... ဟိုလူ၊ ဟေ့... ကလေးမတွေ၊ ဟိုလူရော...”

တပ်ကြပ်ကြီးဆိုသူက မေးသည်။

“ကျ... ကျ... ကျွန်မတို့လဲ ဘာမှ... ဘာမှ မသိပါဘူးရှင်၊ ဘာမှမသိပါဘူး၊ လာ... မိဝေ၊ ပြန်ရအောင်... လာ...”

လေပြေကလေးတစ်ခုလို လွင့်ထွက်သွားသော ချိုလေးတို့ (၃) ယောက်ကို လူအုပ်ကြီးက နားမလည်နိုင်စွာ ငေးရင်း ကိုယ်ပိုင် ထင်မြင် ချက်များကို ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဆက်စပ်၍ ချမှတ် ရင်း လူအုပ်ကွဲသွားကြလေသည်။

၆၆၆၆

“ကျွန်တော်က တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာမှ မဟုတ်ပါ၊ ဒေါ်လေး ကို စရံပဲ စတာ၊ လမ်းကျရင် သူတို့က ဒီအာပွားကြီးကို တွေ့မယ်၊ ဒေါ်လေး ကို ပြောမယ်၊ ဒေါ်လေး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ စတာ၊ အခုလို ပေါက်ကရဲတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်သိပါ့မလဲ!”

“မလိုချင်ဘူး ညမိုး၊ ဒါ... နင် ငါ့ကို သက်သက် လုပ်တာ၊ နင် ငါ့ကို မလေးစားတာ... မရှိသေတာ၊ နင် ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့၊ အခု ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား... ဒါပဲ”

ညမိုးက သက်ပြင်းကို ချသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံမျိုး တော့ ညမိုးမျက်နှာပေါ်မှာ မရှိ။

“ဒေါ်လေး အိမ်မှာ နေရတာဆိုတော့လဲ... ကဲ... ငါ့ကိုစွဲကို ဖျက်လိုက်ကြတော့ဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်နေ့ကျမှပဲ...”

“ငါ... နင့်ကို ထွက်သွားခိုင်းတာ၊ သူတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဒေါ်လေးက ချိုလေးတို့ရှေ့မှ ရင်ကော့ ဝင်ရပ်ရင်း ဒေါသနှင့် ပြောသည်။

“ဟာ... ကျွန်တော် လုပ်တဲ့ပွဲ ကျွန်တော် မရှိမှတော့... ဟား၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေး၊ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ သူတို့ကြောင့် ဖြစ်တာလည်း ပါတာပဲ၊ တကယ်ဆို သူတို့က သိကတည်းက ဒေါ်လေးကို ပြောကြပါလား၊ တမင် မပြောပဲ ထားပြီး ဒေါ်လေးကို လူတွေက ကြည့်ပြီး ရယ်တာကို ဘေးကနေ သဘောကျနေတာ”

ညမိုး စကားကြောင့်... ဒေါ်လေး တွေဝေသွားသည့် မျက်နှာ ဖြင့် ချိုလေးတို့ကို ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ ချိုလေးတို့ ပြောဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒေါ်လေး စကားကို ဖြတ်လို့မရလို့၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေး ပြောတဲ့ မိဝေနဲ့သူ ကြိုက်နေကြတယ်ဆိုတာလဲ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး”

“ဘာ... ဟဲ့ကောင်!! နင်... နင်ပြောတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိဝေ တို့ ပြန်ပြေလည်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုဟဲ့၊ နင် လူကြီးကို စလိုက် အရှက်ခွဲ လိုက်နဲ့၊ တော်ပြီ... နင်ထွက်သွားတော့ ညမိုး၊ ကြာရင် ငါ ဒေါသတွေ ဖြစ်ပြီး တက်သေသွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ ဒေါ်လေးက အပျိုကြီးဆိုတော့ အပျိုကြီးတွေ တွေးတာကိုး၊ မိဝေနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ပြေလည်တယ် ဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိတာပဲ၊ မိဝေနဲ့ကျွန်တော် ရည်းစားလို့ ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော် ပြောလို့ လား!”

ပြဿနာတွေက တော်တော် ရှုပ်ကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။ သိန်းဌေးနှင့် ဇော်ဦးတို့လဲ ငြိမ်နေလို့ မရတော့ပဲ ဝင်ရှင်းကြသည်။ ရှင်းရှင်းနှင့် ထပ်ရှုပ် ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဒေါ်လေး မနေနိုင်တော့၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ် ရခြင်းတို့ကြောင့် မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ အော်လေတော့သည်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ညမိုး၊ နင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းတော့၊

အစ်ကိုမျက်နှာတို့ဘာတို့ ငါ ဘာမှ ထောက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဆင်းတော့ နှင်ဆက်နေရင် ငါ ရူးရင်ရူး မရူးရင် သေလိမ့်မယ်၊ အခု ဆင်းတော့”

ဒီတော့မှ ညမိုး ငြိမ်သွားသည်။ ချိုလေး လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း ငိုနေသော ဒေါ်လေးကို စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ သိန်းဌေးနှင့် ဇော်ဦးတို့လည်း လိုက်သွား ကြသည်။ ချိုလေးကတော့ ဒေါ်လေးကို ငိုသံနှင့် ရှိုက်သံကလေး ခဏရပ်ပြီး အမောဖြေသည့် အချိန်ကလေးတွင် ဝင်ဝင်ချော့ရသည်။

သူတို့နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သော်လဲ သူတို့ လာသည့်အိမ်က အဓိက လူနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်နေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ချိုလေးတို့ လူမှု ရေးအရ ထွက်သွားလို့ မရဘဲ ပိတ်မိနေကြသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ စနေကျပါ၊ ကျွန်မတို့ အားလုံးလဲ သူ စတာနဲ့ လွတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

“ကိုယ့်ချင်းက ဘာအရေးလဲအေး၊ ခုဟာက ကြုံတဲ့လူတိုင်းကို လျှောက်စနေတာ၊ တစ်နေ့ကလဲ ငါနဲ့ ချဲထိုးဘက် မိန်းမကြီးကို စပြီးပြီ”

ဒေါ်လေးက သူ အစခံရပုံကို ပြောပြတော့ ချိုလေးတို့ ရယ်ကြရ သေးသည်။ ဒေါ်လေးလဲ မငိုတော့ပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိလာပုံ ရသည်မို့ ချိုလေးတို့ စိတ်သက်သာသွားကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ လုပ်ပြီး မအောင် မြင်ခဲ့သော ကိစ္စကို ဒေါ်လေးထံမှတဆင့် ရအောင် တောင်းရန် ချိုလေး စိတ်ကူးရသည်။

“အဲဒီတော့... ဘာဖြစ်သွားလဲ ဒေါ်လေး”

မိဆုက ဝင်ထောက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မိဆုရဲ့၊ ဒေါ်လေးက ကံစွတ်ရွတ်ပြီး ပေါက်တဲ့ ဟာကို... ဟိုက ဂဏန်းအတင်းတောင်း၊ ရှင်းပြလို့ မရလို့ ပေးပြန်တော့လဲ မပေါက်ကြတော့ ဒေါ်လေးကို တမင် မပေါက်ဂဏန်းတွေ ပေးပါတယ်ဆိုပြီး အထင်လွဲကြတာပေါ့ မိဆုရဲ့”

“ဒေါ်လေးက ပြန်ရှင်းပြပေါ့”

“ရှင်းတာပါပဲ မိဆုရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာက ယုံလွယ်သားကို မိဆုရဲ့၊ သူ့ကို ဒေါသနဲ့ ပြောတော့ ဒေါ်လေး ချဲထိုးထိုးနေတာကို မကြိုက်လို့ တမင်တကာ လုပ်တာတဲ့၊ ကဲ... အဲဒါ ထားတော့၊ တစ်နေ့ကလဲ သီလရှင်တွေကို သွားစသေးတယ်... ကဲ...”

“သီလရှင်တွေကို... !!”

မိဝေက အလန့်တကြား အော်သည်။

“ဟုတ်ပ... အဖိတ်နေ့ အိမ်ကို ဒါနဆန် အမြဲကြွတဲ့ ဆရာလေးတွေကို... အမိပတိ ထမင်းဆိုင်က တွေ့တိမ်းရှောင် ဆရာစောဝေ ရေးတဲ့ ဟင်းချက်နည်းတစ်ထောင် စာအုပ်တွေ လျှောက်လှူတယ်... ကဲ...”

ချိုလေးပါ လိုက်ပြီး ရယ်မိသည်။ ဒေါ်လေးမျက်နှာမှာ ကြည်လင်၍ လာသဖြင့် သူ့အစီအစဉ်ကလေး ပျက်သွားမှာကိုပင် ချိုလေး စိတ်ပူရသေး၏။

“ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ သီလရှင်တွေဆိုတော့...”

“အမလေး... ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ချိုလေးရဲ့... ဆူတာပေါ့၊ ဆူမိတော့မှ သူ့ကိုတောင် ပြန်ရှိခိုးရဦးမလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ!”

“ဒေါ်လေးတို့ ကိုယ်တိုင်က အိမ်မှာ အလှူအတန်းဆို ဘုန်းကြီးတွေပဲ သတိရတာတဲ့၊ သီလရှင်တွေကို သတိရပြီး ပင့်ဖိတ်ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ သူတို့ဘာသာ ချက်စားရတဲ့ သီလရှင်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားရအောင် စာအုပ်လှူတာ ဘာဖြစ်လဲတဲ့”

မိဝေက မျက်လုံးကြီး ပြူးပြုရင်း ပခုံးကို တွန်း၏။

“ဒီကောင်က ဆင်ခြေပေး သိပ်ကောင်းတာ ဒေါ်လေးရဲ့”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အခုလဲ မိဝေကိစ္စ ကြည့်ပါလား၊ သူပြောတာ

လဲ အဟုတ်၊ ငါထင်တာကလဲ အဟုတ်၊ ဖြစ်တာကလဲ အဟုတ်၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာတော့ တကယ် အောင်းမေ့လို့ ဝမ်းကို သာလို့...”

ဒီတစ်ခါတော့ မိဝေ... ပါးစပ်ကြီးပါ ပြီ၍သွား၏။

“အမယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ သူ့ဘာသူ နှိပါတယ်၊ လာပါလိမ့်မယ်၊ ခဏသာ စောင့်ပါ၊ လာမှာပါ...”

ချိုလေးက သူ့ဘက် ရောက်လာမည့် မြားဦးကို အမြန် လမ်းကြောင်း ပြောင်းရင်း ဒေါ်လေးကို စည်းရုံးရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး”

ဟု စကားစတုန်း...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး... လာမှာပါ”

“ကျွတ်!! နေစမ်းပါ မိဝေရယ်၊ ဒီကောင် နောက်တာ စတာက သမီးတို့နဲ့က အချင်းချင်းမို့ ကိစ္စမရှိဘူး ဒေါ်လေး၊ သူစိမ်း မိန်းကလေးဆို ဒေါ်လေး အရှက်လည်းကွဲ... ဒုက္ခလဲများ ဖြစ်ဦးမှာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ချိုလေးရဲ့၊ ငါလဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ချိုလေးမှာ အကြံရှိတယ် ဒေါ်လေး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား! နောက်ကို သူ မစတော့အောင်ပေါ့”

“အေး... ပြောစမ်း... ပြောစမ်း!!!”

ညမိုး အိတ်နှစ်လုံးနှင့် ဆင်းလာတာကို တွေ့တော့ ကျေနပ်စိတ်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသော ဒေါ်လေး မျက်နှာသည် ချက်ချင်းကို တင်းမာ ပြတ်သားသွားသည်။ ချိုလေး ပြောပြနေသည့် အစီအစဉ်က အဆုံးထိတော့ မရောက်သေး။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေ အားလုံးတော့ ပါပါသည်။

ညမိုးက အောက်ထပ်တန်းမှာ လှမ်းထားသည့် သူ့အင်္ကျီတွေကို လျှောက်ရှုပ်ပြီး... သူ့အိတ်ထဲ ထိုးထည့်... ညမိုးမျက်နှာသည် နည်းနည်းကလေးတော့ မှိုင်းနေသည်။ အင်္ကျီတွေ ရှုပ်ပြီးတော့ ညမိုးက ဒေါ်လေး

ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“သီတာစိုးနဲ့ ဒေါ်သန်းဌေးဆီက ပိုက်ဆံ သုံးသောင်း ရစရာ ရှိတယ် ဒေါ်လေး၊ အဲဒါ... ဒေါ်လေးပဲ တောင်းယူလိုက်ပါ”

“အမလေးတော်... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လာမလုပ်နဲ့၊ တောင်းလဲ မတောင်းဘူး... ယူလဲ မယူဘူး”

“ဒါဆိုရင်လဲ ဒေါ်လေး သဘောပါပဲ၊ ကျော်မိုးကို လေးထောင်၊ နိုင်လင်းခိုင်ကို တစ်သောင်းခွဲ၊ အောင်စံသိန်းကိုတော့ ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့ ဂျာကင်ကို အပိုင်ယူလိုက်လို့ပဲ ပြောပေးပါ။ ဒီမှာ ပိုက်ဆံတွေ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးက မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ ပိုပင် လှည့်လိုက်သေး၏။
ခုထိတော့ OK ။

“အော်... ဒေါ်လေး၊ စောနေတာမို့ကို ကျွန်တော် မရှိတော့ရင် တံခါးတဖွင့်မပေးနဲ့နော်၊ ဒီကောင်က မူးပြီးမှ လာတာ”

“အမလေး... ဝေးသေးတော်”

“ကျွန်တော် သိမ်ဝင်ပုတီးလေးကို ဘုရားစင်ပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့တယ်၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံ ကြားရင် နေရာပြောင်းချိန်နော် ဒေါ်လေး၊ အဲဒါကို မမေ့နဲ့”

ဒေါ်လေးမျက်နှာ နည်းနည်းတော့ ပျက်သွားသည်။ သို့သော်... စကား တစ်ခွန်းမှတော့ ပြန်မပြော။ ဒီအချိန်မှာ ချိုလေးက ဝင်တာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒေါ်လေးရယ်... ညမိုး စတာကတော့ ဝသီကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ ချိုလေးတို့လည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲ သည်းခံနေရတာပါ။ ဒေါ်လေးလဲ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“မရဘူး... မရဘူး၊ ဒီကောင်ကို ဒါမျိုးမရဘူး၊ မြမြရွှေဆိုတဲ့ မိန်းမကလဲ ဗူးဆို ဟိုဟာ သီးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချိုလေးကိုတော့ အားနာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် ဒီမှာ မနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဒေါ်လေးရယ်၊ တစ်ခုခုနဲ့ ကတိထားပြီးတော့... သူ့ကို ထားကြည့်ပေးပါလား ဒေါ်လေးရယ်၊ ဥပမာ သူ ဘယ်တော့မှ...”

“ချိုလေး... ငါ နင့်စေတနာကို တန်ဖိုးထားပါတယ်ဟာ၊ နင် ဒီလို ဝင်ပြောပေးတာကို ငါ ဝမ်းလဲ သာတယ်၊ မျှော်လင့်မထားတော့ ကြည်လဲ ကြည်နူးမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အဒေါ်ရဲ့စိတ်ကို ငါသိပါတယ်၊ ငါတို့ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ မာနနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကတိစကားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် သတ္တိရှိတဲ့ ပြတ်သားတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာတာပါ။ သူက ဗူးဆို ဘယ်တော့မှ ဟိုဟာ မသီးခဲ့ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မသီးဘူး”

ညမိုး စကားကြောင့် မိဆုနှင့်မိဝေ အရမ်းရယ်ချင်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ရ၏။ ညမိုးက တည်ငြိမ်သော အသံနှင့် အလေးအနက်ကြီး ပြောနေသဖြင့် ပိုရယ်စရာ ကောင်းနေသည်။ မိဆုက “ခွေးကောင်” ဟု စိတ်ထဲက တစ်ချက် ဆဲပစ်လိုက်၏။ သိန်းဌေးနဲ့ ဇော်ဦးကတော့ တရားဝင် စပ်ဖြူ လုပ်နေကြ၏။

“ငါ့အဒေါ်ဟာ စကားတစ်ခွန်းကို မပြင်ခဲ့လို့ အခုလို အပျိုကြီး ဘဝနဲ့ နေခဲ့တာဆိုတဲ့ အဖြစ်က တို့ ဆွေမျိုးတွေကြားမှာ နာမည်ကြီးပါ၊ အဲဒီတော့ နင် တောင်းပန်မနေပါနဲ့၊ ဒေါ်လေးစိတ်ကို ငါသိပါတယ်၊ ငါ့အမှားဒဏ်ကို ငါခံရတာပဲဟာ... ငါကျေနပ်ပါတယ်”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဒေါ်လေးက ထဘီကို ချွတ်ပြီး မှ ပြန်ဝတ်သည်။ မျက်နှာကိုလည်း ခုနကလောက် လည်လိမ်အောင် မော့မထားတော့။

“ရှေ့... ဒေါ်လေး၊ ဒီမှာ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲလေးနဲ့ အဘရဲ့ ပရိတ်ရေ အိပ်ခါနီး နှုတ်ခမ်းတော့ စွတ်ပေါ့၊ အရမ်းမသောက်နဲ့နော်၊ ကုန်သွားရင် သွားယူပေးမယ့်လူ မရှိတော့ ခက်နေမယ်၊ သိမ်ဝင်သပိတ်ကို တော့ မနောချည်စနဲ့ ထုတ်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှာပဲ ထားအိပ်၊ ဪ... ”

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ ဒေါ်လေး အပေါ်ထပ်မှာ မအိပ်နဲ့နော်၊ ညနေညတာ အပေါ်
အလေး သွားချင်လို့ အောက်ဆင်းရရင် မလွယ်ဘူး၊ အောက်မှာပဲ အိပ်၊
အင်း... အောက်မှာ ဆိုတော့လဲ ဟိုကောင်က တမောင့်၊ အပေါ်မှာပဲ
အိပ်ပါ ဒေါ်လေးရာ၊ ဆီးအိုး အပေါ်တင်ထားလိုက်ပေါ့၊ နေဝင်တာနဲ့
တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်နော်၊ ဘုရားရှိခိုးဖို့လဲ မမေ့နဲ့ဦး”

ညမိုးက သူ့အိတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ညမိုး... ငါပြောတာက...”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ဆင်း
မှာပါ”

“ဟဲ့... နင့်အဖေ သိတော့ ငါက...”

“ဒါလဲ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်အမှားကြောင့် ဒေါ်လေးအိမ်က ဆင်း
ရတာပါလို့ စာရေးပါမယ်၊ ဒေါ်လေးအပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိစေရပါဘူး”

“ညမိုး... ချီလေးတို့ ဆိုလိုတာက ဒီလိုဟာ...”

“ငါဒေါ်လေးအကြောင်း ငါသိပါတယ် ချီလေးရာ၊ သူ့မာနနဲ့
ပတ်သက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ ငါ့ကို
ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် အလုပ်နားတဲ့ရက် အားရင် အားတဲ့သူ ဒေါ်လေးနဲ့
လာနေပေးပါဟာ၊ ဒါဆို ငါကျေနပ်ပါပြီ၊ ဪ... ဒေါ်လေး၊ ဝက်သားနဲ့
အမဲသားတော့ လုံးဝမစားပါနဲ့နော်၊ ဟင်းအကျန်တွေဘာတွေလဲ နှမြောပြီး
သိမ်းထားမနေနဲ့... သွန်သာပစ်၊ ဟိုဘက်ခြံထဲကို ကျွန်တော့်လိုပဲ သွန်နော်
ဒေါ်လေး”

ညမိုး အိတ်ကို ဆွဲကာ ခြေလှမ်းထွက်သည်။

“ဟဲ့... ညမိုး၊ ငါ နင့်ကို နှင်ချတာ နေ့ခင်းဘက်ပဲ နှင်တာ၊
ညဘက်တော့ ပြန်လာအိပ်၊ ဒါ နောက်ဆုံး လျှော့တာပဲ”

“ဘာထူးမှာလဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ နေ့ခင်းဘက်ချည်းပဲ ငှားမယ့်
အဆောင်က ဘယ်မှာ ရှိမှာလဲ! ရပါတယ်... ကျွန်တော်က ယောက်ျား

လေးပဲ၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျပါ၊ ရေတွင်းကို ဖယောင်တိုင် ထွန်းဖို့နဲ့
အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ကို အမွှေး...”

“ဒီမှာ ညမိုး... နင် ငါ့ကို...”

“ဟာ... ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော် ဒေါ်လေးကို
မကန်တော့ရသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကလဲ ကယောက်ကယက်နဲ့ပါ
ဒေါ်လေးရယ်”

ညမိုးက အိတ်ကို ချကာ ထိုင်ပြီး ဦးသုံးကြိမ် အသေအချာ ချ
သည်။ ဒေါ်လေး မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ ညမိုးကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...
ချီလေးတို့ကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ပြုမိခဲ့သမျှ အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ်လေး”

ချီလေးတို့ ရှုံးသွားပြီဆိုတာကို အသေအချာ သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။

“တူကြီး ညမိုး... ကဲ... ကဲ... ဆင်းမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊
ဒေါ်လေး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ... ဟုတ်လား! လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အမှားနဲ့
ဘယ်ကင်းနိုင်ကြပါ့မလဲ! ဟုတ်ပြီလား!”

“ကျွန်တော် ထွက်သွားပါ့မယ် ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးအပေါ်
ကျွန်တော် ဖော်ကားခဲ့တာတွေ များပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့
မထိုက်တဲ့ကောင်ပါ၊ တားမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေး”

ညမိုး အိတ်ကို ဆွဲထွက်သွားသည်။ ဒေါ်လေးပုံစံက တော်တော်
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦးဟဲ့၊ ဟဲ့... လှမ်းခေါ်လိုက်လေ”

“ဟေ့ကောင်... ညမိုး... သွားမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဒေါ်လေးက မင်း
ကို ခွင့်လွှတ်နေပြီပဲ... လာပါ”

“မင်းတို့ မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ပြန်တာနဲ့ ငါ့ကို ပြန်နှင်ချမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ဒေါ်လေးက လေသံတိုးတိုးနှင့် ဇော်ဦးကို လက်ကုတ်ပြီး ပြော၏။

“မနှင်ချပါဘူးတဲ့ကွာ... လာပါ မင်းကလဲ!”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ... ဒေါ်လေးက သိပ်ကပ်စေးနည်းတာကွာ၊ ငါ ဟင်းစားရင် ဖာတ်တုံးက နှစ်တုံးဆို ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ အဆောင်မှာ နေရင်း အပြင်ဆိုင်မှာပဲ စားတာ ကောင်းပါတယ်”

“စားတဲ့... စားတဲ့”

ညမိုးက အိတ်ကို ဆွဲရက်က အိမ်ရှေ့ တံစက်မြိတ်တွင် သူတို့ အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ရပ်ရင်း ပြန်ဖြေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးက တော့ ဇော်ဦးအနားမှာ ကပ်ပြီး ဖြေပေးနေ၏။

“သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်လေး ဆီက ငါ ကတိတောင်းမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“မင်းက ဘာကတိတွေ တောင်းချင်လို့လဲ!”

“မများပါဘူး... ၃/၄-ချက်လောက်ပါပဲ၊ ပထမ တစ်ချက်က ငါ့ကို အခုလို ခဏခဏ နှင်မချရဘူးဆိုတဲ့ကတိ...”

သွားပြီး... ချိုလေး ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းပစ်လိုက်ပြီး စိတ် ဓါတ် အကြီးအကျယ် ကျသွားသည်။ ညမိုးသည် တော်တော်ကို လည်တဲ့ ကောင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို ပြဿနာကနေ ဘယ်လို ထွက်ရမည်ဆိုတာကို သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ တော်ရုံဉာဏ်နဲ့တော့ သူ့ကို ကြောဖို့ မလွယ်၊ အခုပဲ ကြည့်လေ... သူကတောင် ပြန်ကတိတောင်းနေပြီ။

“ဒေါ်လေးက ပေးတယ်... တဲ့”

“အင်း... ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်လေ ငါက ပျင်းလို့ နည်းနည်း ပါးပါး စရင် စိတ်မဆိုးပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

ဇော်ဦးထံမှ အသံက ချက်ချင်း ထွက်မလာ။ ဒေါ်လေးနှင့် တိုင် ပင်နေတာကို တွေ့ရ၏။ ရှုံးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်လေးကို နောက် ဆုံး အကူအညီ ပေးဖို့ ချိုလေးတို့ ဒေါ်လေးအနားကို ရောက်သွားကြသည်။

“အဲဒါပေါ့... သူက တစ်ခါတစ်လေ သရဲတို့ မြွေတို့နဲ့ စတတ်

တယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါက ကြောက်တယ်ဟဲ့”

“မြွေနဲ့သရဲနဲ့ မစနဲ့တဲ့”

“မြွေရောသရဲရော တကယ် ရှိတာ၊ အဲဒါ စတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြောတာ”

“ပေးတယ်တဲ့”

ချိုလေးက အသံခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဝင်အော်သည်။ မျက်နှာငယ် ကလေးနှင့် ဖြစ်နေသော ဒေါ်လေးကို သနားပြီး ညမိုးကို ဒေါသဖြစ်နေ သည်။ ချိုလေးက ဒေါ်လေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပေးထားသည်။

“အော... နောက်တစ်ချက်က ထဘီအစုတ်အပြုံကြီးတွေ ဝတ် ပြီး ဘိုသီဘတ်သီနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ချဲသွားမထိုးဖို့...”

“ဟဲ့... ညမိုးရဲ့၊ နင်က တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျင်းလို့ ငါ့ကို စသလို ငါကလည်း တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျင်းလို့ အပျင်းဖြေ ကစားတာ ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဒါဆို နည်းနည်းပဲ ကစားရမယ်”

“ရတယ်တဲ့”

“နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ပြော... !!”

“ကိုယ့်မြေးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိပြီး ဘာမှလဲ မသိတဲ့ ကောင်မလေး မျိုးတွေ ဘေးက မြှောက်ပေးတာကို လိုက်မလုပ်ပါဘူးဆို...”

ညမိုး စကားမဆုံးလိုက်။ တိုင်ပင်မထားဘဲ ချိုလေးတို့သုံးယောက် ပြေးထွက်ပြီး ညမိုး၏ကျောကို အားရပါးရ ဝိုင်းအုပ်ကြရာ ကျောပေးထား သော ညမိုးသည် ကျောကော့အောင် ခံရသဖြင့် “အား”ကနဲ အသံနက်ကြီး နှင့် အော်ဟစ် ထွက်ပြေးလေသည်။

အခန်း(၈)

“နင့်

ကို မိဆုတို့က ချီးမွမ်းနေကြတယ် သိလား!”

“အင်း... ဒီကောင်မလေးတွေ အချိန်တွေ ပိုပြီး လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိကြတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ နေပါဦး... ငါ့ဦးလေး ဆေးလိပ်ရုံ ထောင် တော့မှ အလုပ်သွင်းပေးရဦးမယ်”

“ညမိုး... ငါ အကောင်း ပြောနေတာနော်”

“မျက်စောင်းတစ်တွဲနှင့် ပခုံးလဲပါသည်...” ဆိုသလို ချီလေးက မျက်စောင်းထိုးပြီး ညမိုးကို ပခုံးနှင့် တိုက်သည်။ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထား သဖြင့် လည်ကုတ် မွတ်မွတ်ကလေးပေါ်မှ ဆံမွှေးနုကလေးများသည် ပြတင်းပေါက် နောက်ခံ နေရောင်တွင် ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့နေတာကို မြင်ရ ၏။ ဒီနေ့ ညမိုးက ဖယ်ရီကားပေါ်တွင် ချီလေးနံဘေး၌ ဝင်ထိုင်၍ ငြိမ်

သက်စွာ ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းလှသူများ ထိုးသည့် မျက်စောင်းသည် အကြောင်းသုံးပါး မရွေး နှလုံးသားထဲ နွေးသွားတတ်သဖြင့် ညမိုး နှလုံးသားထဲ နွေးသွားပါ သည်။ သို့သော်လည်း အမြဲ နောက်ကျလေ့ ရှိသော အသိဉာဏ်၏ သတင်း ပေးပို့မှုကြောင့် ခံစားပြီးမှ သိလိုက်ရ၏။

“ငါကလဲ အကောင်းပြောတာပါပဲ၊ ဘယ်နဲ့ လူတစ်ယောက် သူ့ ဘာသာ နေနေတာကို ကဲ့ရဲ့လိုက်၊ ချီးမွမ်းလိုက်နဲ့ လုပ်နေတာ လုပ်စရာ မရှိလို့ပေါ့၊ ငါ့ဦးလေး ဆေးလိပ်ခုံ မထောင်ခင် အကျီလက်ချုပ် လိုတာရယ်၊ ကော်ထုပ်တာရယ် ရှိတယ်၊ လုပ်မလားလို့ မေးလိုက်”

“နင်ကလေ... စကားကောင်းနဲ့ကို မတန်ဘူး၊ အခုပဲ ချီးမွမ်းမလို့ ဟာကို... ဟုတ်တယ်၊ သွား... မပြောတော့ဘူး”

ချီလေးက နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“နင် နှုတ်ခမ်းစုရင် ငါ့အိမ်က Staple ကို သိပ်သတိရတာပဲ”

နှုတ်ခမ်းက ပိုစု၍လာ၏။

“ဒီကောင်က ပြောင်းပြန်ဟ၊ အရမ်းပါးရင် ချုပ်လို့မရဘူး၊ နင့် နှုတ်ခမ်းထူထူလေးနှစ်ခု အခုလို စုနေတုန်း ဒီကောင်နဲ့ ဖျပ်ခနဲ ချုပ်လိုက်ရ ရင် နင့်ငါးပူတင်း ပါးစပ်ကလေးက ဟောဒီလိုဖြစ်”

စုနေသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ လွင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။ ပခုံးဦးကို တိုက်ခိုက်သော... လက်သီးနု နှစ်ချက်... နှလုံးသားထောင့်ချိုး ၏ ဒီဂရီအားအတိုင်း အရှိန်ရှိသော... လက်ညှိုးနှင့် လက်မတို့၏ ဆိတ်ချက်...။

“အား !! ...”

ညမိုး၏ အော်သံကြောင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေသော ဖယ်ရီ ကားပေါ်မှ လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများက ညမိုးနှင့် မိချီတို့ထံသို့ ကျရောက်

လာကြသည်။

“ဟောဒီမှာ... မေလင်းချို ကျွန်တော့်ကို မတရား ထုနှက် ဆိတ်ဆွဲနေပါတယ်”

“လုပ်မှာပေါ့ဟဲ့... ရိုက်ချင်အောင် နင် လာလုပ်နေတာကိုး ညမိုးစုတ်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ရွှေ တန်းပေါ် တင်ထားပါတယ်၊ သူနဲ့ကျွန်တော်ကြားမှာလဲ လက်ငါးလုံးလောက် ခြားပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို မတရား နှိပ်စက်နေတာပါ”

ချိုလေး ဒေါသနှင့် ညမိုးကို ထုပြန် ဆိတ်ပြန်သည်။ ညမိုးဆိုသော ထိုသတ္တဝါသည် စကားကောင်းကောင်း ပြော၍မရသော သတ္တဝါ ဖြစ် သည်။ ကြည်ကြည်နူးနူးကလေး ပြောချင်သော စကားသည် ဘယ်ကို ရောက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှန်းကို မသိတော့။ အလိုဆန္ဒ မပြည့်ချင်းတည်း ဟူသော ဒေါသအောက်တွင် ညမိုးတစ်ယောက် ဘာအားအား အော်နေရ ၏။

မိဆုနှင့် မိဝေတို့က အချင်းချင်း ကြည့်ပြီး မျက်လုံးများကို ပြိုင်တူ ပြူးပြုလိုက်၏။

သိန်းဌေးနှင့် ဇော်ဦးတို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပခုံးများကို တွန်းကြ၏။ ကျန်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကတော့ ညမိုးနှင့် ချိုလေးကို သမီးရည်းစား ဖြစ်နေကြပြီဟု ထင်နေကြသော ထင်မြင်ချက် အတွက် တရားဝင် မြင်ကွင်းတစ်ခု သက်သေ ရသွားကြ၏။

ဖယ်ရိုကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက ချိုလေး လုပ်ရသောအလုပ် မှာ ညမိုး အော်သည့်ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း တတွတ်တွတ် ရှင်းပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“နင်မို့လို့များ ဒီကောင့်ကို စကားကောင်း သွားပြောရသေးတယ် လို့...”

“အေးလေ... ဘယ်တုန်းက ဒါမျိုး ရဖူးလို့လဲ!”

နောက်ဆုံးတော့ အပြစ်တင်စကားသည် ထုံးစံအတိုင်း ချိုလေးဆီ သို့သာ ပြန်ရောက်လာမြဲ ဖြစ်သည်။

“အေးလေ... ငါ့အမှားပါပဲ၊ ငါကလဲ သူငြိမ်နေတော့ ဟုတ်ပြီလို့ ထင်တာပေါ့၊ တော်ပါပြီဟာ နောင်ကို...”

“ငါတို့က မင်းကို အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်ကို မယုံရဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ ဒီကောင် ငြိမ်နေတာ စရာ မတွေ့လို့ပေါ့ဟ”

ချိုလေး ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့။ သူ့အလုပ်စားပွဲကို ရောက်တော့ Computer ကို ဖွင့်ပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ငေးနေမိသည်။ ပြီးတော့... သူ့ရင်ထဲက စေတနာတွေကို ခဏခဏ ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်လေ့ရှိသော ညမိုးကို မုန်းပစ်လိုက်၏။ မုန်းပစ်လိုက်ပြီးသော်လည်း ရင်ထဲမှာ အားရကျေနပ်ခြင်း သိပ်မရှိတာကို ချိုလေး သတိထားမိသည်။

အော်... ဘယ်လို ခံစားချက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က သက်ရောက်ပြီး လျှင် တုန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိမှ ပြည့်စုံတတ်ပါလား။ တစ်စုံတစ်ရာမှ တုန်ပြန် သက်ရောက်မှု မရှိသော ညမိုးအပေါ် မုန်းလိုက် ခင်လိုက် လုပ်နေ မိခြင်းသည် ရူးခြင်း တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင် နေ့လည် ကော်ဖီသောက်ချိန်တွင် လာခေါ်သော မိဝေနှင့် မိစုတို့ကို သူ့အလုပ် မပြီးသေးလို့... ဟု ညာပြီး ငြင်းပစ်လိုက်၏။

အဲဒါမှ... မှတ်ထား ငညမိုး။

ကော်ရစ်တာမှာ ညမိုးနှင့် မိဝေတို့ နှစ်ယောက် သွားဆုံကြသည်။ ညမိုးကို တွေ့လိုက်ကတည်းကိုက မိဆုနှင့် မိဝေတို့က ခါးတစ်ဖက်စီ ထောက်၍ ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ ညမိုးက တောင်မြောက် လေးပါးကို ကြည့် ရင်း မိဝေတို့နားကို ကပ်လာသည်။

“ဘာလဲ... နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ ကိုရိုးယားကား ရိုက်နေတယ်များ”

မှတ်နေကြလား!"

"စကားမရှည်နဲ့... နင်က ငါတို့ကို ဆေးလိပ်ခုံ ပို့မယ်ဆို"

"အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ နင်တို့ အလိမ်ခံရပြန်ပြီ၊ ငါက နင်တို့ကို အဲဒီလို ပြောတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မိချီက လုံးဝ စိတ်မဆိုးဘူး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ငါက စတပ်ပလာ (Staple) နဲ့ ချုပ်မယ်ဆိုတာကို စိတ်ဆိုးတာ၊ သူ ငါ့ကို ထုတာ ဆိတ်တာ နင်တို့ကို စလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို စလို့ ဖြစ်တာ"

မိဝေတို့ အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူပြောတော့လဲ ဟုတ်နေသလိုလို။

"နင် ငါတို့ကို ချောက်မချနဲ့ ညမိုး... မရဘူး"

"ဒါကတော့ နင်တို့သဘောပဲလေ၊ မိချီက လက်ဖက်ရည်သောက် မဆင်းဘူးလား!"

"သူ့အလုပ်တွေ မပြီးသေးလို့... တဲ့"

"ဪ... ဪ... ဆေးလိပ်ခုံတော့ သူ့ကြောက်ပုံ ရသားပဲ" ညမိုး စကားကြောင့် မိဆုက "ခွီး"ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

"နင့်ဘာသာ ရယ်တာနော်၊ ငါပြောတာက ရိုးရိုးပဲ၊ တော်ကြာ ပြဿနာ ရှင်းနေရဦးမယ်"

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း ကော်ရစ်တာမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာကြသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံသည်။ ထိုထဲမှ... အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မေးသည်။

"Programming ဌာနက ဒေါ်ဝိုင်းစက်သိန်း အခန်းက ဘယ် အခန်းလဲရှင်!"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီလှေကားကနေ တက်သွားခင်ဗျ၊ အပေါ်ရောက်ရင် ဘယ်ကွေ့"

ပြီး ကော်ရစ်တာ ဆုံးရင် ဘယ်ဘက်ပဲ ထပ်ကွေ့ရင် ရောက်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်!!"

မိဆုက ဖြေဖို့ လုပ်နေတုန်း ညမိုးက ဝင်ဖြေသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့... ညမိုး ညွှန်လိုက်သောနေရာက M.D ဒေါ်ဝိုင်းစက်သိန်း အခန်းမဟုတ်၊ သန့်စင်ခန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

"နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ညမိုး၊ ဒါ ဒေါ်ဝိုင်းစက်သိန်း ဧည့်သည်တွေဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နင် ပြဿနာ မရှာနဲ့နော် ညမိုး"

"ငါတို့ တာဝါမှာ Company က ခြောက်ခုတောင် ရှိတာ၊ သူက ငါတို့ကို နာမည်လဲ မေးသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲဟ"

မိဆုနှင့်မိဝေ ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့။

"မိဝေ... မိုက်တယ်နော်၊ အသားအရည် လှတယ်၊ ဒေါ်ဝိုင်းစက် သိန်းနဲ့ ဘာတော်လဲ မသိဘူး"

"နင့်ပုံကလဲ သိသာပါတယ် မိဆုရာ၊ မေးတာက ဟိုဘက်က မမ၊ နင်ဖြေဖို့ လုပ်တာက သူ့ကို၊ မျက်လုံးနဲ့ မျက်ခုံးလည်း လှတယ်ဟ... သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့၊ မင်းက ဖြေမလို့ လုပ်ပေမယ့် ပြီးပြသွားတာက ကိုယ့်ကို နော်"

"အေးပေါ့... ညမိုးစုတ် ဝင်မရှုပ်ရင် ဘာပဲပြောပြောပေါ့ဟာ"

စကားဆုံးတော့ မိဆုနှင့်မိဝေ ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ညမိုး ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။ သူ့ကို လာမေးသည့်အုပ်စုမှာ ပါသည့် ယောက်ျား လေး တစ်ယောက်က တော်တော် ကြည့်ပျော်သည်။ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ရုပ်ရည်မျိုး၊ မင်းသားလို ချောတာတော့ မဟုတ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် လူရည်သန့်သည် ဆိုပါတော့...။

ကော်ဖီခန်း ရောက်တော့ ရေခဲခွေးဘွိုင်လာက ပျက်နေသဖြင့် ကော်ဖီထုတ်တွေ ကိုင်ထားရုံသာ ရှိ၏။

"အောက်မှာ ဆင်းသောက်ကြမလား!"

“အေးပေါ့ဟာ... ဒါပဲ ရှိတာကို”

“နောက်ကျလို့ ကောရင်ရော...”

“သူတို့စက် ပျက်တာပဲဟာ၊ ကြောက်ရင်လဲ မလိုက်နဲ့ပေါ့ဟာ”

ဒီတစ်ခါတော့ မိဆုနှင့်မိဝေသည် ညဗိုး၏ဘက်တော်သားလုံးလုံး ဖြစ်သွားကြ၏။ အောက်ထပ် Plaza ထဲက Coffeshop လေးကို ရောက်တော့ သိန်းငွေနှင့် ဇော်ဦးတို့က ရောက်နှင့်နေပြီး လက်လှမ်းပြသဖြင့် အတူ စုထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ကော်ဖီကို ဒိမ်ခံသောက်နေရင်း ထွေရာလေးပါး စကားပြောနေတုန်း မိဆုနှင့် မိဝေတို့က “ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့” ဟု အထိတ်တလန့် အော်ရင်း လက်ညှိုးထိုးရာ ကြည့်တော့ ကော်ရစ်တာမှာ မိဆုတို့ ချီးကျူးသောလူကို ချီလေးနှင့်အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာ တွေ့ရ၏။ မိဝေက လက်လှမ်းပြသည်။ ချီလေးက လက်ပြန်ပြရင်း သူတို့ခုံသို့ ဝင်လာထိုင်သည်။ ထိုင်ပြီးပြီးချင်းပင်...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူက ခွန်မျိုးတဲ့... ရုံးချုပ်က၊ တောင်ကြီးမှာ Company ခွဲ ဖွင့်ဖို့အတွက် ဒီမှာ လိုအပ်တာတွေ လာလေ့လာဖို့ ရုံးချုပ်ကနေ လွှတ်တာ”

ချီလေးကပင် Prasetor လုပ်ပေးပြီး အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြသည်။ မိဆုနှင့် မိဝေကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်း မြူးနေသလို ထင်ရသည်။ ညဗိုးအလှည့်ရောက်တော့ ခွန်မျိုးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ကိုခွန်မျိုးကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျိုးဆွေသန်းနဲ့တော့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သတိထားရမယ်”

“ခင်ဗျာ... !!”

ခွန်မျိုးက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ထားလျက်ကပင် နားမလည်သလို

ဖြေသည်။ ချီလေးက ညဗိုး မလိုအပ်ပဲ စကားရှည်သဖြင့် မသက်သလို မျက်မှောင်ကျွတ်သည်။

“မျိုးဆွေသန်းက အညာသားခင်ဗျာ၊ ပုံရွာ ဆားလင်းကြီးက၊ ဒီကောင် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ရန်ကုန်သား ဟန်ဆောင်တာ တော်တော် ပီပြင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝ မအောင်မြင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်က ခွန်နှစ် ဆိုတဲ့ဂဏန်းကို ဘယ်လိုမှ မပီဘူး၊ ဒီတော့ ကိုခွန်မျိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင် ဒီကောင် “ခွင်မျိုး” လို့ ခေါ်လိမ့်မယ်... မဖြစ်ဘူး”

ရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်ကလေးများ ထွက်လာကြသည်။ မိဆုနှင့် မိဝေတို့အသံက အနည်းငယ် ပိုကျယ်သည်ဟု ထင်ရ၏။ လုံးဝ မရယ်သူက ချီလေး ဖြစ်သည်။ ခွန်မျိုး မျက်နှာမှာတော့ ရှက်ရိပ်နည်းနည်း ဖြတ်ပြေးသွားတာကို တွေ့ရသည်။ အသားလှသူဆိုတော့ သိသာသည်။

“ကိုညဗိုးက ပျော်တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ ပျော်ပျော်နေရတာ မကောင်းဘူးလားဗျာ၊ ကြီးလာရင် လူ့ဘဝမှာ ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ အကြာကြီး နေရဦးမှာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ပျော် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေခွင့်ရတုန်းမှာ နေတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ်”

“မလိုအပ်ဘဲ ပျော်ပျော်နေတော့ လူမလေးစားဘူးပေါ့”

အသံပြတ်ပြတ်နှင့် ဝင်ပြောသော ချီလေး စကားကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ တည်ငြိမ်လေးနက်နေသော ချီလေး မျက်နှာထားကြောင့် ပြောလိုက်သည့် စကားက ပိုထိရောက်သွားသည်။

“ဒါပေါ့ ချီလေးရ၊ ငါကလဲ လူသိပ်လေးစားတာ ခံချင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အရမ်းလေးစားရင် မနေတတ်ဘူး... အသက်ရှူကြပ်တယ်”

“ကိုခွန်မျိုးက ဘယ်အပိုင်းကို စဝင်ရမှာလဲ မသိဘူး”

“Programing ထင်တာပဲ၊ လူကြီးတွေရဲ့ သဘောပါပဲ”

“ကိုခွန်မျိုး လိုအပ်တာ ရှိရင်လဲ ပြောပေါ့ဗျာ၊ ရုံးချုပ်ကမို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုလေးမိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့လဲ မိတ်ဆွေပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဇော်ဦး၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အင်း... ‘ခွန်မျိုး’ ဆိုတော့ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ ရှစ်မျိုးတို့ ကိုးမျိုး...”

“ညမိုး... !!”

တင်းမာပြတ်သားသော ချိုလေးအသံ ဖြစ်သည်။ ချိုလေး မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်သည် အနက်ရောင် ကတ္တီပါစပေါ်တွင် စိန်တုံးတစ်တုံး တင်ထားသလို တောက်ပနေသည်။

“နင် ငါတို့ကို စချင် စနော်၊ အခုမှ သိရတဲ့ ဧည့်သည်ကို စော်ကားပြီး စတာတော့ နင် သိပ်အောက်တန်းကျလွန်းတယ်၊ နင် စတာက တို့အားလုံးရဲ့ သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်တယ် ဆိုတာကိုတော့ နင်နားလည်ထားပါ”

“ဟာ... ချိုလေးကလဲ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလို ကိုညမိုးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းလူမျိုးမှာက ခွန်၊ ဆပ်၊ ဝိုင်း ဆိုပြီး (၃)မျိုး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က “ခွန်” ပါ၊ “မျိုး” ဆိုတာက မြန်မာနာမည်ပါ”

ညမိုး တမင်တကာ စသည့်စကားကို ခွန်မျိုးက သေသေချာချာ ဖြေပေးသဖြင့် ခွန်မျိုး၏ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်းနှင့် ညမိုး၏ ပေါ့တီး ပေါ့ဆ သိက္ခာမလှသော ကလေးစိတ်သည် သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်သွားလေသည်။

“ဘာမှ သူ့ကို သေသေချာချာ သွားရှင်းပြမနေနဲ့ ကိုခွန်မျိုး၊ ဒီကောင် စနေတာ၊ ညမိုး... ငါ အခုပဲ ပြောနေတယ်နော်၊ ခင်သွားရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခုလောလောဆယ်တော့ သိက္ခာလေးနဲ့ နေစမ်းပါ၊ နင် မရှက်ဘူးလား!”

ညမိုးက ငြင်သာစွာ ထရပ်သည်။

“ရှက်တော့ မရှက်ပါဘူး၊ ခင်မင်ရတဲ့ပွဲက ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ပျော်စရာလေး လုပ်ကြည့်တာပါ”

“နင်လုပ်ပုံက ပျော်စရာမှ မဟုတ်ပဲ... သက်သက်မဲ့...”

“ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုခွန်မျိုး၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် စတာ မအောင်မြင်ဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး”

ညမိုး ထထွက်သွားတာကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တိတ်တဆိတ် ငေးနေကြသည်။

“ချိုလေးကလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမျိုးကြီး သွားပြောရတာလဲ! ဟိုမှာ အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“ခွန်မျိုးက ညမိုးအကြောင်း မသိလို့ပါ၊ သူက စမိရင် ဘာကိုမှ ငဲ့တတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အခုလောက် ပြောထားမှ တော်ရုံကျတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုခွန်မျိုး ဘယ်တော့လောက် စဝင်မှာလဲ!”

“မနက်ဖြန် ဝင်ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ခွန်မျိုး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စကား မပြောဖြစ်ကြပဲ အခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ အခန်းနား ရောက်ခါနီးမှ မိဆုက...

“ချိုလေး... ညမိုးကို ကောတာ မပြင်းထန်လွန်းဘူးလား!”

ချိုလေး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ ခဏငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ချိုလေး စဉ်းစားနေတာက ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးနဲ့ လိမ်ရမလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် အဆင်ပြေအောင် ပြောရမလဲ! ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ညမိုးကို ပြောလိုက်တုန်းက ဘယ်လို ခံစားချက်နဲ့ပါလိမ့် ဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ချိုလေး ပြောတာ ပြင်းထန်သွားလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ကိုခွန်မျိုးက အရမ်းတည်ငြိမ်တော့ ညမိုးကို ကိုခွန်မျိုးရှေ့မှာ သိက္ခာမက

စေချင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ”

“အတင်းကြီး မောင်းထုတ်လိုက်သလိုများ ဖြစ်နေသလားလို့..!”

ချိုလေး ခဏကြာအောင် စဉ်းစားသည်။

“အင်းလေ... အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်လို ပြောလို့ မှ မဖျောက်တဲ့ သူ့အကျင့်အတွက် ပထမဆုံး ရတဲ့ ထိုက်တန်သော အပြစ် လို့ ဆိုရမှာပေါ့!”

ချိုလေး ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ မိဝေနှင့်မိဆု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ချိုလေး ပေးသော အဖြေကို သူတို့ သိပ်သဘောမကျပါ။ တစ်ခုခု ပိုပြီး တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားရ၏။ သူတို့ ပြိုင်တူ ပခုံးတွန့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ မသိသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့... ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။

အသန်း(၉)

သိန်း

ဌေးအိမ်ကို ရောက်တော့ T.O.F.E.L စာမေးပွဲ ဖြေရန်အတွက် စာကျက်နေသောကြောင့် လမ်းကြိုလို့ လှည့်ဝင်လာတာ... ဟု ညာပြောရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ထဲမှာ သိန်းဌေးက အချို့တဲ့ဆုံး၊ အကြိုးစားဆုံး ဖြစ်သည်။ T.O.F.E.L စာမေးပွဲအတွက် ကျားကုတ်ကျားခဲ ပြင်ဆင်နေသူ ဖြစ်၏။ သိန်းဌေးက နိုင်ငံခြားကို ပညာရေးနှင့် သွားလိုသူ ဖြစ်သည်။

ဇော်ဦးအိမ် ရောက်တော့ ဇော်ဦးလည်း မရှိ၊ သူ့ဦးလေးနှင့် အဝီစိတွင်းတူး လိုက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ တွင်းတူးသည့်နေရာကို သိသော်လည်း ဇော်ဦး အလုပ်ပျက်မှာစိုးသဖြင့် လိုက်မသွားတော့။ အပြန် ကျိုက္ကဆံဘုရားရှေ့ ရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် ဘုရားထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

စက်ဘီးအပ်ပြီး စိတ်လွတ် လက်လွတ်နှင့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်
ရောက်တော့ ငြိမ်းချမ်းသည့် ဘုရားရိပ်မှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်သွား၏။ ခုနက
ရှုပ်နေသောစိတ်သည် ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားသည်။ ကြည်နူးစိတ်နှင့်ပင်
ဘာဆုမှ မတောင်းပဲ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်သည်။

ပြီးတော့... တိတ်ဆိတ်စွာပင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြော
နေမိသည်။ နှုတ်က ထုတ်ပြီး ပြောခြင်းတော့ မဟုတ်၊ စိတ်ကူးထဲမှာ
ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟုတ်တယ်... လူဆိုတာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့
စကားပြောချင်ပြော... မပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြော... ဒီနှစ်ခုထဲ
က ရုန်းထွက်လို့ မရဘူးဟု တွေးမိသွားသည်။ တွေးရင်းနှင့် ကိုယ်ရရှိသွား
သော ထိုအတွေးလေးကို သဘောကျသွား၏။ ဒါဆို တိတ်တိတ်ကလေး
နေတဲ့အချိန်မှာ လူဟာ တခြားအကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်တည်း ပြော
နေတာပေါ့နော်။

ဒါဆို ချီလေး တိတ်တိတ်ကလေး နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ
ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေမှာလဲ။ သူ့အကြောင်းကို ချီလေးက ချီလေး
ကို ပြန်ပြောပြနေမှာလား။ အင်း... ပြောလို့တော့ သိပ်မရ။ မိန်းကလေး
ဆိုတာကလဲ တွေးစရာတွေက ခပ်များများ မဟုတ်လား။ တွေးရင်းနှင့်
သူ ချီလေးကို သတိရလာသည်။ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ သွားတာ
လဲ ချီလေးအကြောင်းကို ပြောဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ညမိုး ရုတ်တရက် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်... သူ ချီလေးအိမ်ကို သွားလည်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။
တစ်ခါမှတော့ မလည်ခဲ့ဖူး၊ ဒါပေမယ့်... သွားလည်ရင်ရော... ချီလေး
က နှင်ထုတ်မှာမို့လို့လား။ သွားမယ်။

အတွေးနှင့် စက်ဘီးစီးလာရင်း Store ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့
လက်ဖက်ထုတ် ဝယ်သွားရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ ချီလေးတို့
အိမ်ရှေ့မှာ သစ်ပင်အုပ်ကလေးတွေနှင့် ပန်းခြံလေး ရှိသည်။ ခုံတန်းလေး

လဲ ရှိသည်။ ချီလေးကို လက်ဖက် သုတ်ခိုင်းရမည်။ ပြီးတော့... ခြံထဲက
ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောကြမည်။

Ready made လက်ဖက်ထုတ် ဝယ်ပြီးတော့ စက်ဘီးကို နင်းရ
တာ သွက်လက် ပေါ့ပါးနေသည်။ လေချွန်ပြီး ကိုခင်မောင်တိုးကြီး၏သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို ငြိမ်းမိသွားသည်။

ချီလေးတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ
စက်ဘီးကို တွန်းရင်း ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံအုပ်ကလေးနား ရောက်
တော့ ချီလေး၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကို ရုတ်တရက် ကြားရသည်။ ရင်ခုန်ရင်း
လှမ်းငေးတော့ သစ်ပင်အုပ်ပေါ်မှ ချီလေး၏ဆံစလေးများကို မြင်ရသည်။
မုစိနဲ့ ခြောက်ဆယ်များ ရောက်နေသလား။ ပန်းခြံကလေးကို ကွေ့ပြီး
ဝင်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းကြောင့် ရုတ်တရက် စကားပြော၍မရ။

“ဟယ်... ညမိုး!! အမလေး... ကျားသားမိုးကြိုးပါလား၊ နင်
ငါတို့အိမ် လာတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...! လာလေ”

“အေး... နင့်ဘေးနားက ကောင်လို ကိစ္စပဲ” ဟု ပြောပစ်လိုက်
ချင်သည်။ သို့သော် ပြောမထွက်။ ခွန်မျိုးက သူ့ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။

ညမိုး ရပ်နေသည့် နေရာက မရွေ့ပါ။ ဝင်ထိုင်ချင်စိတ် လုံးလုံး
မရှိသည်ကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ချီလေးနှင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ
ကသိကအောင့် ဖြစ်ပြီးကတည်းက ပထမဦးဆုံး ပြန်တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ချီလေးမျက်နှာပေါ်မှာလဲ ထိုပြဿနာ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။
သို့သော်... သူ ဝင်မထိုင်ချင်တာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

“မထိုင်တော့ဘူး မိချီ၊ ငါ အုန်းခြစ် လာငှားတာ!”

“အုန်းခြစ်!!”

“အေး... ရှိလား!”

“ဟို... လက်ခြစ်လား! နင်းခြစ်လား!”

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပေးဟာ”

“နေပါအုံး... နင်က ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ! မုန့်လုပ်စားမှာလား!”

“ဦးရှင်ကြီး တင်မယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ငါလဲ မသိဘူး”

“ဟာ... ဒါဆို နင်းခြစ်ပေါ့ဟ၊ ခဏစောင့်ဦး... ငါ သွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

ချိုလေး ထွက်သွားတော့ စက်ဘီးကို ကိုင်လျက်ပင် ညမိုး ရပ်နေ သည်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေ့လည်ခင်းလေးမှာ ငြိမ်သက် အေးချမ်းတဲ့ သစ်ပင် ရိပ်ကလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ချိုရည်ဖွဲ့လို့ အခြေအနေက ပျော် စရာ အခြေအနေ မဟုတ်၊ ရင်ခုန်စရာ အခြေအနေမျိုး။

“ကိုညမိုး လာလေ... ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ခုပဲ ချိုလေးက ကိုညမိုး ကပ်သီးကပ်သပ် စတတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ”

“ဪ... ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းက အကောင်းပြောစရာ လဲ သိပ်မရှိပါဘူး”

“ဟာ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ပညာပါပါ စတတ်ဖို့... သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ရယ်ရ ပျော်ရအောင် စနိုင်ဖို့က မလွယ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံခြား မှာဆိုရင် အဲဒီလို တတ်တဲ့လူက စတားပဲ၊ ပွဲတွေလန်းတွေမှာဆို တကူးတက ဖိတ်ရတာ”

“ဟုတ်လား! အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီမှာတော့ ဟိုတစ်လောကလို မောင်း ထုတ်ခံရတာပဲ”

ညမိုး စကားကြောင့် ခွန်မျိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားပုံ ရ၏။ ခေါင်းကုတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ကျွန်တော်က မရင်းနှီးသေးတဲ့ လူသစ်မို့ ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... ချိုလေးက ကျွန်တော် စတာ နောက်တာကို ကြိုက်ကို မကြိုက်တာ၊ ကိုခွန်မျိုးနဲ့တော့ လိုက်တယ်ဗျ”

“ဗျာ...!”

“ဪ... ကိုခွန်မျိုးက တည်တည်ကြည်ကြည် နေတတ်တာကို

ပြောတာပါ၊ ယောက်ျားလေးဆိုရင် ချိုလေးက အဲဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ”

ခွန်မျိုးက ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်နေသည်။ ခွန်မျိုးသာ ပါးပါးနပ်နပ် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူပြန်သွားသည်နှင့် ထိုစကားကို ခုတုံးလုပ် အသုံး ချပြီး ချိုလေးကို ရည်းစားစကား ပြောလို့ ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည့်အချိန်တွင် ချိုလေး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ရော... ညမိုး၊ ဟဲ့... မေမေက ပြောတော့ အခုချိန်က ဝါ တွင်းကြီးတဲ့၊ ဦးရှင်ကြီးက ဝါဝင် ဝါထွက်မှာ တင်ရတာဆို!”

“သိပါဘူးဟာ... ငါလဲ သွားငှားဆိုလို့ လိုက်ငှားတာပဲ”

“အံ့မယ်... လက်ဖက်ထုတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား!”

“သိပါဘူး၊ လက်ဖက်ဝယ်လာခဲ့ ဆိုလို့...”

“ညမိုးရယ် ပေါက်တတ်ကရ... ဦးရှင်ကြီး တင်ဖို့ လက်ဖက်က ဈေးထဲက လက်ဖက်စိမ်းကို ဝယ်ရတာဟဲ့”

“သိပါဘူးဟာ... ကဲ... ငါသွားမယ်၊ ကိုခွန်မျိုး သွားမယ်နော်”

“ညမိုးကလဲ ထိုင်ပါဦးဆို...”

“ကူမယ့်လူက ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ မှားတယ်ဆိုရင်လဲ ပြန်ဝယ်ပေးရဦးမှာနဲ့မို့ပါ... သွားပြီ”

ညမိုး စက်ဘီးကို မြင်းတစ်ကောင် ဒုန်းစီးသလို နင်းချပြီး စီးလာခဲ့ သည်။ လိုင်းကားဆရာ ၃/၄ ဦးက မေတ္တာပို့ကြသည်။ သေချာတာက တော့ သူတစ်ယောက်တည်း နေလို့မဖြစ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စကားမပြောရ၊ စကားပြောဖော် ရှာမှကို ဖြစ်တော့မည်။

“ဒါဆိုရင် သိတာ ကြာလှပြီပေါ့”

“ချီလေးကိုကိုနဲ့ သူ့အစ်မ မသွားခင်ကတည်းကပါဆိုနေ”

ချီလေးက စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြေသည်။ မိဝေနဲ့ မိဆုက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးကြသည်။

“မင်းရဲ့ကိုကိုကလဲ... ပစ္စည်းတို့ ငွေတို့ ပို့ရင် တိုက်ရိုက်ပို့လို့ ရရဲ့သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က တစ်ဆင့် ပို့ပို့နေရတာလဲ!”

“သူတို့အဒေါ်က နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှာ ရှိတယ်လေ၊ ဒီတော့ ထုတ်ပြန်ရ လွယ်တာပေါ့၊ ချီလေးတို့ဆီမှာကလဲ ယောက်ျားလေး မရှိတော့ သူတို့က လုံးလုံး တာဝန်ယူပေးသလို ဖြစ်နေတာ”

“သဘောပေါက်ပါပြီ... ခွန်မျိုးက ချောတယ်နော်၊ အပြစ်ပြော စရာ မရှိဘူး”

“အင်း...”

“ပြီးတော့... မင်း အမြဲတမ်း ပြောပြောနေတဲ့ ယောက်ျားပီပီ တည်တည်တံ့တံ့၊ သိက္ခာရှိရှိ၊ ယဉ်ကျေးမှုကလဲ အပြည့်နဲ့...”

“အင်း...”

“အဲဒီတော့... !!”

မိဝေက စကားကို မဆက်ဘဲ ချန်ထားပြီး ချီလေးကို စိုက်ကြည့် ထားလိုက်၏။ ချီလေး သက်ပြင်းချသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာကို လိုချင်

နေတယ်ဆိုတာကို ချီလေး သိပါသည်။

“အင်း... သူက ချီလေးကို ဖွင့်ပြောထားတယ်”

“ဟယ်!! ကြည့်စမ်း!!”

“မိန်းမ... စောစောစီးစီး... မစောစီးဘူး၊ ငါတို့က လိုချင်ရင် သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရှောင်နေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ထုကြရိုက်ကြ တွန်းကြ ထိုးကြနှင့် ပျော်စရာကလေးတစ်ခုတော့ ခဏဖြစ်သွားသည်။ မိဆုနှင့် မိဝေတို့ကလဲ သူတို့ စစ်ဆေးမှု အစီအစဉ် အောင်မြင်သွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားကြ၏။

“အော... ဒါကြောင့် မင်းက ညမိုးကို နှိပ်ကွပ်နေတာကိုး”

“ဘာဆိုလို့လဲ! ညမိုး စတာ နောက်တာကို ငါက အစကတည်း က မကြိုက်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ မင်းတို့လဲ သိနေတာပဲဟာ”

“ဟိုနေ့က မင်း ကောလိုက်တာကြီးကတော့ လွန်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ခွန်မျိုးကို မင်း မသိစိတ်က နည်းနည်း ဦးစား ပေးနေသလိုပဲ၊ ဒါ... ငါတို့ အထင်နော်”

“မှန်တာပေါ့... မသိစိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သိစိတ်နဲ့ ဦးစားပေး တာပါ၊ ကိုကို ဩစတေးလျ သွားရတာရယ်... ချီလေး ဒီအလုပ် ရတာ ရယ်က ခွန်မျိုးတို့ အကူအညီ မကင်းဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ချီလေးတို့ Company ကို အလုပ်လာဆင်းရတာဆိုတော့ အိမ်ရှင်နဲ့ ဧည့်သည် ဝတ္တရားအရ လစ်လျူရှုလို့ မရဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညမိုး လာရင်တော့ နည်းနည်း ချော့လိုက်ပေါ့ဟာ”

“ချော့စရာ မလိုပါဘူး မိဆုရာ၊ သူနဲ့ငါ မနေ့က တွေ့ပြီးပါပြီ၊ သူ ငါ့အိမ်ကို လာတယ်၊ အုန်းခြစ် လာငှားတာ၊ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးနေ တဲ့ပုံစံ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

စကားကို မဆက်ဘဲ ချီလေးက “ခွီ” ကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဘာလဲဟ... မင်းဟာက၊ အုန်းခြစ်ကို အကြောင်းပြပြီး မင်းကို

၁၇၀

ချစ်တယ်လို့ ပြောသွားရောလား!”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ သူလာတော့ ခွန်မျိုးနဲ့ ငါက ပန်းခြံ
ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာဟ”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ညမိုး ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ!”

“နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပျက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူက ဟန်
ဆောင်ကောင်းပါတယ်”

မိဝေနှင့် မိဆုက နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ စုပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်သည်။

ဒီနေ့ ခွန်မျိုးအကြောင်း အထူးတလည် ပြောနေမိတာက ဒီနေ့
သည် “ခွန်မျိုးနေ့” ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ “ခွန်မျိုးနေ့” ဟု
ပြက္ခဒိန်ထဲတွင်တော့ မပါပါ။ သူတို့ M.D အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်မိုးမာက
Company နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို လေ့လာမည့် ခွန်မျိုးနှင့်
အဖွဲ့ကို Company တစ်ခုလုံးက ကူညီနိုင်ရန်အတွက် မိတ်ဆက်ပွဲကလေး
ကို ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲမှ ကော်ဖီ House လေးတစ်ခုတွင် ကျင်းပပေး
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညမိုးတို့က ဟိုကိုပဲ လာမှာ ထင်တယ်... သွားကြမလား!”

“အင်း... ညမိုးတို့ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားကြမယ်
လေ...”

၁၇၁

အခမ်းအနားကလေးကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ညမိုး
တို့ မောမောနှင့် ရေစပ်က ခုံကလေးမှာ ထိုင်နေကြသည်။ အခမ်းအနား
ပြင်စဉ်တုန်းက စကားလည်း သိပ်မပြော။ အခုလဲ ရေပြင်ကိုသာ စိုက်ငေး
နေသော ညမိုးကို ဇော်ဦးက ပြုံးကြည့်ရင်း သိန်းဌေးကို မေးငေါ့ပြန်။

“ငြိမ်လှချည်လား ညမိုး၊ တော်တော် မောသွားလား!”

“ဒီလောက်က မောတယ်ဆိုတဲ့နားကိုတောင် မရောက်ပါဘူးကွာ”

“အင်း... မင်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ နားလည်ပါတယ်၊
ချိုလေးက ခွန်မျိုးရှေ့မှာ မင်းကို မစ၊စေချင်တာ သူက နှစ်ဖက်သိဆိုတော့
မျက်နှာပူရမှာစိုးလို့နဲ့ တူပါတယ်၊ မင်း သတိထားပြီး လျှော့လိုက်ပေါ့ကွာ”

“မင်းတို့ ပြောပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ
ပျော်ပျော်နေလာတာ၊ ဒီခွန်မျိုး ရောက်လာမှ ငါက ဘာကိစ္စ အချိုးပြင်ရမှာ
လဲ!”

“မင်းအတွက် လိုအပ်လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ကတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်
အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်စေချင်တာပဲ၊ ချိုလေးက မင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပါ
တယ်”

ညမိုးက ပြုံးရင်း ခေါင်းကို ညိတ်သည်။

“မင်းတို့ မှားနေတာ အဲဒါပဲ၊ ငါက ချိုလေးကို စဖို့က လွဲပြီး
ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

၁၇၂

၁၇၃

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါ။ အဲ... ပြောတဲ့စကားအတိုင်း ဖြစ်ပါစေကွာ၊
ဟော... ညမိုး၊ မင်းကို ဒေါ်ခင်မိုးမာကြီး လှမ်းခေါ်နေတယ်ကွ”

သူတို့ ပြင်ထားသော စင်ကို ကြည့်နေသည့် ဒေါ်ခင်မိုးမာက
သူတို့(၃)ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူသွားသွား
ရသော်လဲ ဇော်ဦးက လက်တို့သဖြင့် ညမိုး ထထွက်သည်။ ညမိုးနောက်ဖက်
တင်ပါးတွင် ရောင်စုံစက္ကူပန်းလိမ်ကလေးတစ်ခု ကပ်နေသည်။ ဇော်ဦးက
ကပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်မိုးမာနှင့် ရပ်စကားပြောနေသော
ညမိုးခါးမှ စက္ကူပန်းလိမ်ကလေးကို ကန်တော်ကြီး လေပြေညင်းက မရယ်
ရယ်ရအောင် လှုပ်ဆော့ပြနေသည်ကို အခုမှ ဝင်လာပြီး ရေစပ်မှာ ထိုင်
သော ချိုလေးတို့ အုပ်စုက လှမ်းတွေ့လေသည်။

ချိုလေးက မရယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်သည့်မျက်နှာနှင့် “ကျွတ်” တစ်ချက်
စုတ်ရင်း ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ရှိသော ညမိုးကို မျက်စောင်း လှမ်းထိုးသည်။
M.D ဒေါ်ခင်မိုးမာကလဲ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့် Soundbox များ အသံစမ်းထား
ရန်၊ အသံမကြောင်စေရန်တို့ကို မှာထားရင်း ညမိုး တစ်ဘက်သို့ အလှည့်
မှာ နောက်က အမြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ပထမ အံ့သြသွားသည်။ ပြောဖို့
လုပ်ပြီးမှ လူတကာကို အမြဲစတတ်သော ညမိုး သူကိုယ်တိုင် ထိတာကို
ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်သည့်အပြင် လေကလေးပါ ပင့်ပေးလိုက်သေး၏။

“ညမိုး... ဟိုးဘက်ထောင့်က စက္ကူပန်းလိမ်မှာ ဘောလုံးက
လေးတွေ ပြွတ်နေတယ် တွေ့လား! နည်းနည်း သွားချလိုက်!”

ညမိုး... အမြီးတန်းလန်းနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ခင်မိုးမာ အသံ
ထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။ ဘာမှမဟုတ်သော်လဲ လူတစ်ယောက်
နောက်ကျောမှာ စက္ကူစ တစ်စ ကပ်နေခြင်းသည် ရယ်စရာ တော်တော်
ကောင်းပါသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားလျှင် ပို၍ ရယ်စရာ ကောင်း
ပါသည်။

“မိုးမာ... အဲဒီကောင်လေးကို မင်းသိလား!”

နောက်ဖက်မှ ရောက်လာသော ဒေါ်ချောစုဟန်က မေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိတယ်လေ... တို့ဝန်ထမ်းပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝိုင်းဆက်သိန်း အခန်းကို မေးတုန်းက တိုင်းလက်ကို ညွှန်လိုက်
တာ သူပဲ မိုးမာ”

“ဪ... ဒီကောင်က လူများကိုလဲ စတယ်၊ သူလဲ အစခံရတာ
ပဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား... အမြီးနဲ့ဟာ”

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခုနက ကိုယ်က သူ့မျက်နှာကိုပဲ ဟုတ်
မဟုတ် ကြည့်နေတာ”

မခင်မိုးမာနှင့် မချောစုဟန်တို့ ညမိုးကို ကြည့်၍ အားရပါးရ
ရယ်နေကြသည်ကို ချိုလေးက လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ထိုအမြီးကို
ညမိုး သူ့ဘာသာ တမင်ကပ်ပြီး M.D အပျိုကြီးတွေကို သွားစသည်ဟု
ထင်သည်။ သူ့ဆင်ကွက်ကလဲ ဟန်ပါသည်။ ဟိုမှာ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်
ညမိုးကို ကြည့်ရင်း ရယ်နေကြသည် မဟုတ်လား။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်မျိုးတို့အဖွဲ့ကို သွားကြိုသောကား ရောက်လာ
သည်။

ပိတောက်ခြောက်ရောင် ရခိုင်လုံချည်၊ အဖြူရောင် ကော်လံ
လည်ကတုံး လက်ရှည်အင်္ကျီ နို့နှစ်ရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့နှင့် ခွန်မျိုးမှာ
ငေးယူရလောက်အောင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလျက် ရှိသည်။ လှိုင်းရိပ်ပြေပြေ
ဆံပင်ကို တိုတိုပါးပါး သပ်ရပ်စွာ ညှပ်ထားသဖြင့် မျက်လုံးမျက်ခုံး၊ နှာတံ
နှုတ်ခမ်းတို့ အချိုးအစား ကျပုံမှာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။

“ဟယ်... ခွန်မျိုးက ချောလိုက်တာ!”

မိဆုထံမှ ထွက်လာသော စကားသံက တအံ့တဩ လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ရှိလွန်းသည်။ ဇော်ဦးက ချိုလေးကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းငေးတော့
ခွန်မျိုးကို ကျေနပ်နှစ်သက် ဂုဏ်ယူသော... ဝမ်းသာပီတိ ရှိလှသော

အကြည့်မျိုးနှင့် ငေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ညမိုးအစား ဇော်ဦး နည်းနည်း စိုးရိမ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘယ်သူမှ ထင်မထားသော အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ညမိုးက ခွန်မျိုးထံသို့ သွား၍ လက်ကမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းတစ်ခုသည် ညမိုးနောက်တွင် တပ်ထားသော အမြီးကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရယ်စရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ပိုဆိုးသည်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလာစ ခွန်မျိုးကို တစ်ရုံးလုံးက ပိုင်းကြည့် ချီးမွမ်းနေချိန်မှာ ဖြစ်သဖြင့် လူအားလုံးက သတိထားမိသွားကြသည်။

“ကျွတ်!! အဲဒါတော့ ညမိုး လွန်လွန်းပြီကွာ၊ တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓါတ်ပဲ၊ ရှင်းလွန်းအားကြီးတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ချိုလေး၊ ဒီကောင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဇော်ဦးက ရှင်းပြရန် တားနေချိန်မှာ ညမိုးက ပြန်ရောက်လာသည်။ ခွန်မျိုးက လက်လှမ်းပြရင်း ဒေါ်ခင်မိုးမာနှင့် ဒေါ်ချောစုဟန်တို့ထံ သွားသည်။

“အင်း... အဲဒီအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြုတ်တော့မယ်ကွ၊ ဘယ်သူ ပြုတ်မလဲသာ မသိတာ”

ညမိုး ပုံစံက ဘာမှ မဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပင် ပြောရင်း သူ့စကားကိုသူ သဘောကျနေ၏။

“ညမိုး...!”

တင်းမာ ပြတ်သားသော ချိုလေး၏ ခေါ်သံကြောင့် ညမိုးက ချိုလေးကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်သည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ခွန်မျိုးကို ဒီလောက် မနာလို ဖြစ်နေရတာလဲ ညမိုး၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆို သိပ်အောက်

တန်းကျနေပြီ ညမိုး”

ညမိုး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပဲ ချိုလေးကို ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

“ငါပြောနေတယ် မဟုတ်လား ချိုလေး၊ ဒီကောင် တကယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အဲဒီအမြီးက...”

“ဇော်ဦးရယ်... အဲဒီလူညံ့ကွက်တွေက ရိုးနေပါပြီ၊ အိုက်တင်အရမ်းများတဲ့ မေဘယ့်(လ်)ကိုတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြီးတပ်ပြီး လုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အေး... အခုဟာက မရယ်ရတဲ့အပြင် နင့်ရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုပါ... ပြ...”

“ဟာ... ချိုလေး၊ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ငါတို့က...”

“ဇော်ဦး... ခဏလေး၊ ချိုလေး... နင် ဘာပြောတာလဲ! ငါလုံးဝနားမလည်ဘူး”

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ ညမိုး၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ခွန်မျိုးကို အလကား သက်သက် အရှက်ခွဲချင်နေတာလဲ!”

“အေး... ငါ နားမလည်တာလဲ အဲဒါပဲ၊ ခွန်မျိုးကို ငါ ဘာအရှက်ခွဲလို့လဲ!”

“ဒါဆို နင့်နောက်ကျောမှာ အမြီးတပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခွန်မျိုးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရတာလဲ!”

ညမိုး တစ်ချက်တွေ့သွားပြီး သူ့ခါးကို အသာစမ်းသည်။ လက်ထဲမှာ ပါလာတာက တစ်တောင်ခန့် ရှိသည့် ပန်းလိမ် စက္ကူလေး၊ ချိုလေးက မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြုံးပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“အဲဒါ ငါနဲ့သိန်းဌေး ဒီကောင်နောက်ကျောမှာ ကပ်ပေးလိုက်တာ ချိုလေး”

ချိုလေးထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ တုန်ပြန်မှု မရ၊ ဇော်ဦး စကားကို

ယုံကြည်ပုံမရ၊ မိဝေနှင့် မိဆုတို့က ခေါင်းကုတ်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေကြ၏။

“နင်တို့ မရောက်သေးခင်လေးကတင်...”

“ဇော်ဦး... ရှင်းမနေနဲ့တော့၊ ကဲ... ဒါဆို ငါ နင့်လူကို တောင်းပန်လိုက်ရမလား!”

“စကားကို ခန့်ပြီး မပြောနဲ့ ညမိုး၊ သူက ငါ့လူ မဟုတ်ဘူး... ငါ့မိတ်ဆွေ၊ သူက ရိုးရိုးသားသား ဆိုတော့ ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ တောင်းပန်ဖို့ မလိုဘူး၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို စိတ်ဓါတ်မျိုး မထားဖို့ပဲ လိုတာ”

“ဟဲ့... ချီလေး၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

အားလုံး လှမ်းကြည့်တော့ သူတို့ဝိုင်းကို အပြီးနှင့် လာနေသော ခွန်မျိုးကို တွေ့ရ၏။ ခွန်မျိုးက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက် နံဘေးမှာ ကပ်ထိုင်တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် သိန်းဌေးနှင့် ညမိုးတို့အကြား ရေစပ် တောင်ပေါ်ရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ညမိုးနှင့် အတော်ကပ်နေသဖြင့် တစ်ယောက် နည်းနည်းစီ ချောင်သွားအောင် ရွှေ့ပေးကြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ပြဿနာပဲ၊ M.D က မိတ်ဆက်ရုံတင် မဟုတ် ဘူးတဲ့၊ အဖွဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က စကားပြောရဦးမှာတဲ့... ဒုက္ခပဲ”

“အာ... ကောင်းတာပေါ့ ကိုခွန်မျိုးရဲ့၊ ဒါမှလဲ အပြင်ဆိုင်မှာ ထွက်လုပ်ရတာ အဓိပ္ပါယ် ရှိသွားတာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကြိုမသိတော့ ဘာမှ ပြင်ဆင်မလာခဲ့ဘူး၊ အဲဒါပဲ စိုးရိမ်တာ”

“ဟင်... အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခွန်မျိုးက စင်အတွေ့အကြုံ ရှိရဲ့လား!”

ချီလေးက စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်ကို ညမိုး ငေးနေမိသည်။

“အခမ်းအနားမျိုးတော့ ခဏခဏ လုပ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် တိုင်တော့ မပြောဖူးဘူး၊ Note ထုတ်ထားလိုက်ရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ

က ကြိုသိထားတော့ ဘာမှ ပါမလာခဲ့ဘူး၊ စာရွက်ရော ဘောလ်ပန်(န) ရော...”

စာရွက်နှင့် ဘောလ်ပန်(န)ကို ညမိုးနှင့် သိန်းဌေးမှ လွဲ၍ ကျန်လူ များ အလှူအယက် ထုတ်ကြသော်လည်း ခွန်မျိုးက ချီလေး၏ DIARY နှင့် ဘောလ်ပန်(န)ကိုသာ ယူသည်။

ချီလေး၏ DIARY ကို ရှေ့ဘက်က မလွန်ပဲ နောက်ဘက်ကသာ လှန်သည်။ ဘောလ်ပန်(န)ကို စာရွက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သောအခါ အားလုံး ၏ ဂရုစိုက်မှုသည် ခွန်မျိုးပေါ်မှာ ပုံကျနေသည်။ ချီလေးက ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်များကို နေရာလွတ်အောင် ဘေးကို ချပေး ဖယ်ပေးနေသည်။

ညမိုး... နံဘေးက ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေမိသည်။ လေတိုက် သဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ လှိုင်းကလေးတွေ ပြေးလာနေသဖြင့် ကန်ရေသည် စီးဆင်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လှိုင်းသည် ဟန်ဆောင်ပေးနေသည့် လှိုင်း သာ ဖြစ်၏။ သို့သော်... ထို့ဟန်ဆောင်ခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင် လုပ်ခြင်း တော့ မဟုတ်။ သို့သော်... ငြင်းဆန်၍လည်းမရ။ ခက်ပါလား!!

“ငါ... ပြန်တော့မယ်ကွာ”

ညမိုး၏ ရုတ်တရက် စကားကြောင့် ခွန်မျိုး ရေးနေသောစာပင် ရပ်သွား၏။

“ဟာ... ညမိုးကလဲ၊ အပြီးထိတော့ နေပါဦးလားကွာ”

“မနေတော့ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ... ကိုညမိုးကလဲ၊ ပွဲက ခဏလေး ပြီးမှာပါ၊ ကျွန်တော်ကလဲ နည်းနည်းပဲ ပြောမှာ၊ ပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြတာပေါ့”

“အေးလေ... ညမိုးကလဲ၊ နေလိုက်ပါလား! ခဏပဲဟာကို”

“ငါက အခမ်းအနား ပြင်ဖို့ အစောကြီးထဲက ရောက်နေတာဟ၊ အိပ်ချင်ပြီဟာ... ပြန်တော့မယ်၊ ကဲ... ကိုခွန်မျိုး အဆင်ပြေပါစေဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုညမိုး”

ညမိုးက အားလုံးကို လက်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။ ညမိုး ပြန်သွားတာကို လုံးဝ မတားသောသူမှာ ချိုလေးတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ မတားရုံသာမက ထွက်သွားသော ညမိုးကိုပင် လှမ်းမကြည့်ပဲ ခွန်မျိုး ထုတ်နေသော

Note များကိုသာ ငေးနေခဲ့သည်။
“ငါ့ကောင်တော့ ဂျာမန်တွေ စစ်ရှုံးသလို ရှုံးပါရောလား”... ဟု ဇော်ဦး တွေးနေမိသည်။ ဒီနေ့မှ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပဲ ညမိုးကို သွားစမိသော သူ့ကိုယ်သူလဲ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ ညမိုးက... သူ့ကို အပြစ်ယူဟန် မတူပါ။ သူ ရှင်းပြတာကိုလဲ ချိုလေးက မယုံကြည်ပါ။

ခဏကြာတော့ ခွန်မျိုး Note ထုတ်လို့ ပြီးသွားသည်။ ခွန်မျိုးက စာရွက်ကို ဖြုရန် ပြင်သည်။

“ဖြစ်နေပါနဲ့... DIARY ပဲ ကိုင်တက်သွားလိုက်ပါလား၊ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ချိုလေး၊ ရေးထားတာတွေ ရှိလို့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... သာမန် မှတ်ထားတာလောက်ပါပဲ၊ ဘာမှ အရေးတကြီး မပါပါဘူး”

“ဒါဆို Thanks You! သူများတွေလဲ ဝင်ဖို့ ပြင်နေပြီ၊ သွားကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“သွားမယ်လေ”

အားလုံးထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ချိုလေးတို့လဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ကြ၏။ သို့သော် ခွန်မျိုး ထမရပ်။ ခုံအောက်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေသည်။ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်နေသည်။

“ကိုခွန်မျိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ကျွန်... ကျွန်တော့် ဖိနပ်တစ်ဖက် မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟင်!!”

အားလုံး ပျာပျာသလဲ ဝိုင်းရှာကြသည်။

ခုံအောက်နှင့် ဘေးဘီဝဲယာတွင် အားလုံး ရှင်းနေသည်။ ဘာမှ မရှိ။ ဘာကနေသည့် ဖိနပ်က ဘယ်ဘက်၊ ညမိုး ထိုင်သွားသည့်ဘက်။

“တောက်...! ညမိုး”

ချိုလေးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း ဇော်ဦးနှင့် သိန်းဌေးတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့။ မိဆုနှင့် မိဝေကလည်း ခေါင်းကိုသာ ယမ်းနေကြ၏။ မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့လေ...။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ... ဖိနပ်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် Note ထုတ်တော့ ခဏ ချွတ်ထားလိုက်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုခွန်မျိုး၊ ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာပါ။ ကဲ... သိန်းဌေး၊ နင့်ဖိနပ် ကိုခွန်မျိုးကို ခဏပေးထားလိုက်၊ ချိုလေးတို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပြေးလိုက်မယ်၊ နမူနာကို ကျန်တဲ့တစ်ဖက် ယူသွားမယ်၊ သိန်းဌေး... နင်က ကားလိုက်မောင်းပေးလေ၊ ကားပေါ်ကတော့ မဆင်းနဲ့ပေါ့၊ သိန်းဌေး ဖိနပ်ပဲ ခဏ ဟန်မပျက် စီးထားလိုက်ပေါ့၊ မကြာပါဘူး... ခဏပါ၊ လာ... သိန်းဌေး”

ချိုလေး၏ ကွပ်ကဲမှု အောက်မှာပင် အားလုံး လိုက်လုပ်ကြရသည်။ ခွန်မျိုးတို့ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ချိုလေးတို့ ကားလေး ထွက်သွားတော့ ကားအောက်မှာ ခွန်မျိုး၏ ဖိနပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ကိုက်နေသော ခွေးသည် အူကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကြောက်လန့်တကြား နီးရာ သစ်ပင် အုပ်ထဲ ဖိနပ်ကို ချီပြေးလေသည်။

အခန်း(၁၀)

မိုး

ကလေး ပါးပါး အုံနေသဖြင့် မိုးနှောင်း နေ့လယ်ခင်းသည် နေလို့ကောင်းနေသည်။ အိမ်ရှေ့ ခြံလေးထဲမှ ဟင်္သာပင်ရိပ်အောက်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် ခင်းပြီး ညမိုး စာဖတ်နေသည်။

ဖတ်နေသည့်စာအုပ်က ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ဘဝတစ်သက် တာ မှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ဖတ်ရင်းကပင် ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုသော စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် နူးညံ့စွာ ဝင်ရောက် လာသည်။ ဖတ်ရင်းနှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် သူ့မိသားစုဝင် တစ် ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဦးလေး ဘကြီးတစ်ယောက်ကို ရင်းနှီးသလို ရင်းနှီးလာသည်။ ခင်လာ ချစ်လာသည်။

“ညမိုး”

ဒေါသနှင့် ခေါ်သံမို့ မော့ကြည့်တော့ ချိုလေးကို တွေ့ရသည်။

ချိုလေး၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲ၍ တုန်ယင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း ကို ဖိကိုက်ထား၏။ စူးရဲသောမျက်ဝန်း၊ ဒေါသကြောင့် လှိုင်းထနေသော ရင်...။

“နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ချိုလေး”

ချိုလေးက ဖိကိုက်ထားသော နှုတ်ခမ်းကို ဟ၍ စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဒေါသကြောင့် ဘာစကားသံမျှ ရုတ်တရက် ထွက် မလာ။

“နင်... နင်... သိပ်ယုတ်မာတယ် ညမိုး၊ သိပ်အောက်တန်းကျ တယ်”

“ချိုလေး...”

“နင် ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ ငါ ဒီလောက် အတန်တန် တားနေတဲ့ကြားက ဘာဖြစ်လို့ နင် ခွန်မျိုးကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ! သူက နင့်ကို ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီအမြီးတပ်တဲ့ကိစ္စက ငါမလုပ်ဘူးဆိုတာ...”

“အမြီးတပ်တာကို ထားလိုက်တော့၊ နင် သူ့ဖိနပ်ကို ဖွက်သွားတဲ့ ကိစ္စ၊ သူ စင်ပေါ် တက်ရမယ်ဆိုတာကို နင်သိလို့ တမင် ယုတ်မာပြီး လုပ်သွားတာ မဟုတ်လား!”

“ဖိနပ်ကိစ္စ!! အဲဒါ ဘာလဲ၊ ငါ လုံးဝမသိဘူး၊ ငါပြန်လာတာ ငါ ဆက်မနေချင်တော့လို့ ပြန်လာတာ၊ ငါ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး”

“သွားစမ်းပါ၊ ဒီမှာ... ငါ သူ့ကို ဦးစားပေးလို့ နင် မနာလို သိပ်ဖြစ်မနေနဲ့၊ နင် သူ့ကို ဒီလောက် မုန်းနေစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး”

ချိုလေးစကားကြောင့် ညမိုး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းကန် ထရပ်သည်။ နှလုံးအိမ်မှ တိုးဆောင့်ထွက်လာသော ဒေါသသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေး ကြောများထဲသို့ အားနှင့် တိုးဝင်လာသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် နွေးကနဲ

ဖြစ်သွား၏။

“ချိုလေး... နင် တိတ်တော့၊ ငါ့မှာ ယုတ်မာတဲ့စိတ် မနာလိုတဲ့ စိတ် အောက်တန်းကျတဲ့စိတ် တစ်စက်မှ မရှိဘူး၊ အေး... အဲဒီ ခွန်မျိုး ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပိုတောင် မရှိသေးတယ်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ နင် မြဲမြဲမှတ်ထား”

ညမိုးထဲမှ ဒီလို ဒေါသတကြီး လေသံမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သဖြင့် ချိုလေး နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ချိုလေး စိတ်ထဲမှာ ညမိုးကို လုံးလုံး မကြောက်ပါ။

“ဟင်း... ဟင်း၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ခွန်မျိုးတစ်ယောက်ထဲကို မဲပြီး ခုကွပေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ငါသိတယ် ညမိုး၊ အဲဒါကို နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်လို့ နင့်ဆီကို ငါတစ်ယောက်ထဲ တမင်လာတာ၊ နင် ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး ညမိုး၊ နင် ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ၊ ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ညမိုး ချိုလေးကို လှမ်းမခေါ်ပါ။ ခွန်မျိုးဆိုသည့်လူ၏ ဖိနပ်ကိုလဲ သူ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါ။ ခွန်မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ မနာလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိသတဲ့။ ညမိုး ယုံယုံလေး ပြုံးမိသည်။ သူသည် လူသူတော်ကောင်း မဟုတ်သလို လူယုတ်မာ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စနှစ်ခုအတွက် အစွပ်စွဲခံရတာတော့ အံ့သြဖို့ တော်တော် ကောင်းပါသည်။

အမှန်တရားသည် တစ်နေရာမှာ ပုန်းပြီး သူ့ကို စုနေပုံ ရသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အပြီးကတော့ ထားတော့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် တပ်တာမို့...”

“ဘာလဲ... မင်းက ဖိနပ်ကိစ္စကို မယုံဘူးလား ဇူးအော်”

“မင်း ထသွားပြီးကတည်းက ငါတို့ဝိုင်းကို ဘယ်သူမှ လာမထိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ ထွက်မသွားကြဘူး ညမိုး”

သိန်းဌေး စကားဆုံးတော့ မည်သူမှ စကားမပြောကြတော့ဘဲ လမ်းကိုသာ ဖိလျှောက်နေကြသည်။ လျှောက်လာရင်း လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ညမိုးက GAS မီးခြစ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ ညမိုးက မီးခြစ် ပလတ်စတစ်ပတ်ကို ဖြည့်ရင်း...

“မင်း တစ်ခါပြောတာ မှန်တယ် ဇူးအော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ကျားကိုက်တာပဲ၊ မင်းတို့ ပြောမှ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဇေဝဇေဝ ဖြစ်လာတယ်၊ ငါ ထအထွက်မှာ ဖိနပ်ကို တိုက်မိပြီး ကန်ထဲများ ပြုတ်ကျသွားသလား ဘာလားပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ကတော့ မင်းကို ကျိန်းသေလို့ မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအရလည်း မငြင်းနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... အဲဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်း နည်းနည်း ဆင်ခြင်လိုက်ပေါ့”

ညမိုးက နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်ထားသော စီးကရက်ကို ပြန်ဖြုတ်ရင်း
“အေး... ငါ မကျေနပ်တာလဲ အဲဒါပဲ၊ ငါက သူနဲ့ ပတ်သက်လို့
ဘာကို ဆင်ခြင်ရမှာလဲ! ငါက ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှမလုပ်တဲ့
လူတစ်ယောက်က ဘာကို ဆင်ခြင်ရမှာလဲ!”

ညမိုး၏ ဒေါသတကြီး အမေးကို မည်သူမှ မဖြေကြ။ ဇော်ဦးက
တော့ ခေါင်းကိုသာ ခါနေသည်။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်း မသိနိုင်သော
တရားခံ မရှိသည့် ဒေါသသည် ညမိုး ရင်ထဲကို ထုနှင့်ထည်နှင့် ဝင်လာပြန်
သည်။ ညမိုး စိတ်တိုတိုနှင့် လက်ထဲက စီးကရက်ကို ကားလမ်းမပေါ်သို့
ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ မသောက်ရသေးသော စီးကရက်ကလေးက
တစ်ချက်နှစ်ချက် ခုန်ရင်း နားမလည်နိုင်စွာ လိမ့်ထွက်သွားသည်။

company ရှေ့ ထိုင်နေကျဆိုင်ကို ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ
ချိုလေးတို့နှင့်အတူ ခွန်မျိုးကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇော်ဦးတို့က ထိုင်ဦး
မလား ဆိုသည့်သဘောနှင့် ညမိုးကို ကြည့်တော့ ညမိုးက ဆိုင်ထဲသို့
ခြေလှမ်းပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ညမိုးပုံစံက သူ့ဘက်က မှန်နေသဖြင့် ရှောင်ဖို့
မလို ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်ဟု ဇော်ဦးတို့ ထင်သော်လည်း ညမိုး
တစ်ယောက်ထဲ လွှတ်ပေးဖို့ မသင့်သဖြင့် ဝင်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရှောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လဲ ညမိုး ဆိုင်ထဲကို ဝင်
လာတာ တွေ့ရတော့ ချိုလေးက စကားလမ်းကြောင်းကို ပါးနပ်စွာ ပြောင်း
သည်။

“club သွားတာလဲ မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခွန်မျိုး
ပါတယ်ဆိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်တစ်ခုက ချိုလေးတို့ ဆက်ရှင်ကို
ခဏခဏ မလာနဲ့လေ၊ ကိုယ်က ဒီမှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခုနဲ့ လာနေရတာ
မဟုတ်လား!”

“ချိုလေးက မကြိုက်လို့လား!”
“အင်းပေါ့... အဲဒါလဲ ပါတာပေါ့၊ ပြီးတော့ တို့ M.D အပျိုကြီး

ဒေါ်ခင်မိုးမာက အဲဒီလို လာလည်တာ မကြိုက်ဘူး”

“အာ... အပျိုကြီးကိုတော့ ပိုင်ပါတယ်၊ သူ့ဆီ အရင်ဝင်ပြီးမှ
ချိုလေးဆီကို လာတာလေ”

“အမလေး... ကိုယ်တော်၊ ဒီအပျိုကြီးက ကိုယ်တော့်ကို ပြောမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီက တပည့်တော်မတို့ကို ပြောမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ
ကိုယ်တော်ရဲ့”

ချိုလေးက ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောချ
လိုက်သဖြင့် မိဆုနှင့်မိဝေတို့က လိုက်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ခွန်မျိုးကလဲ
ရယ်ရင်း ရှေ့က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူပြီး စားပွဲနှင့် တဒေါက်
ဒေါက် ခေါက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်သည်။ ပြီးတော့... မီးညှိရန် မီးခြစ်
ဒါမှမဟုတ် စားပွဲထိုးကို ရှာသည်။

“အဲဒီ စီးကရက် သောက်တာကိုလဲ မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ”

“တစ်ခါတစ်လေမှ သောက်တာပါ ချိုလေးရာ... မီးခြစ်တွေ
ဘာတွေ ဆောင်ပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်း သောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွတ်...
ကျွတ်!!!”

ခွန်မျိုးက ရှင်းပြရင်း မီးခြစ်အတွက် စားပွဲထိုးလေးကို နှုတ်ခမ်း
စုတ်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ ဆိုင်၏ ဆူညံသံကြောင့် စားပွဲထိုးလေးတွေက
မကြား။ ညမိုးက သူ လမ်းမှာ ဝယ်လာသော မီးခြစ်ကို သတိရပြီး ထုတ်
ပေးလိုက်သည်။ ချိုလေးက ညမိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ...”

ခွန်မျိုးက အပြီးနှင့် ပြောရင်း စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။

GAS မီးခြစ်ထဲမှ မီးတောက်က “ဝုန်း”ခနဲ အားနှင့် ကန်ထွက်
သည်။ စီးကရက်ကိုသာမက ခွန်မျိုး မျက်ခုံးနှင့် ဆံစကိုပါ မီးက ဟပ်သည်။

ရုတ်တရက် အော်သံတွေ ဆူညံသွားကြသည်။ လန့်ဖြန့် လှုပ်ရှား
တွန်းထိုးမိသဖြင့် ခုံပေါ်မှာ ရှိသော ပန်းကန်တွေ ခွက်တွေ လွင့်စဉ်ကျကုန်

သည်။ ခွန်မျိုးက မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထား၏။

“ကိုခွန်မျိုး... ကိုခွန်မျိုး... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ! မီးဟပ်သွားလားဟင်!”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ရေ... ရေတစ်ခွက်လောက် ရမလား!”

“ညမိုး...!”

ချိုလေးက ဒေါသနှင့် အော်ရင်း မတ်တတ် ထရပ်သည်။

ညမိုးကတော့ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးနေမိသည်။

“ငါ... သည်းခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ကုန်သွားပြီ ညမိုး၊ နင့်ဘက်က အောက်တန်းကျတာလဲ ကမ်းကုန်သွားပြီ၊ နင်ထွက်သွား...”

ညမိုး... ဘာမှမပြော၊ ပြောစရာ စကားလည်း မရှိ၊ ပြောလျှင်လည်း ယုံမယုံသူ မရှိ။

“ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား!”

ချွန်မြနေသော စကားလုံးများသည် ပြင်းထန်သော အသံအရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာပြီး သူ့နှလုံးသားတွင် စွဲမြဲစွာ စိုက်သည်။ အရှိန်မှာ ပြင်းလွန်းသဖြင့် စကားလုံး အဖျားများက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေခဲ့သည်။ နာကျင်ရလွန်းသဖြင့် နာကျင်မှုသည် အသံပင် မထွက်နိုင်ခဲ့။

“သိပ်အောက်တန်းကျလွန်းတယ်ဟာ”

ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီမို့ ဒီတစ်ခါတော့ စကားလုံးတွေက ကျောဘက်မှ ဖောက်ထွက်လာကြသည်။ မသိချင်တော့၊ ဘာကိုမှလည်း မကြားချင်တော့။

ညမိုးကို ကြည့်နေသော အမြင်သည် မှုန်ဝါး တွန့်ကွေးသွားသည်။ လည်မြိုအစပ်မှာ မည်သို့သော အရာတွေမှန်း မသိ စုပြု တိုးဝှေ့နေသဖြင့် လည်မြိုတစ်လျှောက်လုံး နာကျင်နေသည်။

ပါးပြင်သည် နွေးထွက်သွား၏။

တကယ်ကို ငိုမိလျှင်... ငိုပြီးမှ သိတတ်၏။

ရွိုက်သံသည် မျက်ရည်ဥကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ အဖျားလှုပ်၍ တွန်းချသည်။

“ချိုလေး... ချိုလေး... ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ! ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

နေ့အလင်းရောင်အောက်၌ လမ်းလျှောက်သောသူ၏ အရိပ်သည် ထိုသူ၏နောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သကဲ့သို့ မိမိပြုခဲ့သော ကံ၏အရိပ်သည် မိမိနောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ရာ၏... ဟူသော ဓမ္မပရထမှ စကားကို သတိရသဖြင့် ညမိုး ပြုံးမိသေးသည်။

သူ ခြေဦးတည်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ တစ်နေရာရာသို့ သွားသင့်ကြောင်း သတိရသဖြင့် စဉ်းစားတော့ ဘုရားကို သွားချင်နေတာကို ခံစားမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နားချင်စိတ်သည် ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ အပူတွေလို့ အအေးရှာချင်တာမျိုးလားတော့ မသိ။ သူ ငြိမ်ဆိတ်

သော နေရာမှာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားချင်နေသည်။ လေးလေးနက်နက်ကို စဉ်းစားချင်နေသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် ရောက်တော့ အခါကြီးနေကြီး မဟုတ်သဖြင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု ရှိသည်။ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့၊ ဖယောင်းတိုင် ရနံ့နှင့် ဘုရား ရင်ပြင်တို့၏ စာနှင့် ညွှန်းမရသော ရနံ့တို့သည် သူ့ရင်ကို လေးနက် တည်ကြည်စေသည်။ ရိုးသားခိုင်မာစေသည်။ လူနည်းသည့် တန်ဆောင်း တစ်ခုတွင် ထိုင်သည်။ သူ့နှလုံးသားထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြုချင်စိတ် မရှိ သေး။

စတုရန်းကန်တစ်ခုသည် စိတ်သည် အသိဉာဏ် ရှိခါစလောက် ကတည်းက သူ့ဆီကို ရောက်ခဲ့သည်။ မိခင်မရှိသော ကလေးတစ်ယောက် ၏ ကိုယ့်ဝမ်းနည်းမှုအတွက် အစားထိုးခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုကလေးတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ရပ်ကွက် အစည်းအဝေးသို့ သွားရန် ဖေဖေက BIC ဘောလ်ပန် ကို စတိုင်နှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီတွင် ချိတ်သည်။ ဖေဖေ ဘောလ်ပန်ထဲမှာ မှင်ကုန်နေသည့် BIC မှင်ချောင်းကို သူ လဲထည့်ထားကြောင်းကို ဖေဖေ မသိ။ အစည်းအဝေး တက်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးသည့်အခါ မှင်မထွက်။ ဖေဖေက သူ့ဘောလ်ပင် မှင်ချောင်းကုန်နေတာကို သတိမထားမိတာပဲဟု ထင်မည်။

ကိုကိုပေတ်ကို ယူကာ တစ်ဖက်ကို ဖန်(လ်)ပုလင်းကွဲနှင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည် တစ်ခြမ်းစောင်းနေအောင် စားထားလိုက်သည်။ ကိုကို မျဉ်းသား တော့ မျဉ်းတွေက မညီ။

သူ့အတန်းထဲက ကွန်ပါဗူးကို ခဏခဏ ထုတ်၍ မုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံကို ရေတွက်တတ်သော ကောင်မလေး၏ ကွန်ပါဗူးကို ယူပြီး ပိုက်ဆံ ဆယ့်ငါး ပြား ပိုထည့်ပေးထားလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံပိုနေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်၍ ခဏခဏ ထုတ်ရေတွက်နေသော ကောင်မလေးမျက်နှာပေါ်မှ အံ့ဩစိတ်၊

မယ့်နိုင်စိတ်တို့ကို ကြည့်ရင်း ညမိုးတစ်ယောက်တည်း ပျော်နေတတ်သည်။

ကိုကိုထံ လာသော ကိုကိုသူငယ်ချင်းဖိနပ်နှင့် ကိုကိုဖိနပ်သည် သိပ်မကွာလှ။ (ကိုကိုက နည်းနည်းကြီးသည်) ဘေးချင်းယှဉ်ချထားလျှင် သတိမထားမိဘဲ ကောက်စီးသွားတတ်ကြသည်။ ထိုသူငယ်ချင်း ပြန်မှ ကိုကိုက သူ့ဖိနပ် မဟုတ်မှန်း သိလျှင် ညမိုး အရမ်းပျော်တတ်၏။

မုန့်ဈေးတန်းမှ အကြော်သည်ကြီး ဒေါ်ပုက ရောင်းရသည့်အကြွေ နှင့် ကျပ်တန်တွေကို ဗန်းအောက်ခံ စက္ကူအောက်တွင် ထားတတ်သည်။ ဒေါ်ပု ဘေးက ဈေးသည်နှင့် စကားပြောနေတုန်း အလစ်မှာ ညမိုးက ဗန်းကို ရွှေ့နောက် လှည့်ထားလိုက်၏။ ပိုက်ဆံအမ်းဖို့ ဗန်းကို လှန်တော့ ဒေါ်ပု လန့်၍အော်သည်။ ပြီးမှ... ရွှေ့နောက် မှားနေမှန်း သိ၏။

“ညမိုး ခွေးစုတ်ကောင်လေး” ဟု ဒေါ်ပုက ရယ်မောရင်း ဆို သည်။ ဒီလို စကားမျိုးဆိုလျှင် ညမိုး စမှန်း သိကြသည်။

ခွေးလျှားသီး ဖြူးခြင်း၊ ကျောင်းသောက်ရေခွက်မှာ ပရုပ်ဆီ သုတ် ခြင်း၊ လွယ်အိတ်ချင်း ကြိုးချည်ခြင်း၊ လွယ်အိတ်ထဲ ပုလင်းကွဲ ထည့်ခြင်း၊ ပိုက်ဆံကြိုးချည်၍ ဆွဲခြင်း... စသည့် အစခံရသူ အရှက်ကွဲအောင်၊ ထိခိုက်နာကျင် ဝမ်းနည်းရအောင် စနည်းမျိုးကို သူ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ ကိုမှ မစခဲ့ဖူးပါ။ စခြင်းသည် ပျော်စရာသာ ဖြစ်ရမည်၊ အစခံရသူသည် အူကြောင်ကြောင် ခဏဖြစ်သွားပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရယ်မောရသော စနည်းမျိုးကိုသာ ညမိုး စလေ့ ရှိခဲ့သည်။

အခု ခွန်မျိုးကို စပုံ စနည်းမျိုးကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ စလေ့ မရှိခဲ့၊ စရန်လည်း စိတ်မကူးခဲ့။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မဟုတ်ပါဘဲ ငြင်းလို့ မရလောက်အောင်ကို တိုက်ဆိုင်နေသည်။ မီးခြစ်ကိစ္စမှာ ညမိုး ကိုယ်တိုင် ငြင်း၍မရတော့မှန်း သိသဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇော်ဦးနှင့် သိန်းဌေးတော့ သက်သေ ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဝယ်ပြီးစ မီးခြစ်ကို GAS ခလုတ်မောင်း သူ ခိုးတင်ထားမထားကိုတော့

www.burmeseclassic.com

ဒီကောင်တွေ အာမခံလိမ့်မည် မဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ ညမိုး သိပါသည်။

ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဘာကြောင့် ဖြစ်နေတာလဲဆိုတော့ ချိုလေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် ချိုလေးကြောင့် ဖြစ်ရသနည်းဆိုတော့... သူ့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စကို... အသေအချာ စဉ်းစားရတော့မည်။

မေးခွန်းမေးသူက ညမိုး၏ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပြီး ဖြေမည့်သူက ညမိုး၏ နှလုံးသား ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်က ညာမှာ မဟုတ်သလို နှလုံးသားကလည်း ညာဖြေမှာ မဟုတ်ပါ။

ပထမဦးဆုံး မေးခွန်းက... မင်း ချိုလေးကို ချစ်သလားဆိုသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ညမိုး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး ဖြေပါသည်။

“ချစ်သည်...” ဟု အဖြေထွက်သည်။

ဒါဆိုရင် ရည်းစားစာ ပေးတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ချိုလေး တစ်ယောက်တည်းကို မပေးဘဲ မိဝေတို့ မိဆုတို့ကိုပါ ပေးရတာလဲ။

ဒီကိစ္စက နည်းနည်းရှုပ်သည်။ ချိုလေးကို ချစ်တယ်ဟု ဖွင့်ပြောဖို့ကို သူ တုန်လှုပ်နေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ထို့ကြောင့်... သူ ရည်းစားစာ (၂)စောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့နောက် ဒီလောက်နှင့် မဖြစ်သေးဟု ယူဆပြီး မိဝေတို့ကိုပါ ပေးခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကူးက ချိုလေးထံမှ အခြေအနေ ကောင်းလျှင် ဟိုနှစ်ကောင်ကို တောင်းပန်ပြီး နှုတ်ပိတ်မည်ဟု သူ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ကမှ မယူဘဲ စသည့်ဟူသော ထင်ထားလျှင်လည်း ရသည်။ ချိုလေးက ရည်းစားစာ ပေးသည့်ကိစ္စကို တင်းတင်းမာမာ သဘောထားလာလျှင် ဟိုနှစ်ကောင်ကို သက်သေပြပြီး စတာပါဟု ရှောင်ထွက်ရင်း ချိုလေးနှင့် အခင်အမင် မပျက် နေမည်ဟု ကြံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်... လောကကြီးသည် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ မရှိ။ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ချိုလေးကို အရမ်းချစ်သည်။

ဖွင့်ပြော၍ မုန်းသွားလျှင် ကိုယ့်ချစ်သူအနားမှာ မနေရတော့မှာကိုလည်း ကြောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မရိုးသားမှုတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်ရပ်အားလုံး တစ်ခုခု မှားနေသည်ဆိုလျှင် ထိုအမှားသည် သူ့မရိုးသားမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု အဖြေက ထွက်သည်။

သူပေးခဲ့သည့် စာနှစ်စောင်အတွက် ချိုလေးထံမှ တစ်စုံတစ်ရာမှ တုန်ပြန်မှု မရခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူ အခုထိ နားမလည်ပါ။ မေးလဲ မမေးရဲပါ။ အဲဒီနေ့က ချိုလေးက သူ့ကို ပါးရိုက်ခဲ့ခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် အဖြေလား!။ ဒါပေမယ့် ပါးရိုက်ခြင်းကိုပင် သူ ထပ်စပြန်တော့ ချိုလေးက ဘာမှ ထပ်မပြောခဲ့ပြန်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချိုလေးကို သူ နားလည်ရ ခက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဝေကို စသည့်ကိစ္စနှင့်ပင် သူ့ကို ချိုလေးတို့ စကားမပြောကြတော့လဲ သူ မနေတတ်ခဲ့။ မိဝေကိစ္စကို ချိုလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ... သူ နားမလည်ခဲ့။

နောက်ကိစ္စတစ်ခုက... ခွန်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ခွန်မျိုး သူတို့အုပ်စုထိ ရောက်လာခြင်းအတွက် ညမိုးတွင် ဘာအနှောင့်ယှက်မျှ မဖြစ်ခဲ့ ဆိုတာကို ရဲရဲကြီး ပြောရပါသည်။ ခွန်မျိုးက ချိုလေးအား သဘောကျသည်ပင် ထားဦး... ချိုလေးက ခွန်မျိုးကို ပြန်မချစ်နိုင်ဟု ညမိုး ရဲရဲကြီး ယုံကြည်သည်။ ချိုလေးက ခွန်မျိုးကို ဂရုစိုက်သည် ဦးစားပေးသည် ထားဦး။ ညမိုး စိတ်ထဲတွင် အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို ဂရုစိုက်ခြင်း၊ ဦးစားပေးခြင်းမျိုးထက် မပိုဟု လုံးဝယုံကြည်ပါသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်နေမိခြင်းမှာ ချိုလေးက သူ့ကို ကြိုက်နေ ချစ်နေသည် ဟူသော ခံယူမှုမျိုးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ချိုလေး၏ အနေအထိုင်၊ စိတ်နေသဘောထားကို ယုံကြည်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ချိုလေးသည် သူ့ကို မချစ်နိုင်တာ ပကတိ သေချာသည် ထားဦးတော့။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ချိုလေး၏ ပင်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်ရမည်။ ခွန်မျိုးနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ဟု ညမိုး ယုံသည်။ ထို့ကြောင့်

ခွန်မျိုးသည် သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် လုံးဝမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ ခွန်မျိုးကို ယုတ်မာစရာ၊ အောက်တန်းကျစရာ၊ အနှောင့်ယှက် ပေးစရာ လုံးဝမရှိပါ။

ဒါပေမယ့် အခြေအနေအရ ချိုလေး ဦးစားပေးသော ခွန်မျိုးကို သူက မနာလို ဖြစ်၍ အောက်တန်းကျစွာ အရှက်ခွဲနေသည်ဟု ထင်စရာ တွေ့ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုကောက်ချက်ကို ချိုလေးကို မဆိုထားနှင့်၊ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင်းပြဖို့ပင် မလွယ်ပါ။

ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းမှာ ချိုလေးကို သူ ချစ်နေသည်ဆိုတာကို မည်သို့ ပင် ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်ထားစေဦး အားလုံးက ရိပ်မိနေကြသည်။ ခွန်မျိုး ဝင်လာတော့ ချိုလေးက ဦးစားပေးသည့်အခါ သူ မနာလိုပဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို(၃)ချက် တွက်နည်းမှာ သင်္ချာသဘောဆိုလျှင်တော့ မှန်နိုင် သည်။ ခံစားမှုအတွက်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့်... ချိုလေး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထင်ပြီး စွပ်စွဲထားသည်ကို ခံရတာ တော် တော် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါသည်။

ချိုလေး သူ့ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ သူသည် အောက်တန်းကျသော လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ ချိုလေး သိအောင် ပြရမည်။

အားလုံး စဉ်းစားပြီးသွားတော့ ညမိုး စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းပြီး အရာရာအတွက် ခွန်အားများ ရှိသွားသည်။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် ပိန်းရွက်ပေါ် လောင်းချလိုက်သော ရေစက်များ ရှင်းလင်းစွာ လိမ့်ဆင်းသွား သကဲ့သို့ သိသာ မြင်သာသွားလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသော ဘုရားပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့ကို ထွေး ပွေ့ထားသလိုပင် ညမိုး ခံစားရ၏။ ထိုကြည်နူးစိတ်နှင့်ပင် ညမိုးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖြတ်နိုးစွာ ဦးချ ရှိခိုးလိုက်သည်။ ညမိုး၏ စိတ်အစဉ်

သည် သန့်ရှင်းပြီး အမှန်တရားအတွက် အားရှိနေသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို လက်ျာရစ် တစ်ပတ်လှည့် ပူဇော်သည်။ ပြီးတော့... အိမ်ပြန်ရန် မုခ်မှ ဆင်းသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီကို လက်ျာရစ် ပူဇော်စဉ်ကပင် လင်းရှင်းနေသော ညနေရီနေရောင်နှင့် ကောင်းကင်သည် သူ ဆင်းလာသည့် တန်ဆောင်းအလယ် ကားလမ်းကို ရောက်တော့ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မဲ တက်လာ သည်။

ကံဆိုးမ သွားရာ လိုက်ရွာသောမိုးဟု ညမိုး မထင်။ သူ့ရိုးသားမှု အတွက် ဂုဏ်ပြုသည့်မိုးဟုသာ ညမိုး ယူဆသည်။ ဒီထက် သဲသဲမဲမဲနိုင်လွန်း သော မိုးတွေ ရွာနေသည့် ညမိုးမှာ သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် သူ့နာမည်သည် 'ညမိုး' ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီလို မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာလျှင် ညမိုး ပျော်နေတတ်ပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ချမ်း၍ တုန်နေပြီ။

ညဘက်တွင် ကိုယ်တွေ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြီး ညနေမိုးကြောင့် ညမိုး ဖျားလေသည်။ ဖျားသွားတာကိုလဲ ညမိုး သဘောကျပါသည်။ ဒါမှ သူလုပ်ရမည့်ကိစ္စတွေကို အဖျားငိမ်လေးနှင့် စဉ်းစားနိုင်မှာ မဟုတ်လား။

အခန်း(၁၁)

“ကိုယ့်

မေးတာ ဖြေဦးလေ ချီလေးရဲ့၊ ကိုမျိုးနဲ့ သူက ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အမြီးနဲ့ နှုတ်ဆက်တာ... ထားတော့၊ ဖိနပ် ဖွက်သွားတာတို့၊ မီးခြစ်ကိစ္စတို့ကတော့ ကိုမျိုးရဲ့ အရှက်ကိုရော သိက္ခာ ကိုရော ထိခိုက်လာတာလေ ချီလေးရဲ့”

ချီလေး သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်ဆုံး ဒီပြဿနာတွေ အားလုံး ဒီဘူတာကို ရောက်လိမ့်မည်ဆိုတာကို သိလို့ ကြိုတားခဲ့သော်လဲ မရခဲ့။ တွေးရင်း ညမိုးကို ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“သိန်းဌေးတို့ ပြောတော့ သူတို့နဲ့အတူ လာရင်း လမ်းမှာ သူ မီးခြစ်ဝင်ဝယ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီမီးခြစ်နဲ့ သူ ဆေးလိပ် မသောက်ဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ခွန်မျိုးက တောင်းတော့...”

ချီလေး စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်မပြောတော့။ ခွန်မျိုးက သူ့ကို ထေ့ပြီးပြီး၍ ကြည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခွန်မျိုး အပြီးက

ချီလေး စကားကို လုံးဝမယုံကြည်ကြောင်း သိသာသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးမျိုးကို မိန်းကလေး တော်တော်များများက မုန်းလေ့ရှိပါသည်။ ချီလေးလည်း မုန်းပါသည်။ သို့သော်... အခု အကြည့်ခံနေရပြီ။ သူ ခွန်မျိုးကို မုန်းပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ညမိုးကို ပို၍မုန်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“အင်း... ဆေးလိပ် မသောက်သေးဘဲ မီးခြစ်ဝယ်ထားတယ် ဆိုတာကတော့ ယုံဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ ထားပါတော့လေ... ဒီလူကရော ချီလေးကို ဖွင့်ပြောထားသလား!”

ထိုမေးခွန်းမှာ ချီလေး အကြောက်ဆုံး မဖြေချင်ဆုံး မေးခွန်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို တခြားလူက မေးတာ မပြောနှင့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးဖို့တောင် ကြောက်သဖြင့် မမေးဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း သတိထားနေခဲ့သည်။ အမေ့ခံထားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့်... လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ် ဘယ်လောက် မေ့ထားနိုင်မှာလဲ။ နာရီနဲ့ မေ့ထားနိုင်မလား! ရာသီနဲ့ မေ့ထားနိုင်မလား!။ ချီလေးကတော့ ဒီကိစ္စကို ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်သတိမရ တော့ဘူးဟု နေ့တိုင်း ယုံကြည်နေသူသာ ဖြစ်သည်။ ချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားကို အစ၊အနောက် ခံထားရသော နှလုံးသားသည် ပင့်ကူအိမ်ထဲတွင် ပွင့်မိသော ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တော်တော် တူပါသည်။

“ဒီကောင်က အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ စဖို့လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ”

ထိုစကားကိုပြောပြီးတော့ ချီလေး တော်တော် အံ့သြသွားသည်။ ဒီလိုမေးလာလျှင် ဒီလိုဖြေမည်ဟု... သူ တစ်ခါမှ တွေးမထားခဲ့မိဖူးပါ။ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည့်စကား ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ်က လှပသေသပ်သည်။ လိမ်တာလဲ မပါ၊ ညာတာလဲ မဟုတ်၊ သူလည်း အရှက်မရ... မို့ ဒီစကားလေးကို မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ

ဆိုရင်တော့ ကိုယ် သည်းခံနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ချီလေး သိထားပါ၊ ပြီးခဲ့တာတွေကတော့ ချီလေးကြောင့် ကိုယ် မေ့ထားလိုက်မယ်၊ ချီလေးကရော ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဖို့ ဘာမှ မစဉ်းစားသေးဘူးလား!”

“ချီလေး ပြောထားသားပဲ၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမယ်လို့”

“အဲဒီလေးနက်မှုက ဘယ်လောက်အထိ ကြာမှာလဲ ချီလေး၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ ပေးကွာ”

“တစ်ဘဝလုံးအတွက်ဆိုတော့ လေးနက်တာ အချိန်ကို ချီလေး စဉ်းစားလို့ မတတ်ဘူး”

ခွန်မျိုးလဲ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားပုံ ရသည်။ သူ ချီလေးကို ဖွင့်ပြောစဉ်က... အကြာဆုံး(၁၀)ရက်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ဖူးသည်။ ထို ခန့်မှန်းမှုမှာ ယောက်ျားပီသသော သူ့ရုပ်ရည်၊ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းသော သူ့နေထိုင်ပုံ၊ ယဉ်ကျေးပုံ၊ ကျင့်ယူထားသော လေးနက် တည်ကြည်ပုံ၊ ခွန်မျိုးသည် အခုမှ ရည်းစားထားဖို့ ကြိုးစားသူ မဟုတ်ပါ။ ရှေ့မှာ အတွေ့အကြုံ အတော်များများ ရှိသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တချို့က သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်ကြသည်။ အချို့က ရေလာမြောင်း ပေး လုပ်ကြသည်။ ကိုယ်က စခဲ့ရသူတွေဆိုလျှင်လဲ တစ်ပတ်မကြာလိုက်။ အခု ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ကောင်မလေးကျမှ လေးလ ရှိသည်အထိ မထူးခြားသေး။ သူက အလွယ်တကူ ရမှာပဲ ဆိုသည့်စိတ်နှင့် အာရုံမစိုက်ခဲ့တာလဲ ပါမည် ထင်သည်။

“ကဲ... ဒီလိုလုပ် ချီလေးရာ၊ ကိုယ် ချီလေးတို့ Company မှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် နေရဦးမှာ၊ ပြီးရင် တောင်ကြီးကို သွားရတော့မှာ၊ နောက်ဆုံးနေ့ကျရင်တော့ ကိုယ့်ကို တရားဝင် ခွင့်ပြုတော့... ဟုတ်ပြီ လား!”

“တရားဝင် ခွင့်ပြုတော့ ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ ခွန်မျိုး”

“နောက်ဆုံးနေ့ကျရင် ကိုယ်က ချစ်ခွင့်ရပြီလို့ ဆိုလိုတာလေ”

“ချီလေး စဉ်းစားနေတာပါ၊ ချီလေး အချိန်ဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ချီလေး စဉ်းစားပြီးတဲ့နေ့မှာ ပြတ်သားတဲ့အဖြေ ပေးပါမယ်... ဟုတ်ပြီလား!”

ခဏနေပြီး ခွန်မျိုး ပြန်သွားတော့ ချီလေး မောပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ အသည်းယားနေသည်။ စိတ်မငြိမ်သော ခံစားမှုဖြင့် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင် သည်။ ပြီးတော့... ယွန်းဗူးကလေးကို ထုတ်ပြီး ပေါင်ပေါ် တင်ထားရင်း စဉ်းစားသည်။ ထိုယွန်းဗူးကလေးမှာ သူ့ဘဝ၏ အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေး တွေကို သိမ်းသော ယွန်းဗူးလေး ဖြစ်၏။

အသာဖွင့်လိုက်တော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတုန်းက ကိုင်ခဲ့သည့် ဖောင်တိန်ကလေးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမှတ်တရ Auto နဲ့ လိပ်စာ Note Book ။ တက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းများနှင့် အမှတ်တရ ရိုက်ထား သည့် ဓါတ်ပုံ Album ။ ဘွဲ့ယူသည့်နေ့က ပန်ခဲ့သည့် သစ်ခွပန်းခြောက် များ၊ ပြီးတော့... ချီလေးရစ်သည် ငြိမ့်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ချီလေး ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဒေါကန်သွားသည်။ ဒီစာအိတ်ကလေး နှစ်အိတ်ကို ကိုင်လိုက်တိုင်း သူ ဒီလိုဖြစ်သွားလေ့ ရှိသည်။ ဒီလို ဒေါသထွက်ရတာကိုလည်း ချီလေးက ကျေနပ်နေတတ်သည်။ သဘာဝ မကျမှန်း သူ့ဘာသာ သိပါသည်။ ဒါပေ မယ့်... ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိသဖြင့် ဒီလိုပဲ နေလိုက်သည်။

စာအိတ်မှာ... အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ်(၂)ဟု ရေးထားသည်။

“ချီလေး အတွက်” ဟု ရေးထားသော လက်ရေးမှာ ဂရုတစိုက် ရေးထား မှန်း သိသာပါသည်။ သို့သော်... ထိုလက်ရေးမျိုးကို မိဝေနှင့် မိဆုတို့ စာအိတ်များပေါ်တွင်လည်း တွေ့ရပါသည်။ စာအိတ်နှစ်အိတ်စလုံးက ဖောက်မထားပါ။ ပေးထားတုန်းကအတိုင်းပင် ပကတိ ရှိနေသည်။ ဖောက် လိုက်လျှင် ဘာတွေ တွေ့မလဲ! ဘာတွေ ရေးထားမလဲ! ဆိုတာ တစ်ခါ တစ်ရံ သူ အရမ်းသိချင်သည်။ သို့သော် စာအိတ်ကိုတော့ သူ မဖောက်ခဲ့။

မိဝေ၏ စာအိတ်ထဲက စာလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ မိဝေ စာအိတ်ထဲ
က စာမှာ ညမိုးက ဒီလို ရေးထား၏။

မိဝေ...

နင့် ဒီစာကို ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ ငါ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး
စားနေတယ် သိလား။

နင့်ကို စာပေးရတာ ငှက်ပျောသီး အခွံနှာရတာထက်
လွယ်နေလို့...။

အခုစာက ငါ နင့်ကို ရည်းစားစာ ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

နင့် ငါ့ကို ကြိုက်နေမှာစိုးလို့ မကြိုက်ဖို့ သတိပေးတာ။ ငါ
နင့်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာကို ဓမ္မရံကြီးဘုရားမှာ ပုဂံရောက်တဲ့နံ့က
ကျိန်ခဲ့ပြီးသား။

ငှက်ပျောသီး စားတဲ့လူကို တွေ့တိုင်း ငါ့ကို သတိရပါ။
ဟိဟိ။

ညမိုး

ဒီတော့ မိဝေ ဒေါသဖြစ်တာ ဘာဆန်းလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ငါက
ကြိုက်ရမှာလား... လို့ အကြိမ်တစ်သန်းလောက် အော်နေတာ ဘာဆန်း
လဲ။ ညမိုးကို ထုချင်နှက်ချင်တာ ဘာအပြစ်ပြောစရာ ရှိလဲ။ မိဆု ရတဲ့စာ
ကျတော့ ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့...

ဒေါ်ဆုမင်းသွယ်...

အိမ်အမှတ်(၁၄၇)၊ ရာနာလမ်းသွယ်(၃)နေ အဖ ဦးမင်းဝေ၏

သားဖြစ်သူ မောင်ညမိုး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် YSN-၁၃၅၄၆၂
ကိုင်ဆောင်သူသည် မည်သူ့ ဓာတ်ဦးတစ်ယောက်က မြောက်ပင်ပေး
သည်ဖြစ်စေ၊ မည်သို့သော မြေလင့်ချက်မျိုးကို ဒေါ်ဆုမင်းသွယ်မှ
ပေးလာသည်ဖြစ်စေ၊ မောင်ညမိုးမှ ဒေါ်ဆုမင်းသွယ်အား ချစ်ခြင်း
ကြိုက်ခြင်း၊ မြတ်နိုး စုံမက်ခြင်း လုံးစုံ (လုံးစုံ) မရှိကြောင်းကို
ယုံကြည်စွာ ထောက်ခံပါသည်။

ဦးမျိုးသန့်ဝင်း

M.D Monstar Com: Ltd

(စီမံဌာနစိတ်)

စာထိပ်နှင့် အောက်တွင် Company တံဆိပ်ကို ခိုးနှိပ်ထားပြီး
ဆိုင်းကိုတော့ တူအောင် တုထိုးထား၏။

ထိုစာနစ်စောင်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေထံမှ သူ အမှတ်တရ
ယူသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ပေးခဲ့သည့် စာနစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖတ်
လျှင်လဲ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနှင့် နောက်ထားသော စာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်... ဟု
ကျိန်းသေ သိသည်။ သူက (၂)စောင်ဆိုတော့ ပိုတောင် ဆိုးနိုင်သည်။
ချို့လေးသည် ဒီစာအိတ်တွေထဲက သူ့ကို နောက်ပြောင်သော စကားလုံး
တွေ ထွက်ကျလာမှာကို မလိုချင်ပါ။

နောက် ဖောက်မဖတ်ဖြစ်သည့် တစ်ချက်က သူငယ်ချင်းတွေကို
သူ့ကို ညမိုးက စာမပေးဟု ပြောထားသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ပြောင်ထား
နောက်ထားသည့် စာဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေလို တရားဝင် ပေါက်ကွဲခွင့်
မရှိ။ ကြိတ်ခံရုံသာ ရှိသည် မဟုတ်လား။

နောက် ထိုစာပေးသည့်နေ့က ညမိုးကို သူက ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့သည်။
ထိုပါးရိုက်လိုက်သောအချိန်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ... ဒေါသဖြစ်နေသလား!

ရှက်နေတာလား! နာကျည်းနေတာလား! မကွဲပြားပါ။ စာလဲ အပေးမခံရဘဲ
(အရှက်လဲ မကွဲဘဲ)နှင့် ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်လိုက်ရတာလဲ! ဟု လာမေးလျှင်
ချိုလေးမှာ ဖြေစရာ အဖြေမရှိပါ။

အခြေအနေနှင့် စိတ်ခံစားမှုက တော်တော်လေးကို ရှုပ်ထွေးပါ
သည်။ ယွန်းဗူးကလေးကို ဖွင့်ပြီး ဒီစာနှစ်စောင်ကို ကိုင်မိတိုင်း ထိုအတွေး
များ ဝင်လာပြီး မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ချိုလေးကို အခြောက်လန့်ဆုံးကိစ္စမှာ ဒီစာ
(၂)စောင်အကြောင်းကို ညမိုးက သူ့ကို လုံးဝ မမေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချိုလေးကို သူ စ,ခဲ့သည်။ အဲဒီအတွက် သူ ပါးအရိုက်ခံရသည်။
ကိစ္စက ပြီးသွားပြီဟု ညမိုးက သဘောထားပုံ ရသည်။ သူ့ကို စာမပေးပါဟု
မိဝေတို့ကို လိမ်ခဲ့သည်ကိုပင် ညမိုးက သိပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့်... ထိုစာ
နှစ်စောင်သည် ချိုလေးကို နောက်ထားသော စာနှစ်စောင်မှလွဲ၍ တခြား
မဖြစ်နိုင်ဟု ချိုလေးက လုံးဝယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခုလည်း စာနှစ်စောင်ကို မဖတ်တော့ဘဲ ယွန်းဗူးလေးထဲ ပြန်
ထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ အိပ်ယာပေါ်ကို လှဲချတော့ အားကုန်နေသလို ခံစား
ရသည်။ ဒီကိစ္စတွေကို တစ်ယောက်ယောက်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြ
လိုက်လျှင် ရင်ထဲ ပေါသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြရရင် ကောင်းမလဲ။

မိဆုကိုလား!

မိဝေကိုလား!

ဒါမှမဟုတ်... သူ့လိပ်ပြာကို ရှက်နေသည့် သူ့ဝိညာဉ်ရဲ့ အမေ
ခံထားတဲ့ ရင်ခွန်သံ ဖွဖွကလေးကိုလား...။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ညမိုး ဆေးသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ဇော်ဦး ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ (၃)ရက်တိတိ အိမ်ထဲမှာ နေခဲ့ရသဖြင့် သူ အပြင်ထွက်ချင်နေ
တာနှင့် အတော်ပဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ်သိပ်မပူတော့သော်လည်း အားက
နည်းချင်နေသည်။ ဇော်ဦးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး နွားနို့တစ်ခွက်
သောက်ပြီးမှ ဆေးသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဖျားသွေးကလေး
နှင့် မိုန်းရင်း စဉ်းစားထားသော သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ့ခံစားချက်အချို့ကို
လည်း ဇော်ဦးကို ဖွင့်ပြောပြီး တိုင်ပင်ချင်နေသည်။

“သိန်းဌေးတော့ TOFEL အတွက် အရမ်းကြိုးစားနေတာနဲ့ ငါ
လည်း ခေါ်မလာတော့ဘူး၊ ဒီကောင် ရုံးကို ခွင့်ယူပြီးတော့ကို ချနေတာကွ”

“ငါ... သိန်းဌေးကို အားကျတာတွေ အများကြီး ရှိတယ် ဇော်ဦး၊
သူ့မှာ ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိတယ်၊ သူ ဆန္ဒရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက်အတွက်
ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားနိုင်တဲ့ ဇွဲရှိတယ်၊ သူ့အနာဂတ်ကို သူပိုင်တယ်
ဆိုတာကို ပြောနေမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး... လုပ်ပြမယ့်လူ၊ သူ တန်ဖိုး
ထား မျှော်လင့်နေတဲ့ နိုင်ငံခြား သွားဖို့ဆိုတာကို ငါ အချိန်မရွေး လုပ်လို့
ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက အဲဒါကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့အစား မင်း
သွားမလားလို့ တစ်ခါ မေးဖူးတယ်၊ ဒီကောင်က ပြုံးတယ်၊ သူ့ပညာနဲ့သူပဲ
သွားချင်ပါတယ်တဲ့၊ ငါသဘောကျတယ်ကွာ...”

ဇော်ဦးက လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။
ဇော်ဦးကလဲ လမ်းတံတား အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့
ရည်မှန်းချက် မပြည့်မီ ခဏဝင်ခဲ့ပြီး Company မှာ လုပ်နေကြသူတွေ
ဖြစ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အနာဂတ်တွေနှင့်
စာလျှင် သူ့ကိစ္စသည် ရယ်စရာ ကောင်းနေမလားဟုပင် ညမိုး တွေးနေမိ
သည်။ ဒါပေမယ့်... ချိုလေးမျက်နှာကို ရင်ထဲမှာ ပြန်မြင်လိုက်ရတော့
ရင်ထဲမှာ အလိုလို လေးနက်လာလေသည်။

ဆိုင်ရောက်လို့ မှာစရာရှိတာတွေ မှာပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး ငြိမ်နေမိကြသည်။

“ငါတို့က မင်းကို GAS မီးခြစ်ကိစ္စကြောင့် တမင်ရှောင်နေတာလို့
ထင်နေကြတာ၊ ဖျားနေမှန်း မသိဘူး”

“ဘုရားကအပြန် မိုးမိပြီး ဖျားတာ၊ ကောင်းပါတယ်... မဖျား
လည်း မင်းပြောသလို ရှောင်ချင် ရှောင်နေမိမှာ”

“မနက်ဖြန် ရုံးတက်မှာလား!”

“ဟင့်အင်း... မတက်သေးဘူး၊ မနက်ဖြန် မတက်ရင် စနေ၊
တနင်္ဂနွေပါ နားရမှာ”

“ဒါဆို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကစပြီး ခွင့်စာ ရေးပေးလိုက်လေ”

“ပေးမယ်... မင်းကို ငါ ပြောပြစရာလဲ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တိုင်ပင်
စရာလဲ ရှိတယ်၊ မင်းတို့အတွက်ကတော့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေမလားပဲ”

“ငါ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မတွေးဘူး၊ လူတိုင်းမှာ အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စဆိုတာ ရှိတာပဲ... ပြောလေ”

“ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာက ငါပြောမှာတွေကို မင်း ဇွတ်ကြီး
မယုံစေချင်ဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ညီမှ ယုံကွာ၊ မင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ
ဟိုလိုဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေလဲ ပါနေတယ်၊ မင်းတို့ကို မပြောတာတွေ
လည်း ပါနေလို့... ကွာ”

“ဟုတ်မယ်... တချို့ကိစ္စတွေက ငါတို့ နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်၊ ပြောကွာ... ငါစိတ်ဝင်စားတယ်”

ညမိုးက ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ကိစ္စတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ
သည်။ ကိစ္စတစ်ခုနောက်မှ သူ့ခံစားချက်ကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မညာဘဲ
ပြောပြသည်။ ဇော်ဦးက မရှင်းတာ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း မေးရုံကလွဲ၍ စိတ်ပါ
ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါသည်။

ရုံးပြန်တက်လျှင် သူ့လုပ်မည့်ကိစ္စကို ပြောတော့ ဇော်ဦးက
မျက်မှောင်ကို ကျုံ့၍ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့... ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“မင်းလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စက သိပ်မလွယ်ဘူး ညမိုး၊ ခွန်မျိုးက မင်းကို
ဒီလောက် နားလည်ပေးပါမလား! ယုံကြည်ပါမလား! လောလောဆယ်
သူက မင်းကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့လူလို့ပဲ ယူဆထားတာ”

“ငါက သူ နားလည် လက်ခံလာအောင် ပြောရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့
သူ့ကို ငါက တကယ် ပြဿနာ ရှာခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အခုလဲ အကူအညီ
ပေးမှာပဲဟာ၊ နောက်ဆုံး သူဖြစ်ချင်တာကို ငါက ရအောင် ကူညီပေးနိုင်
ရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ မယုံရမှာလဲ!”

“ငါကတော့... မင်းလုပ်မယ့်ကိစ္စကို အန္တရာယ် ကြီးလွန်းတယ်
လို့ မြင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ချိုလေးကိုရော မင်း တကယ်
စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်နိုင်လို့လား!”

“အဲဒါ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော် ခက်တယ်ဆိုတာ
ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ခုချိန်မှာ ငါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်၊ ယုတ်မာ
တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပိုပြချင်နေတယ်၊ ငါဟာ လူတစ်
ယောက်ကို ယုတ်မာပြီး ချိုလေးဆီက အချစ်ကို မယူဘူးဆိုတာကို သူတို့
လက်ခံစေချင်တဲ့ နားလည်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒက ပိုများနေတယ်ကွာ”

ဇော်ဦးက ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ ပြီးတော့
မှ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။ စဉ်းစားရင်း... စဉ်းစားရင်းနှင့် သဘောကျကာ

အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်သည်။

“ဘာကို ရယ်တာလဲ ဇော်ဦး!”

“မင်း ပြဿနာက ရှင်းတဲ့ဘက်က ကြည့်ရင် ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ အေး... ရှုပ်တဲ့ဘက် ကြည့်တော့လဲ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရယ်တာ”

“ငါ နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လိုပြောတာလဲ ဇော်ဦး”

“တွေ့လား... ကာယကံရှင် မင်းတောင် ရှုပ်နေတာ၊ ကဲ... ငါမေးမယ်၊ မင်းက ချိုလေးကို ချစ်တာ ထားတော့၊ ချိုလေးကရော မင်းကို ချစ်တယ်လို့ မင်းထင်လား!”

“အင်း... ငါ့စိတ်ထင်တော့ သံယောဇဉ် ရှိရုံပဲ ထင်တယ်”

“မင်းပေးတဲ့စာကို သူဖတ်တယ်လို့ ထင်လား!”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့... မဖတ်ဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မိဝေတို့ကို နောက်ထားတော့ သူ့စာကိုလဲ နောက်တယ် ထင်ပြီး မဖတ်ဘဲ လွင့်ပစ်တာ တို့ ဖြစ်တာတို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် သူက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်ရတာလဲ!”

“အဲဒါကြောင့် ရှုပ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“ကဲ... သူက မနောက်ဘဲ မစဘဲ မင်းက သူ့ကို အတည်ပေးစေ ချင်တာကို မင်းက နောက်ပြီး ပေးလို့ ပေါက်ကွဲပြီး ရိုက်တယ်ဆိုပါတော့...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... ဒီတော့...”

“အဲဒီလိုဆို သူက ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ စာကိစ္စကို ဆက် မမေးဘဲ မသိချင်ယောင် ခုထိ ဆောင်ထားတာလဲ!”

“အဲ...”

သောက်ဆေး တန်ခိုးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ညမိုး ချွေးတွေဘာတွေ ပျံလာသည်။ သူ ဇော်ဦး တွေးသလိုမျိုး ဒီကိစ္စကို စနစ်တကျ အကျိုး အကြောင်းနှင့် မတွေးခဲ၊ သူခံစားရသလို ကျေနပ်သလို တွေးပြီး ကောက်

ချက် ချတာပဲ ရှိသည်။

“မင်းက... အခု ခွန်မျိုးနဲ့ သူ့ကို ကူညီမယ် ပြောတယ်၊ ချိုလေး က ခွန်မျိုးကို ကြိုက်တယ်၊ လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား!”

“ခွန်မျိုးလို ယောက်ျားလေးကို မကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရှိပါ မလား!”

“ရှိတယ်ကွ... ကိုဌာနက တချို့ကောင်မလေးတွေဆို ခွန်မျိုးကို ကြည့်လို့မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ခွန်မျိုးက သူ့ကို မိန်းကလေး တိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ထင်ထားတတ်တာ ပေါ်နေလို့... တဲ့”

ညမိုးလဲ တော်တော် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ စတွေးတုန်းကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။ အခု... ဇော်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့် လိုက်တော့ စဉ်းစားစရာတွေ၊ သတိထားရမှာတွေ ပေါ်လာသည်။ ဒါ ဆွေးနွေးခြင်းရဲ့ အကျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“အေးကွာ... ငါလဲ ကိစ္စအားလုံးကို တစ်ခုချင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ လောလို့တော့ မရဘူးဆိုတာ ငါနားလည်သွားပြီ”

“မင်းတို့ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လိမ်နေတယ်ကွာ၊ အဲဒါ သေချာတယ်၊ ဘယ်သူက လိမ်နေလဲသာ မသိတာ၊ အေးလေ... လိမ်တယ် ဆိုတာက ရေရှည်မခံပါဘူး... ခဏပါ၊ ပြီးရင် ပေါ်တာပါပဲ၊ ကဲ... မင်း ခွင့်တိုင်မယ်ဆိုရင် ရေးလေ... ငါလစ်တော့မယ်”

ဇော်ဦး ပြန်သွားပြီးတော့ ညမိုး ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရှင်းမလိုလိုနှင့် ရှုပ်နေသော သူ့ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားနေမိ သည်။ ဇော်ဦးကို အကုန်လုံး ပြောပြခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ချန်ထားတာလေး တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။

တစ်ခုမှ တစ်ခုထဲ ဖြစ်ပါသည်။

ချိုလေးကို ပေးထားခဲ့သော စာနှစ်စောင်ထဲမှာ သူ ဘာတွေ ရေးထားခဲ့သည်ဆိုသည့် ကိစ္စပင်။ သူ ချိုလေးကို အရမ်းချစ်သည်ဟု

ဇော်ဦးကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးပြီမို့ စာနှစ်စောင်ထဲမှာ ဘာရေးထားသည်ဆိုတာ ပြောစရာ မလိုတော့ပါ။

စာနှစ်စောင်ထဲတွင် ရေးထားသောကိစ္စသည် အရမ်း အရေးကြီးသည်ဆိုလျှင်လဲ... ထိုကိစ္စကို သူ့ဘာသာ ရအောင် ဖြေရှင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နည်းနည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြန်အဖျားခံ၍ မဖြစ်သေး။ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

အခန်း(၁၂)

ပူလောင်မှု ပြင်းထန်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယို၍ ရူးသွပ်နေသလို ပြေးလွှားနေသည့်ဒုက္ခနှင့် စိတ်၏ စေခိုင်းချက် မပါပဲ သာမန်လူ တစ်ယောက်လို ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ အရာရာကို သတိကြီးစွာ ထားရင်း ရင်ထဲမှ ပူလောင်နေသော ဝေဒနာကို ပတ်ဝန်းကျင် မသိရအောင် နေရသော ဒုက္ခ(၂)မျိုး ရှိသည်ဆိုလျှင် ချိုလေး ခံစားနေရသောဒုက္ခမှာ ဒုတိယ ဒုက္ခဝေဒနာမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုဒုက္ခသည် ပထမ ဒုက္ခထက် ပို၍ဆိုးသည်ဟု ပုထုဇဉ်ပီပီ တွေးမိသည်။ ပုထုဇဉ်... ဆိုတာကတော့ မိမိခံစားနေရသော ဒုက္ခကိုသာ အဆိုးဆုံးဟု ထင်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။ ပထမ ဒုက္ခက ထိုလူသည် ဒီဘီဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦးဟု ပတ်ဝန်းကျင်က သိသာထင်ရှားစွာ လက်ခံပြီး ကူညီနိုင်သည်။ အားပေးနိုင်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်သည်။ ထိုသူကလဲ သူ့ဒုက္ခကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ရင်ဖွင့်ပြောပြ ငြီးတွားခွင့် ရနိုင်သည်။ အခု ချိုလေး ခံစားနေရသည့် ဒုက္ခက မိတ်ကပ်လိမ်း မပျက်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး

မပျက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရယ်အမော မပျက်... ရင်ထဲက အပူကို လူတကာ မသိအောင် ဟန်ဆောင်မပျက် နေနေရသဖြင့် ချိုလေး ဒုက္ခ ရောက်နေကြောင်း မည်သူကမျှ မသိသဖြင့် မည်သူကမှလဲ မကူညီ၊ အား လဲ မပေး၊ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာကြ။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုး

ပန်းချီသီပန်

ဟန်ဆောင်နှလုံး

ပြည့်ပြည့်ပုံးပျက်

ရတက်ဗျာပါ

ရင်နာသံကို

မဆိုဝံ့ပါ

နှလုံးစိတ်မှာ

ကြိတ်ခါသိုလှောင်

ဟန်ဆောင်မျက်ဝန်း

သောင်နှယ်ထွန်းသည်

အိပ်မက်ဆီမှာ... ငိုလိုက်ပါသည်

ဝိညာဉ်ကြား၍... သနားဝေ။

ဒီကဗျာလေးကို Diary ထဲမှာ ချိုလေး ရေးထားခဲ့သည်။ မည်သူ့ ကိုမှတော့ ပေး၍မဖတ်၊ ယခင်က ဒီလိုပဲ ခံစားရလျှင် ကဗျာလေးတွေ သုံးလေးကြောင်းလောက်တော့ ရေးမိတတ်သည်။ ဒီလောက် ရှည်ရှည် တော့ မရေးခဲ့ဖူးပါ။ ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရတော့ စကားလုံးတွေက နှလုံးသား ထဲက ခုန်ချရင်း သူတို့အချင်းချင်း အဖော်လုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစကား လုံးများသည် ကဗျာ မဟုတ်ပါ။ နှလုံးသား၏ အသံတစ်သံသာ ဖြစ်ပါ သည်။

ကော်ဖီ ဆိုင်ကလေးထဲမှ တိုးတိုးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ဖွင့်ထားသော

သီချင်းမှာ ဆရာ စိုင်းခမ်းလိတ် ရေးပြီး စိုင်းထီးဆိုင် ဆိုထားသည့် “မြင်းလည်းသမားလည်း အချစ်နဲ့ပါ” ဆိုသည့် သီချင်းလေး ဖြစ်သည်။ “ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်းကို မြင်းကလေးပဲ သိတယ်” တဲ့၊ ချိုလေး တိတ်တိတ် ကလေး ပြီးမိသည်။ မြင်းကလေးကတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲနော့၊ ဒါပေ မယ့် ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်က ကြိတ်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို နေ့စဉ် လက်တွဲဖော် မြင်းကလေးကို “ဒီကောင် ငါခံစားနေရတာကို သိပါတယ်” ဟု... လှပစွာ အဖော်ရှာသွားသည်။

ချိုလေးလည်း ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်းကို ကွန်ပျူတာလေးပဲ သိပါ သည် လုပ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ အခုလည်း ချိုလေးက နေ့ခင်း ကော်ဖီချိန် ကို Company ထဲက ကော်ဖီခန်းထဲမှာ မနေချင်ဟု ဆိုသဖြင့် အပြင်ဆိုင် လေးမှာ ထွက်ထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဆုက ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ချကာ အားရပါးရကြီး သန်းဝေရင်းက...

“ပျင်းလိုက်တာဟာ... အရမ်းပဲ၊ ဟိုတေ ညမိုးသာ ရှိရင် တောင် ပြော မြောက်စနဲ့ မပျင်း...”

မိဆု စကားက မဆုံးလိုက်။ မိဝေက ခြေထောက်ကို တက်နင်း လိုက်ဟန် တူ၏။ ချိုလေး မမြင်ချင်ယောင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေ လိုက်သည်။ အရင်တုန်းက ဒါမျိုးတွေကို ချိုလေး မတတ်ပါ။ အခုတော့ အလိုလိုကို တတ်သွားသည်။ ဪ... ငါလည်း မရိုးသားတော့ပါလားဟု ချိုလေး တွေးမိသည်။

ဒီကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲမှာပဲ ညမိုးကို သူ ရက်ရက်စက်စက် ပြော ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ သူ ရုံးမတက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပဲ ခွန်မျိုးက သတင်းလာမေးရင်းနှင့် အဖြေထပ်တောင်းသွားသည်။ ချိုလေး ဆီမှာ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် မရှိသေး၊ ခံစားမှုတွေက ဝေဝါး ရှုပ်ထွေး နေဆဲ၊ ထို့ကြောင့် ချိုလေး... ခွန်မျိုးကိုလည်း မတွေ့ချင်၊ ညမိုးနှင့်လည်း မဆုံချင်။ ဟန်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်လေးအတွင်းသို့ ညမိုး ဝင်လာသည်ကို ချိုလေး ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်း ထရပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးကလေးကို ခေါ်တော့ မိဆုတို့ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေကြပုံ ရသည်။ နောက်တော့မှ ညမိုးကို တွေ့သွားပြီး သူတို့ပါ လိုက်ထရပ်လိုက်ကြသည်။

သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် ချက်ချင်း ပိုက်ဆံရှင်း၍ ထထွက်သွားသော ချိုလေးတို့ကို ညမိုး တစ်ချက်ငေးပြီး လက်ခံလိုက်သည်။ ဒီအခြေအနေမှာ ဒီဆက်ဆံမှုမျိုးကို လက်ခံနိုင်ရမည်။ သဘာဝ ကျသော ဆက်ဆံမှုလည်း ဖြစ်သည်ဟု ညမိုး ယူဆသည်။ ဇော်ဦးက... နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍ ပခုံးတွန့်ပြ သည်။

အမှန်တော့ ဒီဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတာ ချိုလေးတို့ကို တွေ့လို့ မဟုတ် ပါ။ ချိုလေးတို့အုပ်စုက ဆိုင်၏ဘယ်ဘက် ပုဏ္ဏားကွယ်မှာ ထိုင်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့... ဒီနေ့ ညမိုးက ရုံးတက်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ တမင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ညမိုး... ခွန်မျိုးနှင့် တွေ့ချင်ပါ သည်။ ချိုလေးတို့ကို Company ကော်ဖီခန်းထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူထင် ထားခဲ့သည်။

“ခွန်မျိုးက...”

“တော်တော်လေးတော့ စဉ်းစားတယ်ကွ၊ ငါက မင်း ရှင်းပြမှ ကောင်းမယ့်ကိစ္စတွေက လွဲပြီး ကျန်တာတွေတော့ အကုန်ပြောပြထား တယ်၊ လာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

သူ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးကို ပြောပြလိုက်ချင်ပြီ။ တစ် ခုခုကို ထိန်ချန် လျှို့ဝှက်ထားရတာမျိုး၊ ဟန်ဆောင်နေရတာမျိုးက သူ သိပ်လုပ်တတ်သည့်ကိစ္စတွေ မဟုတ်တော့ နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဇော်ကြီး ဘောလုံးဂျာနယ် ကိုင်ရင်း ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ညမိုးတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်

ဝဝကြီးကို ကော့ပြီး အားရပါးရကို သန်းဝေလေသည်။ အိပ်ချင်နေလို့ သန်းတာ မဟုတ်ဘဲ အိပ်ရေးဝသဖြင့် သန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဦးဇော်ကြီး... ဒါတောင် အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလားဗျ”

“အေးကွာ... မိုးက အံ့ပြီး စိမ့်တိမ့်တိမ့်နဲ့ဆိုတော့...”

“မိုးလယ် ကုန်တော့မှာလေဗျာ၊ မိုးက လူလည်ကျသွားပြီဗျာ၊ သူ့ကောင်တွေကို ကောင်းကင်ပေါ် ဖမ်းတင်ထားပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ စောင့်နေတာ၊ ရွာချင်ရင် ချက်ချင်းရွာမယ်၊ မရွာချင်လည်း စိမ့်တိမ့်တိမ့် ကလေးပေါ့ဗျာ၊ အမှတ်ပြတ်တဲ့ ပြိုင်ဖက်နဲ့ မနီယူ ကစားသလိုမျိုးပေါ့”

“မင်းစကားက ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဆိုတာပေါ့ဗျ... ဟဂူဆန်က သူ့အသင်းကို လူတွေ စွဲအောင် သူ့အသင်းမှာ ရှိတဲ့ Player တွေကို လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်စဉ်နည်းက အခု မိုးလယ်ကုန်ခါနီး သိကြားမင်း လူလည်ကျတဲ့နည်းပေါ့”

“ဟေ... ဘာလဲကွ မင်းစကားက... လုပ်စမ်းပါဦး၊ နက်(စ) ဘလက် တစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းဟေ့!”

ဦးဇော်ကြီးက သူတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာသည်။ သို့သော် ဦးဇော်ကြီး မှာတာကို ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြ။

“ဟေ့... နက်(စ)ဘလက် တစ်ခွက်ဟ”

ဂရုစိုက်မည့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိ။ စားပွဲထိုးကလေးတွေက သူတို့ ဘာသာ အလုပ်များနေကြသည်။ ဦးဇော် နည်းနည်း တင်းသွားသည်။

“ဟ... ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုကောင်တွေလဲကွ၊ ဆိုင်ရှင် တစ် ယောက်လုံး မှာတာတောင် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးလား!”

“ဒါ... ဒီကောင်တွေ တော်တာဗျ၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထက် စားသုံးသူ ကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ ကိုယ့်အိမ်သား ထမင်းစားပြီး မပြီးထက် ဧည့်သည် ထမင်းစားပြီးမပြီး စားကောင်းမကောင်းက ပိုအရေး ကြီးတယ် မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟေ့... ဟေ့... ဟိတ်”
ဦးဇော်က ညမိုးကို စကားပြောရင်း သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးကလေးတစ်ယောက်၏ ခါးကို အတင်းလှမ်းဆွဲရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို နက်(စ) ဘလက် တစ်ခွက် သံပုရာသီးကလေး ညှစ်ပြီးတော့ ရောင်းတော်မူပါ။ ကဲ... သွားတော့၊ လုပ်စမ်းပါဦးကွ... မင်းရဲ့ ဖာဂူဆန် ကစားနည်း”

ဦးဇော်က ဘောလုံးပွဲတွေ တော်တော် ဝါသနာပါသည်။ အပျော်တမ်း ကလပ်အသင်းတစ်သင်းလဲ ထောင်ထားသည်။ အပျော်တမ်းမှ သူ့ ကလပ်အသင်းက လူတွေက ပျော်ကြလွန်းသဖြင့် တစ်ယောက်မှ ဖမ်းမရ၊ ဘယ်တော့မှ လူစုံသည် မရှိ။ ဘောလုံးမကစားခင် သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူစုချိန်နှင့် ဘောလုံးပွဲအပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အအေးသောက် ချိန်မှလွဲ၍ တစ်ကြိမ်မှ လူမစုံ။

“ဒီလိုလေ ဦးဇော်ရာ၊ ဖာဂူဆန်က ဘယ်အသင်းတွေဆီက အမှတ်ယူရမယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့ နည်းပြဗျ၊ ရာသီအပိုင်းပွဲတွေမှာ ရလဒ် ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ရာသီအလယ်လောက်ကျရင် အမှတ်ပေးဇယားမှာ သူ ထိပ်ရောက်နေတာချည်းပဲ”

“အင်း... လုပ်စမ်းပါဦး”

“အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ သူ ဘယ်လို ကစားကစား နိုင်တဲ့ အောက်သင်းတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဖာဂူဆန်က အမှတ်ထက် သူ့လူတွေကို အလှထုတ် ကစားလေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ပွဲမျိုးကျရင် တစ်သင်းလုံးက ဖာဂူဆန်ထုတ်ပြတဲ့လူကို ပံ့ပိုးပေးရတယ်၊ ဂစ်ဆိုလဲ ဂစ်ဗျာ၊ ပေါလ်စကိုး ဆိုလဲ စကိုးလ်ပေါ့၊ ဘက်ခမ်းကို ဖာဂူဆန်က အဲဒီနည်းနဲ့ တင်ခဲ့တာပေါ့၊ အခုလဲ ရော်နယ်ဒိုတို့၊ ခွန်နေးလ်တို့ကို အဲဒီနည်းနဲ့ တင်တာပဲ၊ လူတင်တဲ့ပွဲတွေမှာ ဖာဂူဆန်ဟာ ရဂိုးထက် လူကို ပရိသတ် စွဲအောင် ကစားတဲ့နည်းကို ပိုသုံးတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ သရေနဲ့ တစ်မှတ်ယူပြီး လူကို တင်တယ်၊ တစ်ခါ

တစ်လေ ပွဲပြီးခါနီးမှ ကပ်သွင်းပြီး လူတင် (၃)မှတ် ယူတယ်၊ ဒါကြောင့် မန်ယူက ကစားသမားတွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သတိထားမိကြတာပေါ့၊ တခြားလူတွေထက် ပိုတော်တယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့၊ မန်ယူရောက်ပြီးရင် ပရိသတ် ရှိပြီး ဈေးတွေ တက်ကုန်တာပေါ့၊ နစ္စတယ်ရှိုင်းဆို ကြည့်ပါလား၊ ပြောင်းလာတုန်းက ဘာဈေးမှ မရှိတာ၊ သူလဲ ရောင်းတီးလိုက်ရော ဈေးက ဆိမ့်နေတာပဲ၊ အခု ဟိန်(စ)ကိုလဲ ဒါမျိုး လုပ်ထားတာပေါ့”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းတွေ့သလို တွေးတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး၊ ဒီမှာ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှလည်း မရေးကြဘူးကွ၊ ငါရေးရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“ရေးပေါ့ဗျ... ”

ညမိုး ပြောရတာ မောသွားသဖြင့် ရေနွေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။

“အောင်မလေး... ဘုရားသခင်၊ ငါ့ရဲ့ နက်(စ)ကော်ဖီခွက်တော်ကြီး ခုထိ မလာသေးပါလား၊ အောင်စံ... အောင်စံ”

ဦးဇော်က အောင်စံသိန်းဆိုသော ဘူးသီးတောင်က ရခိုင် စားပွဲထိုးလေးကို အော်ခေါ်သည်။ အောင်စံသည် ဦးဇော်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးနည်းပြ ဆိုလျှင်လည်း ရသည်။ Dream Coffee ရဲ့ ဖာဂူပေါ့လေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး... ဆရာမနေနဲ့၊ ဟိုကောင်... ဟိုကောင် တွေ့လား၊ အဲဒီကောင်ကို ငါ နက်(စ)တစ်ခွက် မှာတာ ခုထိ မလာဘူး၊ ဘာကောင်တွေလဲကွ”

“ဟာ... ခက်တာပဲ၊ ဟေ့ကောင် နိုင်လင်းခိုင်... နိုင်လင်းခိုင်၊ လာစမ်း... လာစမ်းဆို...”

ခုနက စားပွဲထိုးကလေး ပျာပျာသလဲ ရောက်လာပြီး မလိုအပ်ဘဲ ခုံကို သုတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ဆရာ နက်(စ)
မှာတာ ခုထိ မချသေးဘူးဆို”

“ဟင်!! ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတယ် ထင်လို့”

“ဟာ... ဒီကောင်တွေ၊ လူကြီးက နောက်မလားကွ၊ မှတ်ထား
ကွ... ဒါ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ သွားမှာပေးလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စားပွဲထိုးကလေးက ဖာဂူစ်ကို အရိုအသေ ပေးပြီး ထွက်သွား
သည်။

“ဒီကောင်က အသစ် ဆရာ၊ ဝင်တာ သုံးရက်ရှိသေးတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား! အေး... အေး... ရပါတယ်ကွာ”

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးကလေး၏ အော်သံ ထွက်လာ၏။

“နက်(စ)ဝမ်း တစ်ခွက်၊ ဆိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ လူကြီး သောက်မယ်”

“အမလေးဗျာ... အမလေး”

ဦးဇော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ကာ အော်လေသည်။

“မဆိုးပါဘူး... ဦးဇော်လည်း လူသစ်တွေကို အလှထုတ် ကစား
တဲ့ နေရာမှာ တော်ပါတယ်”

အားလုံး အားပါးတရ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

ရယ်ရင်း ဇော်ဦး တွေးနေမိသည်။ မန်ယူအသင်းကို ညမိုး တွက်
ချက်သွားတာ တော်တော် ကောင်းသည်။ ဒီလို မြင်တတ် တွေးတတ်ရဲ့သား
နဲ့ ချီလေးနဲ့ကျမှ ဒီကောင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ! ဆိုသော အတွေးပင်
ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ခွန်မျိုးကို တွေ့ရလေ
သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

မြကျွန်းသာ ပန်းခြံထဲမှာလည်း ကလေးကစားသော အရပ်တွေ
အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူတို့ Company နှင့်လဲ အလှမ်းဝေးဝေး၊
လူလည်း ရှင်းပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ဒီပန်းခြံကို သူတို့နှစ်ယောက်
သဘောတူ ရွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညမိုးက စီးကရက်ဗူးကို တည်သည်။ ခွန်မျိုးက တစ်လိပ် ယူတော့
ညမိုးက မီးခြစ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့... စိတ်ချလက်ချ ခြစ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့
စီးကရက် သောက်ဖို့ မီးခြစ်ဝယ်တိုင်း အရင်စမ်းပြီး ခြစ်ကြည့်တဲ့အကျင့်
ရသွားပြီဗျ”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်
က စကားစရမှန်း မသိဘဲ တင်းမာနေသော အခြေအနေကို ညမိုးက
ရိုးရိုးကလေး ဖယ်ပစ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်
ရောက်လာတော့မှ ညမိုးက စကားစသည်။

“ကိုခွန်မျိုးနှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအတွက်တော့
ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ပြောဖို့အတွက်
တချို့ကိစ္စတွေက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ဘယ်လိုမှ သက်သေမရှိခဲ့ဘူး၊ ဖိနပ်
ကိစ္စတို့ မီးခြစ်ကိစ္စတို့အတွက်ပေါ့ဗျာ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ဖြစ်ကာစကတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ နောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ... ခက်တာ ကျွန်တော်က အရင်တုန်းက သူတို့ကို တော်တော် စခဲဖူးတယ်ဗျ၊ ဘယ်သူ့ကို ရွေးပြီး စတယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ ကြုံတဲ့လူကို ကြုံသလို စတယ်၊ အမှတ်တမဲ့ ရတဲ့ အခွင့်အရေးလေးတွေကို ချက်ချင်း အသုံးချပြီးလဲ စတတ်တယ်ဆိုပါတော့...”

“ပြောကြပါတယ်... ကိုညမိုး စတတ်တဲ့အကြောင်းကို...”
ညမိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း...

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှက်တကွဲ အကျိုးမဲ့ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မစခဲဖူးဘူး၊ တွေးကြည့်ရင် ရယ်ရရုံလောက်ပဲ စတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုခွန်မျိုးနဲ့ကျမှ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကို အံ့သြယူရတယ်၊ နဂိုကတည်းက စတတ်နောက်တတ်တဲ့ အခံရှိထားတဲ့ သူဆိုတော့ အားလုံးက ကျွန်တော်ပဲလို့ တပ်အပ် စွပ်စွဲလာကြတယ်”

ညမိုးက စကားကို ရပ်ထားပြီး ခွန်မျိုးကို ကြည့်သည်။ ခွန်မျိုး စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခုလိုတွေ့ကြတာဟာ ပြဿနာ တစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသား အဖြေရှာတာ ဆိုတာကိုတော့ ကိုခွန်မျိုး ယုံထားစေချင်တယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ် ကိုညမိုး၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော် လာခဲ့တာပေါ့”

“OK... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းထဲမှာ ချီလေးကို ထည့်ရလိမ့်မယ်၊ ချီလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်လေးကို ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ ကျွန်တော် စတာနောက်တာကို မကြာခဏ ခံရလေ့ ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့ဗျာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ကိုခွန်မျိုးနဲ့ ချီလေးတို့ အခြေအနေက

ဘယ်ထိ ရောက်သွားပြီလဲ!”

“ဗျာ... !!”

ခွန်မျိုးက တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်သည်။

“ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် ကိုခွန်မျိုးနဲ့ ချီလေး အကြောင်းကို မိဝေတို့ဆီက စုံစမ်းကြည့်လို့ သိထားတာလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြမ်းဖျင်းဆိုပါတော့၊ ကိုခွန်မျိုးက ဖွင့်ပြောထားတယ်လို့ သိရတယ်... အဲဒါပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် ချီလေးကို ဖွင့်ပြောတာ ဒီ Company ကို ရောက်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ချီလေးတို့ မိသားစုနဲ့က အစကတည်းက မိတ်ဆွေတွေလေ၊ ချီလေး ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မက ဩစတေးလျမှာ Company တစ်ခုတည်းမှာပါ၊ ကျွန်တော် ချီလေးတို့အိမ်ကို အစကတည်းက အဝင်အထွက် ရှိတာပါ”

“ဪ... အဲဒီလောက်အထိတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ၊ ဒါဆို တော်တော် ကြာပြီဗျေ”

“သုံးလလောက်တော့ ရှိပါပြီ၊ ချီလေးကို ဒီ Company မှာ ဒေါ်လေးကပဲ သွင်းပေးထားတာလေ”

“ရှင်းပြီဗျာ... ရှင်းပြီ၊ ဒါဆို ခင်ဗျား တော်တော်ညံ့တာပဲ ကိုခွန်မျိုးရာ”

“ဗျာ!!”

“Oh! Sorry... ရှက်တရက် ရင်းနှီးစိတ် ဝင်သွားလို့ ဒီလောက် အခြေအနေ ကောင်းနေရက်နဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ဗျာ... ဒီလောက် ကြာရတယ်လို့၊ အင်း... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ ချီလေးက တချို့ကိစ္စတွေကျရင် ခေါင်းမာတတ်တယ်၊ ကပ်တီးကပ်ဖဲ့ လုပ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ဟုတ်တယ်”

ညမိုးက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စိတ်လက် ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာဖြင့် ရော့တီရော့ရဲ ထိုင်နေပုံကို ပြင်၍ ပြောသည်။

“ကဲ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကြတော့မယ်ဗျာ၊ အခု ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ပြဿနာတွေမှာ ကျွန်တော်က ချီလေးက ကိုခွန်မျိုးနဲ့ တွဲတာ၊ ကိုခွန်မျိုးကို ဦးစားပေးတာတွေကို မနာလို ဖြစ်ပြီး ကိုခွန်မျိုးကို အရှက်တကွဲ ဖြစ်အောင် သိက္ခာကျအောင် လုပ်နေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ အဲဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်က ချီလေးကို ကြိုက်နေလို့ဆိုတဲ့ ကောက်ချက်ကြီးက ထွက်လာတယ်၊ ကျွန်တော် မခံချင်ဆုံးနဲ့ မကျေနပ်ဆုံးက အဲဒါပဲ၊ ချီလေးကိုယ်တိုင်ကိုက အဲဒီလို ထင်နေတာ ဒေါသအဖြစ်ဆုံးပဲ၊ အမှန်တော့... ချီလေးနဲ့ ကျွန်တော်က အဖြူထည်ပါ”

ညမိုး စကားကို ခွန်မျိုး သေသေချာချာ အလေးအနက် နားထောင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ထားတာ မဟုတ်လား။ ညမိုး ခေါ်ကာစက ထိုကိစ္စကို ညှိကြရန်ဟု သူထင်ထားခဲ့သည်။ ယခုတော့... သူထင်သလို မဟုတ်။

“အဲဒီတော့ ကိုညမိုးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ!”

“အင်း... ပြဿနာက ချီလေးနဲ့ ကိုခွန်မျိုးတို့က အစကတည်းက ရင်းနှီးထားကြတယ်ဆိုတာကို တော်ရုံလူက မသိထားတာပဲဗျ၊ ချီလေးက ပထမ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွဲတယ်၊ ကိုခွန်မျိုး ဝင်လာတော့ ကျွန်တော်က ပြဿနာ ရှာတယ်လို့ ထင်ကုန်ကြတာ၊ ထားတော့ဗျာ... ပထမဦးဆုံး အချက်က ကိုခွန်မျိုး ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မှု လုံးဝ ရှိဖို့တော့ လိုတယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာကို ယုံကြည်ရမှာလဲ!”

“ကျွန်တော်ဟာ ကိုခွန်မျိုးကို ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်နဲ့ ထိခိုက်အောင် မစခဲ့ဘူးဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ချီလေးကို သူတို့ ထင်ထားသလို ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲ မချစ်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ ကိုခွန်မျိုးကို ကူညီ

မယ် ဆိုတာရယ်ကိုပါပဲ”

ညမိုး စကားဆုံးတော့... ခွန်မျိုးက မျက်မှောင်ကို ကျူတ်၍ စဉ်းစားသည်။ သူစဉ်းစားသင့်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ညမိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

“အင်း... ကိုညမိုးက ချီလေးကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲ ရှောင်နေလိုက်ရင် ရပါပြီ၊ ကျန်တာတွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း ဝိုင်းထဲကို ဝင်မလာပါဘူး၊ အပြင်မှာပဲ ရှိမှာပါ၊ ဝင်လာလို့လည်း ချီလေးက လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ချီလေးက ကျွန်တော်နဲ့သူ မပတ်သက်ကြောင်းတွေ ရွဲ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို ကိုခွန်မျိုးက အခွင့်ကောင်း ယူရမယ်၊ ‘အခွင့်ရေး’ လို့ မပြောဘူးနော်”

“အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သိပ်အရေးမကြီးဘူးထင်ပါတယ်၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ကိုညမိုး မနှောင့်ယှက်ရင် တော်ပါပြီ”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချဗျာ၊ နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျား ဓာတ်လှေကားကို အသုံးချရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ... !! ဓာတ်လှေကား!! ဘယ်ဓာတ်လှေကားလဲ! ဘာကို ပြောတာလဲ!”

“ရုံးက ဓာတ်လှေကားကို ပြောတာပေါ့ဗျ”

“Company က ဓာတ်လှေကားကို... ဟုတ်လား!”

၁၈၉

ခြောက်ထပ်တွင် ရှိသော ဇော်ဦးတို့ Section သို့ ညမိုး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညမိုးတို့ နယ်စာရင်းလက်ခံဌာနက ရှစ်ထပ်တွင် ရှိပြီး ချိုလေးတို့ Computer ဌာနက ငါးထပ်တွင် ရှိသည်။ ညမိုးက ယနေ့ လက်ခံ နယ်စာရင်းများကို ဒေါ်ဝေဝေ လက်ခံသိရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက ဇော်ဦးတို့ ဌာနမှူးလည်း ဖြစ်၏။

ညမိုး ဝင်သွားတော့ ဒေါ်ဝေဝေစိုးကို ခုံမှာ မတွေ့ရ။ သီတာနှင့် မေလေးတို့ကို မေးတော့ သန့်စင်ခန်း ရှိရာဘက်သို့ ပါးစပ်ကလေးတွေ ပြကာ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးသည် အပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဝလဲ ဝသည်၊ ရုပ်လဲ ဆိုးသည်၊ အလှအပလဲ ကြိုက်သည်၊ စွာလဲ စွာသည် ဆိုသော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။

ညမိုးက စားပွဲပေါ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ File ကို သွားတင်တော့ ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ ဘယ်ဘက်ရှိ ဌာနမှူး ဦးညိုအေး၏ စားပွဲပေါ်တွင် ပေါက်စီနှစ်လုံးကို တင်ထားတာ တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ နောက်မှီ ကုလားထိုင် လက်တန်းတွင် ဇစ်ဖွင့်ထားသော လယ်သာ စလင်းဘတ်(ခ) ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး သန့်စင်ခန်းထဲမှာ အလှသွားပြင်ပုံ ရ၏။ ညမိုးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဦးညိုအေး ခုံပေါ်က ပေါက်စီနှစ်လုံးကို ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲ

ပေါ်က သူ့ File ကို ပြန်ယူ၍ မေလေးတို့ ထိုင်ခုံသို့ လာသည်။

“အေးလေဟယ်... အဲဒီလိုကြီး ပြောလိုက်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အဲဒါနဲ့ ငါက မေးတာပေါ့၊ အဲဒီတော့... သူကတဲ့၊ ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို မသိဘူးပေါ့ဟယ်၊ ပြန်သွားပြောလိုလည်း မကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒီတော့ ဟိုဟာကိုပဲ အရင်လို လုပ်လိုက်တဲ့၊ ကဲ... အဲဒီတော့...”

“တော်တော် ရှင်းတာပဲ၊ နင်တို့ အချင်းချင်းတော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ ကုလားကားကို တစ်ဝက်က ဖြတ်ကြည့်ရသလိုပဲ”

“ညမိုး... နေ့စမ်းပါဟာ၊ ဒီမှာ ကောင်းခန်းကို ရောက်နေပြီဟ”

“ဒီမှာ... နင်တို့ဟာက စကားနဲ့ ကောင်းခန်းကို ရောက်တာ၊ ငါ့ကောင်းခန်းက ရုပ်ရော အသံရော လာမှာ”

“နင့်ကောင်းခန်းက ဘာလဲ!”

“ငါပြောပြရင် နင်တို့ ပိုတောင် စိတ်ဝင်စားဦးမယ်၊ ဒေါ်ဝေဝေစိုးရဲ့ လယ်သာ စလင်းဘတ်(ခ)ကြီး ပွင့်နေတာနဲ့ အဲဒီ အိတ်ကြီးထဲကို ငါ ပေါက်စီနှစ်လုံး ထည့်ပေးထားတယ်”

“ပေါက်စီ!! အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဟ... လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းပျောက်တာ မဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းရောက်လာတာဆိုတော့ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ နင်တို့ ကြည့်နေပေါ့ဟ”

“ညမိုးရယ်... သူ့အိတ်ထဲများ ပေါက်စီနှစ်လုံး သွားထည့်ရတယ်လို့၊ ငါတို့ ကျွေးလိုက် ပြီးရော”

“အဲဒါ... ငါ့ပေါက်စီ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဦးညိုအေး ပေါက်စီ၊ သူ့စားပွဲပေါ်က တွေ့တာ”

“ဟယ်... ညမိုး၊ ပြဿနာတွေတော့ တက်ကုန်တော့မှာပဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သွားပြန်ထားလိုက်ပါဟ... ပြန်ထားလိုက်ပါ... ခုကွပါပဲ”

“နေစမ်းပါဟာ... ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ ကြည့်ရတာပေါ့”

ဦးညိုအေးက လူမှန် စိတ်တိုသမား ဖြစ်သည်။ ပြောစရာ ရှိလျှင် ညာတတ်သူ မဟုတ်။ ထိုအချိန်မှာပင် အပျိုကြီး ဒေါ်ဝေဝေစိုး သန့်စင်ခန်း မှ ထွက်လာသည်။ အဖြူရောင် စဉ်အိုးကြီးပေါ်တွင် အဖြူရောင် ဘောလုံး ကြီး တင်ထားသလို ဖောင်းအစ်နေသော မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် အနီရောင် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲကို ဖြူကနဲ မြင်ရလေသည်။

ဒေါ်ဝေဝေစိုးက သူ့အလှပြင်ပစ္စည်းများကို လယ်သာအိတ်ကြီးထဲ သို့ လှမ်းအထည်တွင် လှုပ်ရှားမှုက တန့်ကနဲ ရပ်သွားသည်။ သူ့လယ်သာ အိတ်ကြီးထဲတွင် ပေါက်စီနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အံ့ဩစိတ်နှင့် ဘေးဘီဝဲယာကို တစ်ချက် ဝဲ၍ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မရှိ။ သူ့အိတ်ထဲကိုတော့ ပေါက်စီနှစ်လုံး ရောက်နေတာ သေချာ ပြီ။

ပေါက်စီထုပ်ကို အသာလှမ်းယူတော့ ပူပူနွေးနွေးကြီး ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကများ လာပေးသွားပါလိမ့်၊ ပေါက်စီထုပ်ကို ကိုင်၍ စဉ်းစားသည်။ ဒီနေ့ သူ့ကို ပေါက်စီ လာပေးရလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား ကူညီထား တာ တစ်ခုမှ မရှိပါ။ ထိုစဉ်မှာပင် ပူနွေးသောပေါက်စီမှ မွှေးယုံ့သောရနံ့ကို ရသည်။ သူသည် ပေါက်စီတစ်လုံးကို လက်နှင့် အသာ မရဲတရဲ ထိုးကြည့် ၏။ ပေါက်စီက ပူနွေး နူးညံ့နေသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ ဘောလုံးတစ်လုံး လို ဖောင်းအစ်နေသော မျက်နှာပေါ်မှ နေကြာစေ့လောက်သာ ရှိသော မျက်ဝန်းကလေးနှစ်ဖက်သည် အရောင်တစ်မျိုး လင်းလက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ ပါးပါးကျဉ်းကျဉ်း နှုတ်ခမ်းပါးပါး ကလေး၏ နောက်ဖက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ကြီးမား သည့် သွားကြီးများ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီး ပေါက်စီတစ်လုံး၏ ဧရိယာ လေးပုံတစ်ပုံကို လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အမလေး... သွားပါပြီ”

မေလေးတို့ ပါးစပ်တွေအားလုံး ပြိုကုန်ကြ၏။

မျက်လုံးသေးသေးကလေးနှစ်လုံးကို အထက်သို့ လှန်ကာ စိလင် ပြားများကို ငေးရင်း ပေါက်စီတစ်လုံး၏အရသာကို ရှာဖွေ ခံစားနေသော ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ပုံစံကို ကြည့်ပြီး မေလေးတို့ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ တခွိုးခွိုး ရယ်နေကြသည်။

“ရယ်ရင် မမ မမြင်အောင် ရယ်၊ ကြည့်ရင် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံ အောင် ကြည့်ထား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“တစ်ယောက်ကို မျက်ဝန်းချင်း နှစ်ခါလောက် ဆုံအောင်ကို ကြည့်ထားဟာ၊ ရအောင် ကြည့်ထား၊ ဒါမှ... နောင်ဆို နင်တို့ကို သူ မဟောက်ရဲတော့မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ...”

“နင် ဒါပဲ မေးတတ်သလား! ကြည့်ဆို ကြည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင် ရာဇဝင်အိုးကို တုတ်နဲ့ ထိုးတာနော် ညမိုး”

“မှားတယ်... ခရု(ခ)ခုံးကျည်နဲ့ ပစ်တာ၊ လူသေသေချာချာ မိအောင် လက်မှတ် ထိုးခိုင်းထားရဦးမယ်”

ညမိုးက လက်မှတ်ထိုးရမည့် File ကို ယူပြီး ဒေါ်ဝေဝေစိုးထံ သွားသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက File ကို ကြည့်ရင်း “ဝါးဝဲ” ဟု ပြောသည်။

“Sorry မမ၊ စားပြီးမှ ထိုးပါ... ရပါတယ်”

ညမိုး မေလေးတို့ထံ ပြန်သွားတော့ မေလေးတို့(၃)ယောက် ပါးစပ်ကလေးတွေ ပြိုကာ ညမိုးကို မသက်မသာ ကြည့်ကြသည်။

“ငါတို့တော့ လစ်တော့မယ် ညမိုး၊ တော်ကြာ ပြဿနာ တက်ရင် ငါတို့ပါ ပါကုန်လိမ့်မယ်”

“နင်တို့ အခုနေ ထထွက်သွားရင် ပြဿနာတက်တော့ နင်တို့နဲ့

ပတ်သက်တယ်လို့... ထင်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာသာ လုပ်နေစမ်းပါ”

မေလေးတို့ ပါးစပ်တွေ ကိုယ်စီပြကာ... File တွေလှန်၊ အံ့ဆွဲတွေ ဖွင့် လုပ်ကုန်ကြသည်။ သီတာဝင်းက နှံ့ ဆိုသော စာလုံးတွေကို လျှောက်ရေးရင်း တခွီခွီ ကြိတ်ရယ်နေ၏။

“နင် ဘာတွေ လျှောက်ရေးနေတာလဲဟ၊ နင်ရေးတာကို ငါမြင်တာတော့ ဝိုင်ခွက်ကို မှောက်ပြီး နောက်ပစ်ထားတာပဲ၊ ဘာလဲ... ဝိုင်ခွက် မှောက် နောက်ပစ် “ရဲ” လား!”

“နေစမ်းပါ ညမိုးရာ... ဟီးဟီး”

“အေး... ရယ်စရာ ရှိရင် အခုရယ်ထား၊ ခဏကြာရင် တရုတ် မယ်တော်နဲ့ ကိုရီးယားမင်းသားစုံတွဲ ဓါးကား ရှိတယ်”

သီတာဝင်းတို့ ညမိုးစကားကြောင့် ကြိတ်၍ ရယ်ကြပြန်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက... ပေါက်စီသည် စားလို့ကောင်းကြောင်း သက်သေပြသည့်အနေနှင့် ရေသန့်ဗူးကို ထုတ်၊ ရေနည်းနည်းသောက်၍... နောက်တစ်လုံးကို တီးဖို့ ပြင်လေသည်။ ညမိုးက... “စားထား... စားထား” ဟု အားပေးပြီး... ထိုင်ရာမှ ထထွက်သည်။ မေလေးတို့ လှမ်းခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်။

Rest Room ထဲ ရောက်တော့ ညမိုး ထင်သည့်အတိုင်း ဦးညိုအေးကို ဇော်ဦးနှင့် chess ထိုးနေတာ တွေ့ရ၏။ ဦးညိုအေးဘက်က အခြေအနေ မကောင်း။ ဦးညိုအေးမျက်နှာက... ဒေါသရောင် နည်းနည်း ထွက်ချင်နေသည်။ ပါဝါဘစ်ရှော့တစ်လုံး ကျထားတာကိုး။ ဦးညိုအေးကလည်း chess သမားကောင်းဖို့ နောက်ထပ် ပေါက်စီတစ်လုံးစာအချိန်တော့ ခံနိုင်ပါသေးသည်။

“လာလေ... ညမိုး”

ဇော်ဦးက နေရာရွှေ့ပေးသည်။ chess သမားဆိုတာ ကိုယ်

သာနေလျှင် ဘေးလူ လာကြည့်စေချင်တာ မေ့တာပင် ဖြစ်သည်။

“မထိုင်တော့ဘူး ဇော်ဦး၊ ငါ ဒေါ်ဝေဝေစိုးဆီ လက်မှတ်သွားထိုးမလို့၊ ဖယ်ရီပေါ်ကျမှ ဆုံမယ်”

ညမိုး နှုတ်ဆက်ပြီး အသာ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့... လက်ဖက်ရည်လစ်သောက်ဆင်း

သူတွေ တော်တော်များများ ပြန်ရောက်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“နောက်ဆုံး တစ်လုံးမှာ... လူတော်တော်စုံတယ် ညမိုး”

“နင့်ဟာကလည်း ချင်ဇာနီး ကျနေတာပဲ”

ဒေါ်ဝေဝေစိုးက ပေါက်စီနှစ်လုံးနှင့်အတူ ပါသွားရှာသော သူ့နှုတ်ခမ်းနီကို ပြန်တင်သည်။ ပြီးတော့... ရုံးဆင်းချိန် အဆာပြေ စားရာမှ ပြန်တက်လာသော မိန်းကလေးတွေကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်သည်။

“မေလေး... မမကြီးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံအောင် ကြည့်ထားဦးဟ၊ အချိန်က နီးနေပြီ”

“နင်ကလည်းဟာ...”

မေလေးက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ ထိုစဉ် ဇော်ဦး ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ဘောလုံးစာစောင်တစ်ခုလည်း ပါသည်။

“ကဲ... မကြာမီ ရင်ခုန်ရတော့မယ်... မျှော်”

ညမိုး... ဇော်ဦးခုံသို့ ပြောင်းသည်။ မေလေးတို့ လှမ်းခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်တော့။

“ဦးညိုအေး ရှုံးတယ် မဟုတ်လား!”

“အေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်း မကြာခင် နောက်တစ်ပွဲ ကြည့်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာ!! ဘာပွဲလဲ!”

ညမိုး ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ဒေါ်ဝေဝေစိုးထံသို့ သွားသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက ညမိုးကို မြင်တော့မှ... သတိရသွားဟန်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြိုးမကာ File ကို လှမ်းယူပြီး မျက်မှောင်ကျွတ်ပြီး လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ... လက်မှတ်ထိုးသည်။ ညမိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် ပြုံးပြလိုက်ပြီး လှည့်အထွက်တွင်... ဦးညိုအေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဦးညိုအေးက ခုံတွင် မောမောနှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်နှာက သိပ်မကြည်လင်။ မျက်ဝန်းတွေကို ခဏမှိတ်ပြီး အနားယူနေရာမှ... မျက်လုံးများ “ဖျပ်” ခနဲ ဖွင့်၍ ရှေ့ကို ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကျွတ်သည်။ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီးရှာသည်။ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ရှာသည်။ ပြီးတော့ တွေ့ခနဲ တစ်ချက် စဉ်းစားပြီး စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်သည်။ အံ့ဆွဲကို ပြန်ဖွင့်သည်။ အိတ်ကို ပြန်ရှာသည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းသည်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးကို ဖြန့်၍ခါသည်။

မေလေးတို့ထံမှ “ခွီ” ခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။ ညမိုးက လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြလိုက်ရသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... ဦးညိုအေးက လည်း ပေါက်စီနှစ်လုံး ပျောက်တာကို လုံချည်ခါ ရှာရတယ်လို့...။

“ဒီအပေါ်က ပေါက်စီနှစ်လုံး ဘယ်သူ တွေ့သေးလဲ!”

ရုံးဆင်းခါနီး ခပ်အုပ်အုပ် ပြင်ဆင်နေကြသော ဇောအာရုံမှာ ဦးညိုအေးအသံကို ညမိုးတို့အုပ်စုကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြ။

“ဒီပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပေါက်စီနှစ်လုံး ဘယ်သူ သိမ်းထားလဲ!”

ဒီတစ်ခါ အသံက တော်တော်ကျယ်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ ဘောလုံးမျက်နှာပေါ်က နေကြာစေ့ မျက်ဝန်းကလေး... လင်ကွင်းလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပြင်ဆင်နေသူအချို့ ကြားသော်လည်း... တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းကြည့်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး တစ်ယောက်သာ

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်၊ ဦးညိုအေး၏မေးခွန်းကိုလည်း မကြားသလို လုပ်နေသည်။

“ဟေ့... ဒီပေါ်မှာ... ငါတင်ထားခဲ့တဲ့ ဝက်သားပေါက်စီနှစ်လုံးကို ဘယ်သူ တွေ့သေးလဲလို့ မေးနေတယ်”

အသံက ဟိန်းထွက်သွားသဖြင့် အားလုံး ဦးညိုအေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးညိုအေးက အံ့ဆွဲကို ဒေါသနှင့် အသံမြည်အောင် ဆွဲဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ဝန်းခနဲ ပြန်ပိတ်၏။ ရှေ့စားပွဲပေါ်က File တွေ... စာရွက်တွေကို လျှောက်လှန်နေသည်။ ဦးညိုအေး လုပ်နေတာတွေကို အားလုံး တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသော်လည်း တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသူမှာ ဒေါ်ဝေဝေစိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟ... ဒါ ဘာသဘောလဲကွ၊ ပေါက်စီနှစ်လုံး ဝယ်လာပြီး ငါ ဒီပေါ်မှာ သေသေချာချာ တင်ထားခဲ့တာ၊ ဘာမှ မှားစရာ မလိုဘူး၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဒီလောက်တောင် စိတ်မချရလောက်အောင် ငါတို့ ဌာနစိတ်က သောက်ကျင့်တွေ ပျက်နေကြပြီလားကွ၊ ဟေ့... ပြောကြစမ်းပါဦး”

ဦးညိုအေး၏ ဒေါသတကြီး စကားကြောင့် အားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးမှာ ဦးညိုအေးကို မကြည့်ရဲ၊ မေလေးတို့ ညမိုးတို့နှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံလျှင်လည်း အထိတ်တလန့် မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ဒေါ်ဝေဝေစိုး၏ ဘောလုံးမျက်နှာကြီးမှာ... Kiss me Quick အရွယ်လောက် အထိ ငယ်သွားရှာ၏။

“ပေါက်စီနှစ်လုံးထဲပါကွ... ပေါက်စီနှစ်လုံးထဲပါ၊ ဝယ်စားရင်လည်း စားနိုင်ပါတယ်၊ လူများ ပစ္စည်းကို သက်သက်မဲ့ ယုတ်မာတာ၊ တောက်... အရှက်မရှိ ဘာမရှိကွာ... တောက်!”

ဦးညိုအေးက ဒေါသတကြီး ရေရွတ်ရင်း... အခန်းထဲက လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဦးညိုအေး ကြည့်သည့်အထဲမှာ ဒေါ်ဝေဝေစိုး မပါပါ။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက သူ့ထက် ရာထူးကြီးသဖြင့် မသင်္ကာသည့်ထဲမှာ

မပါ။ ညမိုးနှင့် ဇော်ဦးလည်း မပါ။ ဦးညိုအေး မကြည့်သော်လည်း ဒေါ်ဝေဝေစိုး ချွေးတွေ ရွဲနေရှာ၏။

“ဟဲ့... မေလေး! နင်တို့ ဒီပေါ်က ပေါက်စီ တွေ့သေးလား!”

မေလေး... ပါးစပ်ကြီး ပြီးသွားသည်။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက မေလေးကို အသနားခံသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကြည့်ရှာသည်။

“မ... မတွေ့ဘူး ဆရာ၊ သ... သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“တောက်!! အောက်တန်းကျလွန်းတယ်ကွာ၊ ပြောင်ကို လုပ်သွားတာပဲ၊ တခြား section က ဘယ်သူတွေ လာသေးလဲ!”

အားလုံးကို မေးသော်လည်း မေလေးကိုပင် မေးသလို ဖြစ်နေသဖြင့် မေလေးကပင် ဆက်ဖြေသည်။

“ဟို... ည... ညမိုးပဲ”

“ခွေးမ” ဟု ညမိုး စိတ်ထဲက ဆဲပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်ဝေဝေစိုးက ညမိုးကို တောင်းပန်သော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ညမိုး ဘာမှ မဖြေဘဲ ဦးညိုအေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ လာသေးလဲ!”

“မ... မလာဘူး ဆရာ!!”

“တောက်!! လုပ်ကြပေါ့ကွာ... လုပ်ကြပေါ့၊ ဘယ်နှယ့် ဒီပေါ်သေသေချာချာ တင်ထားတဲ့ဟာ... အရှင်းကြီး၊ အချင်းချင်းကို လုပ်တာ၊ ပေါက်စီတစ်လုံးမှ သုံးရာထဲပါကွ၊ သုံးရာထဲပါ... တောက်!!”

ရုံးဆင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ပစ္စည်းပြင်နေသူတွေ... ကိုယ့်အိတ်ကိုယ် ဦးညိုအေးကိုပဲ သွားပြီး ဖွင့်ပြရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ တီးတိုးပြောသူတွေကလည်း... ပြောလျက် ရှိသည်။ ရှေ့က ခုံပေါ်မှာ ကြီးမားဝပြီးသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို တင်ပြီး... ဘာကိုမှ မသိသူလို... သူ့ရှေ့မှာ ဘာမှ ဖြစ်မနေသလို... ဖြစ်နေတာတွေကိုလည်း ဘာမှ မသိတော့သလိုမျိုးကြီး နေနေရသော... ဒေါ်ဝေဝေစိုးကို ကြည့်ပြီး ညမိုး ရယ်လည်း ရယ်ချင်

သည်။ သနားလည်း သနားနေမိသည်။ ဦးညိုအေး ကျိန်းသမျှ ကြိတ်မှိတ်ခံနေရရှာသည်။ စားရတာနှင့် ခံရတာနှင့် ကြောက်ရတာနှင့်ပင် မကာချင်။

“အေးပေါ့ကွာ... မမိသေးတော့ မြို့ထား ဆို့ထားနှင့်ဦးပေါ့၊ တွေ့လို့ မိလို့ကတော့...”

ထိုအချိန်တွင်... အောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကလေး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မှာစားမှာသောက်ထားသောပန်းကန်နှင့် ရေနွေးအိုး၊ ပိုက်ဆံတို့ လာရှင်းခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင် ဖြူလုံး၊ ပေါက်စီရှိသေးလား! ရှိရင်...”

“ဟာ... ဆရာကလည်း၊ ဒီအချိန် ပေါက်စီ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ! ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ပေါက်စီက သိပ်ကောင်းတယ်လေ ဆရာ၊ သိပ်ကောင်းတော့...”

“ဟေ့ကောင်... တော်စမ်း! သောက်စကားမရှည်နဲ့၊ မရှိရင် မရှိဘူး တော်ရောပေါ့၊ အေး... ကောင်းတယ်၊ ငါ့ကိုကလည်း သောက်သုံးမကျတဲ့ မိန်းမကို ယူထားမိတာ၊ မွေးစရာ ရှားလို့ သောက်သုံးမကျတဲ့ တယ်လီယာခွေးကိုမှ မွေးရ ချစ်ရနဲ့၊ သောက်ခွေးကလည်း... ဒီဆိုင်က ပေါက်စီကိုမှ မြို့ချင်ဆို့ချင်တယ်၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ... ကောင်းတာပေါ့”

ရုံးဆင်းကျတော့ ဒေါ်ဝေဝေစိုး ပုံစံက အချိန်ပိုရော၊ ပယ်နုတိပါကန်ပြီး ရုံးသွားသော ဘောလုံးအသင်းမှ အားကစားသမားတစ်ယောက်လို မျက်နှာညှိုးငယ်၊ ရက်ရွံ့ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် လေးလံ ကြေကွဲနေသည်ကို ညတိထားမိသူတို့ သိကြလေသည်။

အခန်း(၁၃)

ခနစ်ထပ်တွင်ရှိသော သူ့ဌာန၏ ဓာတ်လှေကားပေါက်ဝ ရှေ့တွင် ညမိုး ရပ်နေသည်။

ညမိုး၏နောက်တွင်လဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းမည့် Company တူ ဝန်ထမ်းများ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ဓာတ်လှေကား ရောက်လာပြီး တံခါးနှစ်ချပ် ပွင့်သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ လူနှင့် ဓာတ်လှေကားအပြင်မှ လူတို့ ဘာရယ် မဟုတ်ကြဘဲ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှ ချိုလေးနှင့် ခွန်မျိုးတို့နှင့် ဓာတ်လှေကား အပြင်ဘက်မှ ညမိုးတို့ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံလိုက်ကြသည်။

“ဪ... ”

ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ခြေလှမ်းဝင်ရန် ပြင်ထားသော ညမိုး ခြေ လှမ်းတို့ ရုတ်တရက် တန့်၍သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှ ရပ်နေသူတွေ

အတွက် ညမိုးက နံဘေးသို့ ရပ်၍ ကပ်ပေးလိုက်သည်။ တချို့က ရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်နေပြီး ဘေးဖယ်ပေးသော ညမိုးကို နားမလည်သလို ကြည့်၍သွားကြ သည်။ ဓာတ်လှေကား တံခါးပိတ်သွားသည်။ သို့သော်... ညမိုး ဓာတ် လှေကား အပြင်တွင်သာ ရပ်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ညမိုးသည် ပြီးနေသည်။ ပြီးတော့... ဓာတ်လှေကား တံခါးရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ညမိုးနဲ့ ပြဿနာက မပြီးသေးဘူးလား ချိုလေး”

စိတ်ဝင်တစားနှင့် တည်ကြည်သောမေးခွန်းကို ချိုလေး ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည်။

“ချိုလေးနဲ့ တိုက်ရိုက် ပြဿနာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို အများကြီး နားလည်ပေးခဲ့တာပဲ၊ သူ ဘယ်လို နေသင့်တယ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာ ရွေးတာ နေမှာပါ”

ချိုလေး ပုံစံက စိတ်အနှောင့်ယှက် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ အမှန်ဆို ညမိုး ဓာတ်လှေကားထဲ သူလိုငါလို အေးအေးဆေးဆေး ဝင် လိုက်လာခဲ့လျှင် ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ ခုတော့...

“ကိုယ့်ကြောင့်တော့ ကိုယ့်အရင် ခင်ခဲ့ရတဲ့လူတွေနဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်လည်း မကောင်းဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကြားက မျက်နှာပူနေရတာကြီးက တစ်မျိုးပဲ”

“ခွန်မျိုး ခံစားရတာကို ချိုလေး နားလည်ပါတယ်၊ ကြားက ညပ် နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...”

“ကိုယ်ထင်သလောက်တော့ သူ့ပုံစံက ဘာကိုမှ အလေးအနက် သိပ်မရှိဘဲ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးပါ။ အစတုန်းကတော့ ကိုယ် တော်တော် ဒေါသဖြစ်ဖူးတယ်၊ ချိုလေးအတွက် တမင်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်တာကိုး၊ နောက်ကျတော့ သူ့ပုံစံက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ ပျော်တတ် စတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပုံစံ သာမန်ပါပဲ၊ ပေါက်စီကိစ္စ ကြားတယ် မဟုတ်လား!”

“အင်း... ကြားသားပဲ”

“ချိုလေးတို့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ပြေလည်အောင် နေပါ။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့်တော့ သူ့ကို တမင် အပြစ်ပေးတာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ သူ့ပုံစံ ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ သိပ် Heavy သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ သူက သာမန် လူပျော်တစ်ယောက်ပါ”

“အဲဒီစကားက အမှန်ဆုံးပဲ။ ခွန်မျိုးကြောင့်ရယ် သီးသန့်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေကို လူတစ်ယောက်က သိက္ခာထိခိုက်လောက်အောင် မစော်ကားရဘူးဆိုတာလောက်တော့ သူ သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ သူ ပျော်တတ်တိုင်း ဘေးလူတွေက လိုက်အရှက်ကွဲခံ နေရမှာလား... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ... ဟိုး... ဟိုး... ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး ပြောမှ ပြန်ဆွပေးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်စိတ်ထားကို ချိုလေး သိရင် ပြီးရော”

ခွန်မျိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မော၍ ပြောသည်။ ခွင့်လွှတ်ပေး တတ်သော ခွန်မျိုး၏စိတ်ဓာတ်ကို ချိုလေး သဘောကျသွားသည်။ ကိုယ့် အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် မရှိ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသ ဖြစ်နေသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ တကယ်ကို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပါပဲ။ သူတို့က အုပ်စုထဲက ဖယ်ထားပေးမယ့် ဖယ်ရီပေါ်မှာ ကျန်တဲ့ ကောင်မ လေးတွေနဲ့ ဟိလာတိုက်နေတာပဲ။ ခံစားနေတာတို့ ဘာတို့ ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ။

သူက ခံခံစားစား ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ်က ကတိကလေး ဘာ လေး တောင်းပြီး ပြန်ဆက်ဆံလို့ ရသေးတယ်။ အခုတော့ သူ့ပုံစံက ကိုယ်တွေနဲ့ မခင်ရလဲ ဘာမှ အရေးကြီးပုံ မရ။ ဒါကိုများ သူက ခွန်မျိုးနဲ့ သူ့ကို ရှောင်ပေးလိုက်သေးသည်။ ချိုလေး တွေးရင်းနှင့် မကျေမနပ်

ဖြစ်လာသည်။ ဘာမှလည်း လုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်တော့။ ဒါနဲ့ မိဝေဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

ချိုလေး ရှင်းပြသည့် စကားဆုံးတော့ မိဝေက အားရပါးရ ရယ် လေသည်။

“ချိုလေး မင်း ဘာတွေ ရှုပ်နေတာလဲ! သူလာရင် မင်းက ထထွက် သွားတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ လုပ်ခဲ့တာ ကြာပြီ... များပြီ၊ ဒီတော့ သူက အခု မင်း နေစေချင်တာမျိုး နေသွားတာပဲ။ အဲဒါကို မင်းက ဘာမကျေနပ် ဖြစ်နေရတာလဲ!”

“မဟုတ်ဘူးလေ... သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ဒီလိုပဲ ဝင်လိုက်ပါ လား!”

“ဟဲ့... မင်းက သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အတူမထိုင်ချင်ဘူးဆိုတာ တွေကို ပြထားတာကိုး၊ အဲဒီတော့... သူက...”

“မဟုတ်ဘူးဟ... မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပုံစံကဟာ... ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့၊ ကျွတ်!! ခဏလေး... ခဏလေး”

ချိုလေးက မိဝေကို စကားဆက်မပြောအောင် တားရင်း ညမိုး လုပ်သွားတုန်းက ခံစားလိုက်ရသော ခံစားမှုကို ဘယ်လို ရှင်းအောင် ပြောရမလဲဟု လိုက်စဉ်းစားနေသည်။ ရင်ထဲမှာ သိနေသည်။ သို့သော် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောလို့ရမည့် စကားလုံးကို ရှာလို့မတွေ့။

“ဒီလိုဟာ... ဒီလို၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ဆိုလည်း သူဝင်မှာပဲဟာ၊ ခွန်မျိုးတစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း ဝင်မှာပဲဟာ၊ အခု ငါနဲ့ ခွန်မျိုးကို တွေ့တော့...”

“အေးပေါ့... ချိုလေးရဲ့၊ သူက ခွန်မျိုးကို ဒုက္ခပေးတာကို မင်းက ဝင်ကောထားတာကိုး၊ ဒီတော့ ခွန်မျိုးနဲ့ မင်းကို တွေ့တော့ သူ ဘယ်ဝင် တော့မလဲ!”

“အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟာ၊ ငါသိတယ်... ငါမပြောတတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ဟာ... ညနေ ဖယ်ရီနဲ့ ပြန်ရင် မင်း ကိုယ့်အိမ် ခဏလိုက်ခဲ့၊ ပြီးရင် သူ့ဆီ သွားပြီး အဲဒီကိစ္စကို ရှင်းရမယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲကွ ချီလေးရ”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်ကွာ... ဒါကတော့ ရှင်းမှကို ဖြစ်မယ်... ”

ဒါပဲ”

ချီလေး ထွက်သွားတော့ မိဝေ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ချီလေး လုပ်နေတာတွေက ပုံမှန်မဟုတ်၊ ပုံစံမကျဟု မိဝေ ထင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ လုပ်နေတာလဲ... ဆိုတာကိုလဲ မိဝေ သိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအသိစိတ်သည် စိတ်ထဲမှာ လိုက်ဖမ်းတော့မှ ပါးပါးကလေး လွတ်လွတ်ထွက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်နေသလို ခံစားရ၏။

ညနေ ချီလေး မေးလျှင် ဟိုကောင်... ဘယ်လို ပြန်ဖြေမလဲ ဆိုတာကို မိဝေ သိချင်နေသည်။

ကိုယ့်ကိစ္စထက် လူများကိစ္စကို တစ်ခါတစ်ရံ ပိုစိတ်ဝင်စားတတ်သော သတ္တဝါကို “မိန်းကလေး” ဟု ခေါ်သည်။

၂၀၅

ညမိုးအိမ်ကို ထွက်လာကတည်းက အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း ရှာပြီးသားဖြစ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ညမိုး ငှားသွားသော အုန်းခြစ်ကို ပြန်လာတောင်းသည်ဟု ပြောလျှင် လုံလောက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ညမိုးအိမ်ကို ရောက်တော့ ထုံစံအတိုင်း အန်တီလေးနှင့် တွေ့သည်။

“ဟယ်... နင်တို့ဟယ် ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား!”

“အလုပ်တွေ အရမ်းများနေလို့ အန်တီလေး၊ ဟို... ညမိုး ရှိလား”

“ဟဲ့... ခုနကပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ... အရေးကြီးရင် မှာခဲ့လေ၊ ဒီကောင်က တစ်ခါတစ်လေ မိုးချုပ်မှ ပြန်ပြန် ရောက်တတ်တယ်”

“အရေးတော့ မကြီးပါဘူး၊ အန်တီလေးတို့ တစ်ခါ မုန့်လုပ်စားတုန်းက ညမိုး လာငှားသွားတဲ့ အုန်းခြစ် ပြန်လာယူတာ”

“အုန်း... ခြစ်!!”

အန်တီလေး နားမလည်သလို ရေရွတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ နည်းနည်းကြာသွားတော့ မေ့နေဟန် တူ၏။

“နည်းနည်းတော့ ကြာပြီ အန်တီလေး၊ အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားတုန်း”

ကလေး၊ အော်... မေ့လို့မေ့လို့ အန်တီလေး၊ မုန့်လုပ်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊
ဦးရှင်ကြီး တင်တုန်းကလေ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ... ငါတို့က ဦးရှင်ကြီးမှ မတင်တတ်တာ၊
တင်ရင်လဲ လိုက်တင်ပေးတဲ့လူကို ငှားတင်တာ၊ မငှားပါဘူး... အင်း...
ဒီကောင် သမီးကို တစ်ခုခုတော့ စုလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလဲ ရတယ် အန်တီ၊ သူရှိတော့မှပဲ သမီးတို့ လာခဲ့တော့မယ်”

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ”

ညမိုးတို့အိမ်က ထွက်တော့ မိဝေက မသင်္ကာသော အကြည့်နှင့်
ချိုလေးကို ကြည့်သည်။

“နင့်ဆီက အုန်းခြစ် တကယ် ငှားသွားတာလား! နင် လာတာ
မရိပ်မိအောင် ညာပြောတာလားဟေ...”

“ညာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က သူကိုယ်တိုင် အိမ်ကို လာငှား
တာ၊ အဲဒီနေ့က ခွန်မျိုးနဲ့ငါနဲ့တောင် ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခဲ့မှာ စကားပြောနေ
သေးတယ်၊ မေးတော့... ဆွမ်းတင်မလို့တဲ့”

“ဒီကောင် အရင်တုန်းက မင်းအိမ်ကို လာလည်တာတို့ ပစ္စည်း
လာငှားတာတို့ လုပ်လေ့ ရှိလား”

“ဟင်အင်း... မလာဖူးဘူး၊ ပစ္စည်းတွေဘာတွေလည်း မငှားဖူး
ပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ကမှ...”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခုခုပဲ”

တစ်ခုခုဆိုတာကတော့ ကျိန်းသေနေပြီ ဖြစ်သည်။ ချိုလေး တစ်ခု
စဉ်းစားသည်။ သူနှင့် ညမိုးကြားမှာ ရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိဝေကို
ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလားဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်
တည်း စဉ်းစားရတာ မောလာပြီ။ အဲဒီကိစ္စကို ဖုံးထားရသဖြင့် သူ နေတာ
ထိုင်တာတွေလည်း သဘာဝမကျ ဘာမကျတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပြီးတော့
ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာ ပေါသွားလိမ့်မည်ဟု... သူထင်သည်။

“မိဝေ... နင်အားလား! ကိုယ် မင်းကို ဖွင့်ပြောပြစရာ တစ်ခု
ရှိတယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို အချိန်ပေးပါလား!”

“ဟေ့... ဒါမျိုးဆို ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ အားတယ်”

မိဝေက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့
ရမယ့် နေရာကို ရွေးကြသည်။ နောက်ဆုံး မိဝေ ဘကြီး ဘုန်းကြီးဝတ်နေ
သော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရွေးလိုက်ကြသည်။

“ဘကြီးဘုန်းကြီးအတွက် အရုဏ်ဘုဉ်းပေးဖို့ မုန့်တစ်ခုခု ဝယ်သွား
မယ်ကွာ၊ နောက်ကျလို့ အိမ်က မေးတော့လဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်တယ်ပေါ့၊
မင်း အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပေတော့၊ အစအဆုံးတော့ ပြောရ
မှာနော်”

“အေးပါဟ... ပြောမှာပါ”

ကျောင်းရောက်တော့ ဦးဇင်းကို ဝတ်ဖြည့် စကားပြောပြီးတော့
ကျောင်းဝန်းထဲက ထုံးဖြူစေတီကလေးမှာ ထိုင်ပြီး ချိုလေးက စကားစ
သည်။

“ကျန်တာတွေ ထားလိုက်တော့ဟာ၊ စပြောရမယ်ဆိုရင် ငါတို့
ရည်းစားစာ အပေးခံရတဲ့နေ့က စပြောမယ်”

“ရည်းစားစာ အပေးခံရတဲ့နေ့... !!”

“နင်ရော... မိဆုမပါ အပေးခံရတဲ့နေ့ကလေ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီနေ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“အေး... အဲဒီနေ့က မင်းတို့နဲ့ အတူတူ ညမိုးက ကိုယ့်ကိုလဲ
ရည်းစားစာ ပေးတယ်”

“ဟင်... မင်းပြောတော့ မပေးဘူးဆို... !”

“အေး... ပြဿနာက အဲဒီက စတာလေ”

ချိုလေးက ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ဘက်က ခံစားရသမျှ အကြောင်း
အရာတွေအားလုံးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။ မိဝေက တစ်ခွန်းနစ်ခွန်း

ထောက်ပေးတာက လွဲ၍ အားလုံး အသေအချာ နားထောင်သည်။

အားလုံး ပြောပြီးသွားတော့ ချိုလေး ရင်ထဲ ပေါသွားသည်။ ပြီးတော့... အင်မတန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးရှည်ကြီးကို သွားလိုက်ရသလို ရင်ထဲမှာ မောပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒါဆို စာနှစ်စောင်က အဓိကပဲပေါ့ဟ၊ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရအောင်ဟာ...”

“ဟာ... အဲဒီစာကိုတော့ မဖွင့်ချင်ဘူး... မဖွင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ... ဒါမှ ရှင်းမယ့်ဟာကို”

“ဖွင့်မဖတ်လဲ ရှင်းနေတာပဲ၊ သူက စပြီးနောက်ပြီး ရေးခဲ့တာပဲဟာ၊ သူ အခု နေပုံကို ကြည့်ပါလား! ငါ အဲဒီစာကို နောက်ထားတာလို့ပဲ သိထားချင်တယ်ဟာ၊ တရားဝင် မသိချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မဖွင့်တာ”

ချိုလေးစကားကြောင့် မိဝေက ချိုလေးကို အလန့်တကြား ကြည့်သည်။ ချိုလေးက မိဝေနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံရအောင် မျက်နှာကို လွှဲသည်။ မိဝေ ခေါင်းခါနေတာကိုတော့ သိလိုက်ပါသည်။

“မင်းကို နားမလည်တော့ဘူး”

“မိဝေ ပြောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ ချိုလေးကိုယ်တောင် ချိုလေး နားမလည်တဲ့ဟာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကို အမြဲတမ်း တွေးတယ်၊ တွေးမိတိုင်း ဘယ်တော့မှလည်း အဆုံးမသတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူး”

“မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြည့်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊ မင်း မညာဘဲ ဖြေမယ်ဆိုရင်ပေါ့... ဖြေရဲတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ညာရမှာလဲ၊ မဖြေရဲစရာ အကြောင်းလဲ မရှိဘူး... မေး”

မိဝေက အားယူသလိုမျိုး အသက်ကို ၀၀ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကဲ... မေးပြီ၊ မင်း... ခွန်မျိုးကို ချစ်လား!”

“ချိုလေး သူ့ကို ငြင်းစရာတော့ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့... သူ့ကို ရင်ခုန်တာမျိုးလဲ မရှိဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ထားတော့၊ မင်း... ညမိုးကို ချစ်လား!”

ချိုလေးမျက်နှာ “ရဲ”ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်သပ်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသော မိဝေကို မျက်နှာလွှဲသည်။

“သူက ငါ့ကို ဖွင့်ပြောထားတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီမေးခွန်းက မလိုမှ မလိုဘဲ”

“ကဲ... ဒါဆိုရင်... သူပေးထားတဲ့ စာနှစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖတ်ရင်ကော၊ အဲဒီစာက သူဖွင့်ပြောထားတဲ့စာဆိုရင်ကော...”

ချိုလေး အကျဉ်းအကြပ် တွေ့လာသည်။ ဖွင့်မဖတ်ချင်ဘူးဟု ဆိုလျှင် သူ့ပထမ အဖြေသည် အလကား ဖြစ်သွားပြီ။

“ဒါ... သူ စတဲ့စာပဲ၊ မင်းတို့ကို စသလို ငါ့ကို စတာပဲ၊ ဖွင့်ဖတ် ကြည့်စရာမှ မလိုဘဲ”

“ဒါက... မင်းထင်ကြေးလေ၊ ဒီစာက ငါတို့ကို ပေးတဲ့စာနဲ့ မတူဘူး၊ ငါတို့ကို ပေးတဲ့စာက တစ်စောင်တည်း၊ မင်းကို ပေးတဲ့စာက နှစ်စောင်၊ စထားတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်...”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီစာကိုတော့ ဖွင့်ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး”

မိဝေက “ဟက်”ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့... ချိုလေးကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

“ခွန်မျိုးက ညမိုးထက် ခန့်ချော ချောတယ်၊ လေးနက် တည်ကြည်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အားကိုးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ညမိုးကျတော့ ရုပ်ရည်က အသင့်အတင့်ပဲ ဆိုပါတော့၊ သူ့ဘဝမှာ ဘာကိုမှ အလေးအနက် မထားဘူး၊ ပျော်အောင် နေတတ်တာပဲ”

သူဖြူစင်တယ်ဆိုတာကို ဘာမှ လုပ်ပြစရာ မလိုဘဲနဲ့ သိသာတယ်။ ကိုယ်က တော့ ညမိုးကို ပိုခင်တယ်။ ခွန်မျိုးကိုတော့ အဲဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခင်လို့မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မျက်နှာထားကြောင့်ပဲ။ ခွန်မျိုးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့နေပုံထိုင်ပုံနဲ့ ရုပ်ရည်ကို တော်ရုံ မိန်းကလေး မငြင်းရဲဘူး။ သူ့ကို မိန်းကလေးတိုင်းက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ယုံထားတဲ့ ခံစားမှုကြောင့်ပဲ”

မိဝေစကား ဆုံးတော့... ချိုလေးမျက်နှာက ဝင်းလက်သွား၏။ မိဝေ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားရပါးရ ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မိဝေ၊ ချိုလေးလဲ အဲဒီလို ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် မိဝေ ပြောသလို ရှင်းအောင် မပြောတတ်ဘူး သိလား... ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်ကတော့ မင်း ကြားညပ်မှာပဲစိုးတာ... အဲဒါပဲ”

“ဟာ... ချိုလေးက နှစ်ယောက်စလုံးကို မျှော်လင့်ချက် ပေးထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပေးထားတာပေါ့... ခွန်မျိုးကိုလဲ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေ ပြန်မပေးဘူး၊ ညမိုးကိုလည်း နင့်စာကို ငါ လုံးဝမဖတ်ဘူးဆိုပြီး စာပြန်မပေးဘူး”

ချိုလေး ပါးစပ်ပြဲသွားသည်။

မိဝေ၏ ကောက်ချက်ကို သူ ရှောင်၍မရ၊ ငြင်းလို့မရ။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ကင်းသူ တစ်ယောက်ဟု မြင်ထားခဲ့သည်။ အခု ဘေးကနေ ရိုးရိုး ကလေး ကြည့်ပြတော့... သူလဲ အပြစ်မကင်းဘဲ ရှုပ်ထားတာလေးတွေ ရှိနေသည်။ ဒီအချက်က သူ့စိတ်ကို ရှင်းသွားစေသည်။

“ဟုတ်တယ် မိဝေ၊ ကိုယ်လဲ ရှုပ်ထားတာတွေ ရှိတာပဲ... အပြစ် မကင်းဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အပြစ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူး ပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး... အပြစ်ပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဟာ၊ နင့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲဟယ်”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဓာတ်လှေကားထဲကို File ကိုင်ပြီး ညမိုး ဝင်သွားတာကို ချိုလေး တွေ့လိုက်ပါသည်။ ချိုလေး ဓာတ်လှေကားဆီကို လာနေတာ ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကလို ဆိုရင်တော့ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လိုက်မိမည် မဟုတ်ပါ။ တမင်တောင် ရှောင်နေခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ အခုတော့ ချိုလေး ဘာမှ မဖြစ်သလို ဝင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားမှာ လူသိပ်မကြပ်။ ငါးယောက်ပဲ ရှိသည်။

ညမိုးကလဲ သူ့ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ... တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပင် ရှိသည်။ အုန်းခြစ်ကိစ္စကို မေးလိုက်ရမလားဟု ချိုလေး တွေးမိသည်။ ပြီးတော့... ချက်ချင်း ချိုလေး ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် တွေး၍မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ညမိုး နှင့် အထိအတွေ့ အဆက်အဆံ မရှိတာ (၂)ပတ်လောက်သာ ရှိပါသေး

သည်။ သူ ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မရှိပါ။

ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက စကားပြောရမှာမို့လို့ ဖြစ်တာ နေမှာပါ။ ငါက သူ့ကို ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ။ တော်ပြီ... ဒီအုန်းခြစ်ကိစ္စကိုလည်း မမေးတော့ဘူးပေါ့။ သို့သော်... သူ့ကြောက်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ရင်တုန်နေတာ ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ချီလေး သူ့ကိုယ်သူ ညာလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်ပြီး အသာခိုးကြည့်တော့ ညမိုးက သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာပါလိမ့်၊ ချီလေး မျက်နှာထားကို တည်ပစ်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွား၏။

ဓာတ်လှေကားမှ အထွက်တွင် ညမိုးက သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြီးသွားသည်။ ချီလေး စိတ်ထဲက တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ “ငြောင့်” ဟု စိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်၏။ ဘဲလ်မြည်ပြီး ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားသည်။ ချီလေး ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်တော့ နံပါတ်(၁၂)ကို တွေ့ရ၏။ ချီလေး လန့်သွားသည်။ ထိုအထပ်တွင် ဘာဌာနမှ မရှိ။ သူတို့ Company ၏ အကြီးဆုံး မန်နေဂျာချုပ်သာ ရှိပါသည်။

“မိန်းကလေး... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ!”

ဓာတ်လှေကား တံခါးဝမှာ ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့် ခန့်ငြားသော မန်နေဂျာချုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ချီလေးလက်ထဲမှာလည်း File တွေခုံဆိုတော့ ကိစ္စရှိ၍ လာသူဟု မန်နေဂျာချုပ်က ထင်ဟန်တူသည်။ သူလည်း အောက်ကို ဆင်းမှာမို့ မေးတာ ဖြစ်ပုံရသည်။

“မ... မဟုတ်ပါဘူး... ဟို... သ... သ... သမီး အတွေးလွန်ပြီး ပါလာတာပါ”

မန်နေဂျာချုပ်က တစ်ချက်ပြီးပြီး ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သည်။

“လေးထပ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ချီလေး ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် (၄)နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ (၄)ထပ်တွင် အစည်းအဝေးခန်းမ ရှိ၏။ မန်နေဂျာချုပ် တံခါးမှ ထွက်သွားတော့ ဝင်လာသည့်ထဲမှာ (၂)ထပ် လူပါသဖြင့် ချီလေး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ပါသွားပြန်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ (၈)ထပ်တွင် ဆင်းသွားသော ညမိုးက သူ့ကို ပြီးကြည့်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ချီလေး တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့ကို ပြီးပြနေသော ညမိုးကို “ခွေးကောင်” ဟု ဆဲလိုက်သည်။

“ဗျာ...”

ချီလေးအနားမှာ ခပ်ဖိဖိ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်က အလန့်တကြား အော်ရင်း ချီလေးကို ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲက ဆဲလိုက်သော စကားသံက ယောင်၍ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဟို... Sorry ပါရှင်၊ ဟို... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ပြောတာပါ... Sorry”

ထိုလူက မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်ကို အတင်းတိုး၍ ခပ်ခွာခွာ ရပ်သည်။ ထိုလူ့ကို ချီလေး မမြင်ဖူးပါ။ Company ကို လာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ချီလေး မျက်နှာပူပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ထိုလူ ဆင်းသွားသည်။ သတိရလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်လှေကားက (၁၀)ထပ်သို့ တက်နေသည်။ ချီလေး လဲသေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွား၏။ အံ့ကို ကြိတ်၍ (၅)ထပ်နံပါတ်ကို လေးငါးခါ ခပ်နာနာ ဖိနှိပ်ပစ်လိုက်၏။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ချီလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ (၈)ထပ်ရောက်တော့ တံခါးပွင့်သွား၏။ ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်ဟန် ပြင်သော ညမိုး မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် တွေ့လိုက်ရ၏။ ညမိုး ကြောင်နေတုန်း ချီလေးက တံခါးကို ခလုတ်အမြန်ပိတ်ပြီး (၅)ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ကိုယ့်ခုံမှာ ကိုယ်ထိုင်ရင်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ တခွီးခွီးနှင့် စလင်းဘက်(ခ)ကို ပိုက်၍ အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြောင်အမ်း ထိတ်လန့်သွားသော ညဗိုးမျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်ရင်း တစ်ခါ ရယ်မိရင်း ဖြစ်နေသည်ကို မိဝေက သူ့ခုံမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ချီလေးခုံသို့ ကူးလာပြီး မေးသည်။

“မိန်းမ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ! တခွီးခွီးနဲ့...”

ချီလေးက ရယ်နေသော အရှိန်ကို ရပ်၍ အမော ခဏဖြေသည်။
ချီလေး ရင်သည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်း... ဟင်း! မနက်က... မနက်က၊ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ သိလား”

ချီလေး စကားမဆုံး၊ မိဝေ ပခုံးကို ကိုင်ကာ တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်ပြန်လေသည်။

“အော်... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခပါပဲလား” ဟု မိဝေက ပြီးလေသည်။

ချီလေး ရှင်းပြသည့်စကား ဆုံးတော့ ချီလေး သူ့ဘာသာ ရယ်နေပြန်သည်ကို မိဝေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် ညိတ်ရင်း...

“မင်း ဒီလို အားရပါးရ မပျော်တာ တော်တော် ကြာသွားပြီ ချီလေး၊ တော်တော်လေးကို ကြာပြီ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောပေါက်ပေါ့ကွာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ! ရယ်စရာ ကောင်းလို့ ရယ်တာပဲဟာ၊ သွား... သွား၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တော့... ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်... ကောင်းပါပြီရှင်... !!”

၂၀၅

ညဗိုး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

သူ့စိတ်သည် ဒီနေ့ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ ပြီးတော့... သူ့အတွေးတွေက ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ မြို့ပျက်ကြီးတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် လယ်ကွင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ လမ်းလျှောက်သွားနေရသလို ခံစားနေရသည်။ အရာအားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အဆုံးသတ် မဲ့နေကြသည်။

အခုဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုက သူ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးရင်း လမင်းကို မြင်ရသည့် ခံစားချက်နှင့် တော်တော် တူပါသည်။ ဟုတ်သည်၊ သူငေးတာက ကောင်းကင်ကြီးကိုသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ လမင်းက ရှိနေသဖြင့် လမင်းကို မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု... ဆိုလာလျှင် ထိုကိစ္စသည် လုံးဝမတူဘဲ အလွန်တရာ ဆန့်ကျင်မှု ရှိကြောင်းကို ငြင်းဆိုရန် သူ့မှာ ဥပမာ တစ်သန်းလောက် ရှိသည်။ ဟုတ်ပါသည်... သူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်မျိုး ရောက်လာသည်။

ညဗိုးက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။ ခွန်မျိုးက ပြန်ပြီး

ပြရင်း စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်သည်။ ညမိုးက မီးခြစ်ကို ထုတ်၏။ စီးကရက်ကိုယ်စီ သောက်ကြရင်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ဓာတ်လှေကားကိုသာ နှစ်ဦးစလုံး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။

မကြာမီ... ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်လာပြီး သိန်းဝင်း ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခဏတော့ စကားလေး ပြောလိုက်ကြရအောင်”

၂၂၂၂

“ကိုယ်တို့ ဖယ်ရီပေါ်ကပဲ စောင့်တော့မယ် ချီလေး”

ချီလေးက လက်က နာရီသေးသေးလေးကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ငါးနာရီ ထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်။ သူ့ကိစ္စက နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်နဲ့ ပြီးပါမလား။ မပြီးနိုင်ဟု ထင်သည်။ ရုံးဖယ်ရီက ငါးနာရီမှာ ထွက်မည် ဖြစ်သည်။

“OK... ကိုယ် ဖယ်ရီ မီချင်မှတောင် မိမှာ၊ ရတယ်... သွားနှင့်လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်တော့မယ်၊ မေမေ့ကိုသာ နောက်ကျမယ်လို့ ပြောပေး”

“ဟယ်... နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား!”

“ရပါတယ်ဟ... အေးဆေးပါ၊ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ကြာဦးမှာ”

“ရတယ်လေ... ဒါဆိုရင်လဲ ကိုယ်တို့ စောင့်ပေး...”

မိဝေက မိဆု ခါးကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်သဖြင့် မိဆု စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ မိဝေကို လှည့်ကြည့်တော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လာသော ခွန်မျိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အေးဟာ... စောင့်ပေးရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ချီလေးက Computer ခလုတ်ကို ခပ်သွက်သွက် နှိပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟင်... ခုနက ပြောတော့ နင်တို့ စောင့်...”

ချီလေးလဲ စကားမဆုံးလိုက်၊ ခွန်မျိုးကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခွန်မျိုးက လှမ်းပြီးပြသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... စောင့်တော့... စောင့်ပေးတော့၊ မရဘူး... စောင့်ပေးတော့”

ချီလေးက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် အရေးတကြီး တားသည်။ ချီလေး လှမ်းဆွဲသောလက်ကို မိဝေက အသာရှောင်လိုက်ရင်း...

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပေါ့ဟာ၊ ကိုခွန်မျိုး စောင့်ပေးမှာ မဟုတ်လား! ဝေတို့ ပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် စောင့်ပေးမလို့ လာတာပါ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေလေ”

“ဪ... ဒါဆိုရင် သွားပြီဟေ့ ချီလေး... တာ့တာ၊ ကိုခွန်မျိုး စိတ်ချမယ်နော်”

ချီလေးက “ခွေးမ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ရွတ်သည်။ ထိုင်ခုံကို ပြင်ကာ အင်္ကျီကို ပင့်တင်သည်။ အနေအထိုင်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

ခွန်မျိုးက ခုံတစ်လုံး ဆွဲ၍ ချီလေးနံဘေးတွင် ထိုင်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ... ခုလိုပုံစံကို ညမိုး မြင်သွားစေချင်နေမိသည်။ ကွန်ပျူတာခလုတ် ပေါ်က လက်တွေ့ကို ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

ခွန်မျိုးက ချီလေး ကွန်ပျူတာနံဘေး နေရာလွတ်တွင် ကော်ဖီဗူး နှင့် ဆန်းဒရစ်(၃)ခုကို တင်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီဗူးကို ငြင်သာစွာ ဖောက်ပေးပြီး ဆန်းဒရစ်ကိုလည်း ချီလေး စားဖို့ အသင့်လုပ်ပေးနေသည်။ ကော်ဖီဗူးထဲမှ ကော်ဖီရနံ့သည် ချီလေးအာရုံထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခွန်မျိုးကို ချစ်ဖို့အထိ မစဉ်းစားသော်လည်း ဒီလို ဂရုစိုက်သော အပြုအမူကိုတော့ ကြည့်နူးမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ညမိုလို ကောင်မျိုးနဲ့တော့ တခြား စီပဲဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။ အင်း... ဘယ်နဲ့ ဒီညမိုးအကြောင်းက ပါလာပြန်တာလဲဟု တွေးမိပြီး မဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။ ဒါကို ခွန်မျိုးက တွေ့သွားဟန် တူသည်။

“ချီလေး နောက်ကျနေလို့ မကျေနပ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုယ်က ဒီစာရင်းတွေကို ဒီည ယူသွားပြီး ပြန်စစ်ချင်တာနဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းစက်သိန်းကို အပူကပ်ရတာ၊ ဒီစာရင်းတွေကို ချီလေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ File မှာ ဖွင့်ထားမှန်း ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး”

“ခွန်မျိုးတို့ စာရင်းတွေရော... ရှင်းတမ်းတွေရော... အစည်းအဝေး မှတ်တမ်းတွေရော... အားလုံး ချီလေး တစ်ယောက်တည်း ကိုင်တာလေ၊ စတုန်းကတော့ မာလာနွယ်နဲ့ နှစ်ယောက် ကိုင်တာ၊ မာလာက Local Base တွေဘက် ပြောင်းကိုင်လိုက်ရလို့၊ ကောင်းပါတယ်... Local Base တွေက ပိုရုပ်တယ်”

“ပြီးခါနီးပြီ မဟုတ်လား ချီလေး၊ ကော်ဖီသောက်ပြီး မုန့်စားပါဦးလား... ဆာရောပေါ့”

ချီလေး ကော်ဖီသောက်ရင်း မုန့်တစ်ခု စားသည်။ သူ့ကို စိုက်ငေးကြည့်နေသော ခွန်မျိုး၏ မျက်လုံးများကို ရှောင်နိုင်ရန် ကာပန်တာ၏

သီချင်းခွေလေးကို ခပ်တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“ချီလေးဆီက download လုပ်ပြီးသွားရင် ဒေါ်ဝိုင်းဆက်ဆံက လက်မှတ်ထိုးယူရမှာ မဟုတ်လား!”

“အမှန်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ချီလေးဆီကပဲ လက်မှတ်ထိုးယူသွားပါ... ရပါတယ်တဲ့”

“ဪ... ”

စားနေတာကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ company တစ်ခုလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းပါလား ဆိုသော အသိက ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ခွန်မျိုးကို မယုံ၍တော့ မဟုတ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ခွန်မျိုးက computer ပေါ်မှာ ရွှေ့လျား ပြေးလွှားနေသော ချီလေး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သွယ်လျသော လက်ချောင်းများမှာ လက်ဆစ်လေးတွေက ပြေပြစ်လှသည်။ ဘဲဥပုံ လက်သည်းရှည်ရှည်လေးတွေက ထိုလက်ချောင်းလေးတွေ သွယ်လျစွာ ပြီးဆုံးသွားခြင်းကို အတိအကျ ပုံဖော်ပေးနိုင်သည်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းဖြူဖြူဖောင်းဖောင်းပေါ်မှ မွှေးနုနုစိမ်းစိမ်းကလေးများ။

စိမ်းမြဲထူထဲသော မျက်တောင်ထူထူများသည် အဖျားမှာ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ကော့တက်နေကြသည်။ စိတ်ကြီးမည့်ပုံ ရသည့် မျက်ခုံးနှင့် လိုက်ဖက်သော ရှုန်းလက်သည်း မျက်ဝန်းအစုံက ကွန်ပျူတာကို စိုက်ငေးနေသည်။ ဖူးဖူးလုံးလုံး နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းသည်။ ချီလေးတွင် မြင်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်လွင်ဆုံးအရာ နှစ်ခုမှာ နဖူးနှင့် မေးရိုးမှတ်မှတ်နှစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပြေပြေကလေး ဖောင်းအိသော ပါးပြင်ပေါ်မှာ ချီလေးက ပါးချိုင့်ကလေး နှစ်ခုကို ဖွတ်ထားသေး၏။

ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ချီလေးသည် မြင်နေကျထက် လှလာသည်ကို

ခွန်မျိုး ထင်ချင်လာသည်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထွေးပွေ့ ထားရလျှင် ဘယ်လိုနေမှာလဲ။ ခွန်မျိုး အသာ သက်ပြင်းချသည်။

“မနက်ဖြန် အားလုံး clear ဆိုရင် ကိုယ့်ကိစ္စတွေ ပြီးပြီ ချီလေး”
“အင်း...”

ချီလေးက အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ဖြေသည်။ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း သိပါသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး data တစ်ခုကို သီးသန့် File ထဲသို့ ထည့်ပြီး ထို File တစ်ခုလုံးကို copy ကူးရန် ပြင်ဆင်ပြီး ကူးယူလိုက်သည်။

ချီလေး ဇက်ကို ဘယ်ညာခါသည်။ လက်ချောင်းကလေးများကို ချိုးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်သမ်းပြီး သူ့ထွက်စာ စာအုပ်ထဲမှာ ခွန်မျိုး ကူးသည့် File နှင့် အကြောင်းအရာကို ခွန်မျိုး လက်မှတ်ထိုးယူရန် ပေးပြီး ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းလိုက်သည်။

ချီလေးတို့ အားလုံး ပြီးတော့ နာရီလေးက (၅:၂၀)ကို ပြနေသည်။ ချီလေး ပြီးလိုက်သည်။ ခုချိန်ဆို ဟိုကောင်တွေ အိမ်နားကို ရောက်တော့ မည်။ မေမေ့ကို ဝင်ပြောဖို့ မှာလိုက်တာ သတိမှ ရရဲ့လား! ရမှာပါလေ။ မိဝေက ခါမျိုးဆို စိတ်ချရပါတယ်။

ခါတ်လှေကားနား ရောက်တော့ မနက်က အဖြစ်ကို တွေးပြီး ပြီးမိသေးသည်။ ခါတ်လှေကား ရောက်လာတော့ အထဲဝင်ပြီး Ground Floor ပေါ့။ ခွန်မျိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ ထူးခြားနေသလို ထင်ရ သည်။

“ချီလေး... ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဖို့ တစ်နေရာရာကို သွားရ အောင်လား!”

“ဟင့်အင်း... မေမေ စိတ်ပူနေမှာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး”

“ချီလေးရယ်... ကတိအတိုင်း ကိုယ်စောင့်ခဲ့တယ်နော်”

ချီလေးထံမှ ဘာစကားမှ ပြန်မရပါ။

“ချီလေး ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာ ဘာရှိလဲ! ကိုယ့်အနေ

အထိုင်မှာ ချီလေးအတွက် အဆင်မပြေတာ မကြိုက်တာ ဘာရှိလဲ!”

“မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကို ချီလေး စဉ်းကို မစဉ်းစား ရသေး၊ ဟောတော့... ခါတ်လှေကားက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

ရုတ်တရက် ခါတ်လှေကားက ရပ်သွားသည်။ (၃)ထပ်နှင့်(၂)ထပ် ကြားမှာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ တွေးနေတုန်း ခါတ်လှေကားထဲမှ မီးကပါ ရပ်သွား၏။

“ဟာ...”

ချီလေး တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲ ကြောင့် ကြောက်စိတ် မဟုတ်သေးသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တော့ ဝင်သွား သည်။

“မီးများ ပျက်တာလား မသိဘူး”

“မီးစက်ရှိတာပဲ”

“ဒါဆို ပြောင်းမှာပေါ့၊ ခဏတော့ စောင့်ရမယ် ထင်တယ်၊ အရင် ဒီလို ဖြစ်ဖူးတယ်၊ ကြိုလဲ ကြိုဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆိုတော့လေ”

ဒုတိယ မန်နေဂျာချုပ် ဦးစိုးလင်း ကားထုတ်ပြီး ပြန်ရန် com-pany ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ခါတ်လှေကားရှေ့မှာ သိန်းဝင်းကို တွေ့ရ သည်။ ခါတ်လှေကားကို ကြည့်တော့ ပိတ်ပြီးလို့ မီးတွေတောင် မှိတ်ပြီးနေ ပြီ၊ သိန်းဝင်းက ခါတ်လှေကားနားမှာ ရပ်ပြီး ခါတ်လှေကားကို ကြည့်နေ သည်။

ဒီကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲဟု ဦးစိုးလင်း တွေးမိသည်။ သိန်းဝင်း ကို အစကတည်းက စာရိတ္တကို သူ မကြိုက်ပါ၊ သူ့အဖေ ဦးမြင့်သိန်းတုန်းက ရိုးသည်။ ကျိုးနွံသည်။ company တစ်ခုလုံးက ချစ်ကြသည်။ ဦးမြင့်သိန်း ဆုံးပါးသွားတော့ မိသားစုကို ကြည့်ရှုသည့်သဘောနှင့် အရွယ်ရောက်နေ သော သိန်းဝင်းကို ဆက်ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီကောင်က ဖခင်ခြေရာကို မနင်း၊ ရိုးသားမှု မရှိ၊ သူစိမ်းလူစိမ်း ကိစ္စနှင့် လာလျှင် မုန့်ဖိုးဘာညာ တောင်းတတ်သည်။ အချို့ကလဲ ၅၀, ၁၀၀ ပေးသွားတတ်ကြသည်။ ဟိုးတလောက E.C မိသားစုကို သွားတောင်းမိပြီးကတည်းက ဒီကောင်ကို ဓါတ်လှေကားနှင့် ပေးမလိုက်တော့ပဲ အောက်ထပ်က အပိတ်အဖွင့်၊ မီးပျက်လျှင် မီးချိန်း၊ ဒီတာဝန်လောက်ပဲ ပေးတော့သည်။ အခုလည်း လူတွေ ပြန်ပြီး ဓါတ်လှေကားလည်း ရပ်ပြီးနေပြီ၊ ဒီကောင် နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ဘာလုပ်နေသနည်း။ ဦးစိုးလင်း မသင်္ကာတော့။

“ဟေ့ကောင် သိန်းဝင်း၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ!”

“ဟာ... ဆ... ဆရာ”

သိန်းဝင်း မျက်နှာပေါ်မှာ တုန်လှုပ်မှုကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ ဦးစိုးလင်း မသင်္ကာမှုက ပို၍ တိုးလာသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

“ဟာ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဆရာ”

“မင်း ဓါတ်လှေကား ပိတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့ ဆရာ”

ဦးစိုးလင်း အခြေအနေ အားလုံးကို ကြည့်သည်။ မသင်္ကာစရာ တော့ ဘာမှမရှိ၊ ဒီကောင် ဒီနားမှာ ရှိနေတာ တစ်ခုပဲ မသင်္ကာစရာ ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဓါတ်လှေကားသော့ ငါ့ကို ပေးစမ်း!”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာ၊ ကျွန်တော်...”

“ဟေ့ကောင်... စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ ပေးဆို ပေးစမ်း၊ မင်း မနက်ကို (၇)နာရီ ထိုးတာနဲ့ လာခဲ့၊ သွား... မင်း အခု သွားတော့၊ ဟေ့ကောင် သော့ပေးခဲ့လေ”

သိန်းဝင်း မျက်နှာထားက လုံးဝ ပုံစံပျက်နေသည်။ အနီးအနားကို

ကြည့်တော့လဲ ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရ၊ ဒါနဲ့ ဦးစိုးလင်း ကားပေါ် တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခုကို မကျေနပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ချိုလေး လက်ထဲက နာရီလေးကို ငဲ့ကြည့်တော့ ဓါတ်လှေကားထဲ မှာ ပိတ်မိနေတာ (၅)မိနစ် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ချိုလေးတို့ မျက်ဝန်း တွေလဲ မှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရိပ် ဝိုးတဝါးတော့ မြင်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအရိပ်မှနှင့် ချိုလေး၏ နာရီကလေးမှာ မီးစုန်း ပါသဖြင့် တိတိကျကျကို ကြည့်လို့ ရပါသည်။

“ငါးမိနစ်တောင် ကြာသွားပြီ ခွန်မျိုး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“အင်း... မီးစက်များ တစ်ခုခု ဖြစ်တာလား! လာမှာပါ... ကိုယ် အပေါ်တက်လာတုန်းက မီးစက်မောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို တွေ့ခဲ့ သားပဲ”

“တော်ရုံပဲ ကြာသင့်တာပေါ့၊ ခုဟာက...”

ချိုလေးအသံက ဒေါသသံ ပါချင်နေသည်။ တော်ရုံ မိန်းကလေး ဆို ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေလောက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ချိုလေးကတော့ ကြောက်လန့်မှု သိပ်မရှိပါ။ ဓါတ်လှေကားက (၃)ထပ်နှင့် (၂)ထပ် အလယ် လောက်မှာ ရှိနေတာကို သိထားခြင်း၊ ခွန်မျိုး ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ် သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုမိတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ချိုလေးရယ်... ချိုလေးအပေါ် ကိုယ် မျှော်လင့်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပဲ... သိလား! ဒါပေမယ့် ချိုလေးက ကိုယ့်အပေါ် အလေး အနက် သိပ်မထားသလိုပဲ၊ ကိုယ် ချိုလေးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ချိုလေး မယုံဘူးလား!”

“ခွန်မျိုးရယ်... အရေးထဲမှာ”

“အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ချိုလေးရယ်၊ ဒီလို အခြေ အနေမျိုးက အတော် ရခဲတာပါ၊ တော်ကြာ မီးပြန်လာရင် ချိုလေးနဲ့

လွတ်ထွက်သွားဦးမှာ၊ အဖြေတစ်ခုတော့ ပေး ချီလေးရာ”

အေးအေးလူလူ လှေကားမှ မဆင်းခဲ့မိတာ မှားပြီဟု ချီလေး တွေးမိသည်။ ခွန်မျိုး ပြောနေသည့် ရည်းစားစကားကို ချီလေး စိတ်မဝင် စားသော်လည်း မီးစက်မောင်းတာ မီးပြန်လာမှာကို ခွန်မျိုး ကြောက်နေတာ ကိုတော့ သဘောကျမိသည်။ အားလဲ ရှိသွား၏။ ထိုစဉ် ခွန်မျိုးက ချီလေး နှင့် နီးကပ်ရာသို့ ပို၍ တိုးကပ်လာသည်။

“ချီလေး... တစ်ခုခုတော့ ပြောဦးလေကွာ”

“ခွန်မျိုး... အခုလိုအချိန်မှာ ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာကို အောက်တန်းကျတယ်လို့ ချီလေး မထင်ခင် ရပ်လိုက်ပါတော့၊ အခု ချီလေး တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်နေတာလေ”

ခွန်မျိုး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မှောင်ထဲမှာမို့ ချီလေး မမြင် လောက်ဘူးဟု ထင်သည်။ ညမိုး ပြောတာ တော်တော်မှန်သည်။ ချီလေး သည် တစ်ခါတစ်ရံ သိပ်ခေါင်းမာသည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ခွန်မျိုး ချက် ချင်း ဗျူဟာပြောင်းဖို့ စီစဉ်ရသည်။

“ကိုယ် အောက်တန်းမကျတတ်ဘူးဆိုတာကို ချီလေး သိမှာပါ။ နှစ်ယောက်တည်းလည်း တွေ့တုန်း ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတုန်း ချီလေး စိုးရိမ်နေတာ ကြောက်နေတာတွေ ခဏမေ့သွားမလားလို့ပါ”

“ချီလေး မကြောက်ပါဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာပါ။ ဓါတ်လှေကား ပိတ်သွားမှာကိုသာ စိုးရိမ်နေတာပါ”

“အာ... အဲဒါကိုတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခဏပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအချိန်မျိုးက သမီးရည်းစားကိစ္စ တွေ ပြောရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ခွန်မျိုး သိမှာပါ”

ဒါကလည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။ သူ ဒါကို အစတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားခဲ့မိတာလဲဆိုတာကို ခွန်မျိုး တွေးနေမိသည်။

အမှောင်မှာ ကျင့်သားရလာကြသဖြင့် မျက်နှာပေါ်က ခံစားမှုကို

မသိရုံမှတစ်ပါး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာကြ သည်။ ခွန်မျိုးက ချီလေးနှင့် ကပ်လွန်းနေသည်ဟု ချီလေး ထင်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ငါးပေပတ်လည် ဓါတ်လှေကားထဲမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် ဒီထက် ရှောင်လို့ မရတော့ဟု ချီလေး ထင်သည်။

သိန်းဝင်း မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ သည်။ ဦးစိုးလင်း ကားကို သူ မတွေ့မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါကန် ၍ မဆုံး၊ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း၊ သူ ထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းမည် လား! ဒါမှမဟုတ် ညမိုး၊ ညမိုးဆိုသည့်လူကို ရှာရမလား! ခက်တာက ညမိုးကို ဒီ company မှာ လုပ်တာပဲ သိသည်။ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ ကို သူ မသိ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ချီလေး စိတ်ထဲမှာ တအား ကြိုးအော်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်သာ ရှိ တော့သည်။ သူတို့ ပိတ်မိနေတာ နာရီဝက် ကျော်လာပြီ။ ဒီအဖြစ်အပျက် သည် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဟု ချီလေး ထင်သည်။ ခဏ မီးပျက်ခြင်းကတော့ လုံးဝ မဟုတ်နိုင်တော့၊ အောက်က ဓါတ်လှေကားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ တာ သေချာနေပြီ။

“အားလုံး နာရီဝက် ကျော်သွားပြီ ခွန်မျိုး၊ ဒါ မီးပျက်တာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆင်းမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ဓါတ်လှေကား ပိတ်သွား တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ချီလေးရဲ့၊ ဓါတ်လှေကားသမား အံ့ပြင် များ သွားနေလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဓါတ်လှေကားထဲမှာ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ချီလေး၏ ကိုယ်သင်းရနံ့သည် ဓါတ်လှေကားထဲမှာ တစတစ သင်း၍သင်း၍ လာနေ သည်။ အမှောင်နုနု... ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ သူတို့

နှစ်ယောက်တည်း။

“ချိုလေး... သိပ်ကြောက်နေလားဟင်!”

ခွန်မျိုး၏အသံနှင့်အတူ ချိုလေး၏ လက်တစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက် အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ပထမတော့ ချိုလေး ကြောင်သွားသည်။ အံ့သြသွားသည်။ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသောအပြုအမူကြောင့် မှင်တက်မိသွားသည်။

ထိုသို့ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ရသော အချိန်ကလေး ခဏမှာပင် ချိုလေးသည် ခွန်မျိုး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်မိုးကျလာသော ခွန်မျိုး၏ အရိပ်တစ်ခု။

ရုတ်တရက် ခွန်မျိုး မျက်နှာသည် စူးရှပူလောင်ကာ နာကျင်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို အားနှင့် တွန်းဖယ်ခံလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ လန်ထွက်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ နာကျင်မှုများ ကျရောက်လာပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်မှ နံရံနှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ နာကျင်စူးရှသော အော်ဟစ်မှုများ...။

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လား! ယုတ်မာလှချည်လားဟင်!! သိပ်အောက်တန်းကျတယ်၊ အနားမကပ်နဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ စာရွက်ဖြတ်တဲ့ဓား တွေလား! ရှင် အနားကပ်တာနဲ့ ရှင့်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မလည်ပင်းကို ကျွန်မ လှီးပစ်လိုက်မယ်”

“ဟာ... မ... မလုပ်နဲ့ ချိုလေး၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခဏ စိတ်လွတ်သွားတာပါ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ခွန်မျိုး၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကို ကြားရသည်။ ချိုလေးသည် လက်ထဲက ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နံရံကို ဖိ၍ဖိ၍ ကပ်ထားသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ချိုလေးသည် သူ့သိက္ခာကိုသူ သိပ်နှမြောသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါ... ဒါ... ရှင် တမင်တကာ လုပ်တာ မဟုတ်လား! ဟင်၊

တမင်တကာ လုပ်တာ မဟုတ်လား! ပြောစမ်း... ပြောလေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတဲ့ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်သင့်တယ်လို့ ညမိုးက အကြံပေးလို့ပါ၊ ဒီအကြံက ညမိုး ပေးတာပါ”

“ဘာ... ညမိုး ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓါတ်လှေကားထဲမှာ ပိတ်မိနေတုန်း ကိုယ်က ချိုလေးကို အဖြေရအောင် တောင်းဖို့ လုပ်ပေးတာပါ၊ ပြီးတော့ ချိုလေးကို”

“တော်ပြီ မကြားချင်တော့ဘူး၊ ရှင်တိတ်တော့ တိတ်လိုက်တော့”

ညကိုးနာရီ ရောက်သည့်အခါတွင် စိတ်ပူရခြင်းကို ချိုလေးတို့ မေမေ သည်းမခံနိုင်တော့၊ ဒီလောက်ကြာမည်ဆိုလျှင် ချိုလေးသည် အိမ်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်တော့ ဆက်ကို ဆက်သွယ်ရမည်။ စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီ။

မိဝေ၏အိမ်ကို ရောက်သွားပြီး ဇိုးကို phone ခေါ်သည်။ ပြန်ကိုင်မည့်သူ မရှိ နောက်ဆုံး လူကြီးတွေရဲ့ hand phone တွေကို ဆက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရသည့် သတင်းက ခွန်မျိုးတို့ ဒီမှာ လာပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သည့် ကိစ္စတွေအတွက် ရှင်းတမ်းတွေကို ချိုလေးက ထုတ်ပေးနေတာ ဖြစ်သည်။

Company ၏ဓါတ်လှေကားရှေ့တွင် လူကြီးတော်တော်များများနှင့် မိဝေတို့ အုပ်စုအားလုံး ရောက်နေကြသည်။ ထိုလူအုပ်စုထဲတွင် ပထမ ညမိုးလဲ ပါသည်။ သို့သော် အခု ညမိုး မရှိတော့။ ညမိုး မရှိတာကို ဘယ်သူမှလဲ သိပ်ဂရုမစိုက်မိကြ၊ သူတို့ စိတ်ပူနေတာက ဓါတ်လှေကားထဲတွင် ပိတ်မိနေသော ချိုလေးကိုသာ ဖြစ်သည်။

ညမိုး စိုးရိမ်စိတ် ကြီးစွာနှင့် အရက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့

ဆိုင်ထောင့်မှာ တော်တော် မူးနေပြီ ဖြစ်သော သိန်းဝင်းကို တွေ့ရသည်။

“သွားပြီ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တော့ အဖမ်းခံရတော့မယ်၊ ကယ်ပါဦး အစ်ကို၊ အစ်ကို စခဲ့တဲ့ ပြဿနာနဲ့ ကျွန်တော်တော့ ထောင်ကျတော့မယ် အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင် သိန်းဝင်း... တိတ်စမ်း!! မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ! ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မီ ဖွင့်မပေးတာလဲ... ပြောစမ်း!!”

“ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာ ဖြစ်ပြီး ဦးစိုးလင်းက သော့ကို သိမ်းသွား ပြီ အစ်ကို”

“ဟာ...”

ဦးစိုးလင်း company ကို ရောက်လာတော့ ဓါတ်လှေကားရှေ့ မှာ လူတွေ တော်တော် အုံနေကြပြီ၊ ချိုလေးတို့ အမေမှာ ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်ဝန်းတွေ ကျိန်းစပ်နေပြီ၊ ဦးစိုးလင်းက ဘာမှ မရှင်းနေတော့ဘဲ ဓါတ် လှေကားမီးကို ဖွင့်ပြီး အောက်ထပ်သို့ မောင်းချလိုက်သည်။ ဓါတ်လှေကား တံခါး ပွင့်လာတော့ မျက်ရည်တွေရွှဲ ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကြနေသော ချိုလေး နှင့် မျက်နှာမှာ သွေးတွေ ရွဲနေသော ခွန်မျိုးကို တွေ့ရသည်။

ချိုလေးမေမေက ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ငိုယိုအော်ဟစ်ရင်း ချိုလေးကို ပြေးဖက်သည်။ ချိုလေးလည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကာ မေမေ့ကို ပြန်ပြီး ဖက်ထားမိသည်။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ချိုလေး အတင်း ထိန်းယူနေရသည်။ (၅)နာရီနီးပါး ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော စိတ်ကို လျှော့ချလိုက် လျှင် ချိုလေး သတိလက်လွတ် လဲကျသွားလိမ့်မည်။ သို့သော် ချိုလေး သတိလစ်သွား၍ မဖြစ်သေး၊ အားကို တင်းလိုက်သည်။

“သမီး... သမီးလေး၊ ပေး... ပေး၊ ဒီဓားကို မေမေ့ကို ပေး တော့နော်၊ လွတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး ဘာမှ ဖြစ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ချိုလေး မေမေနှင့် ဦးစိုးလင်းတို့က ချိုလေးလက်ထဲမှ ဓားရွက် ဖြတ်သော ဓါးကို အတင်းလှ၍ ဖြည်ယူရသည်။

ချိုလေးသည် သတိလစ်ချင်နေသော စိတ်ကို အားတင်း၍ ညမိုး ရွှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နွမ်းလျပြီး နာနေသော အသံဖြင့် တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ညမိုး”

ညမိုး မော့ကြည့်တော့ ပါးတစ်ဖက်သည် ပူထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်၊ ပြီးတော့ နောက်ပါးတစ်ဖက်၊ နောက်ဆုံး ချိုလေးသည် ညမိုးရှေ့မှာ ပုံလျက် လဲကျသွားလေသည်။

၁၂၂၂

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပြီးနောက် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သော အောက်ပါ ကိစ္စရပ်များသည် မဖြစ်မနေ ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သိက္ခာနှင့် ဣန္ဒြေ ထိခိုက်အောင် တမင်အကွက်ဆင်၍ ဖန်တီးမှု၊ company စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှု စသည်တို့နှင့် ညမိုးကို တရားစွဲကြသည်။

မိဝေကို စသော ပထမ ဖားကိစ္စ၊ ပိုက်ဆံထုပ်ကိစ္စ၊ ပေါက်စီနှစ်လုံး ကိစ္စ၊ ဒေါ်ဝိုင်းစက်သိန်းကို မေးတာကို တိုင်းလက်သို့ ညွှန်သည့်ကိစ္စ၊ ခွန်မျိုး ကို စသော ကိစ္စများ၊ အဆိုးရှိလျှင် အကောင်းလဲ ရှိရစေခြင်း အမြီးကိစ္စနှင့် ဖိနပ်ကိစ္စမှာ ညမိုး မစကြောင်း၊ ဇော်ဦးက အမြီးကိစ္စအတွက် သက်သေခံ ၍ သက်သက်စိုးက ဖိနပ်ကို ခွေးတစ်ကောင် ချီသွားတာကို မျက်မြင် သက်သေ တစ်ဝိုင်းထဲရှိ ရုံးသူများနှင့် သက်သေခံသည်။

သို့သော် သိန်းဝင်းနှင့် ခွန်မျိုးတို့ကို စစ်သည့်အခါတွင် မီးပျက်ချင် ယောင် ဆောင်ပြီး ခွန်မျိုးနှင့် မေလင်းချိုတို့ကို ဓါတ်လှေကားထဲ ပိတ်ထား သည်မှာ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ညမိုးကလည်း 'ဝန်ခံသည်။

ထို့ကြောင့် အလွန်မြန်ဆန်သော တရားမမှုအဖြစ် ညမိုး ထောင် ခြောက်လ ကျခံရလေသည်။

“မြန်မြန်မောင်းပါ ဇော်ဦးရယ်၊ နင့်ကားကလဲ ကျန်တဲ့ကားတွေ ချည်းကပဲ ကျော်တက်တာ ခံနေရတာပဲ... မောင်းပါဟ”

“ချီလေး... နင် အခုမှ သိပ်အဖြစ်သဲမနေနဲ့၊ လေယာဉ်က (၉)နာရီခွဲမှ ထွက်မှာ၊ ဘာမှ မမီစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ... ရောက်အောင် မောင်း”

ချီလေးက နောက်ခန်းမှာ ကောင်းကောင်း မထိုင်နိုင်ပဲ ဖင်တကြွ ကြွနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ညမိုး ထောင်ခြောက်လ အကျခံရသည့်အချိန်တွင် ချီလေးအတွက် အရာရာကို အသေအချာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရသွားသည်။

ညမိုးက ခွန်မျိုးကို အစီအစဉ် ပြောပြပြီး သိန်းဝင်းနှင့် ကြံစည်ခဲ့ တာက အဖြေတောင်းရုံ (၁၀)မိနစ်သာ ဖြစ်သည်။ သိန်းဝင်းကို ဦးစိုးလင်း မသင်္ကာသဖြင့် သော့ယူသွားသောကြောင့် အစီအစဉ်က လွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ချီလေးကို အခွင့်ကောင်း ယူဖို့ကိစ္စကို “ညမိုးက သင်ပေးပါသည်” ဟု ခွန်မျိုး ထွက်ချက်မှာ ညမိုးကို ချောက်တွန်းချပြီး သူ့သိက္ခာကို သူ

ဆည်သွားမှန်း သိသာလွန်းသည်။ သို့သော် ညမိုးက အပြစ်အားလုံးအတွက် ဝန်ခံသွားပါသည်။

ပြီးတော့ သူ ညမိုး ပေးခဲ့သော စာနှစ်စောင်အနက်မှ ပထမ စာကို ဖတ်ပါသည်။ ပထမစာမှာ...

ချီလေး...

ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဟယ်...။

အဲဒီစကားက ငါ့ဘဝမှာ စတာ နောက်တာ မဟုတ်ဘဲ အခိုင်ခံဆုံး ပြောတဲ့စကားပါ။

နင် ငါ့ကို ပြန်မချစ်တာကိုလဲ ငါ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တာကိုလဲ ရင်ထဲက သိနေပြီး ပြောစရာစကား လုံးစရာ မရဘူး ချီလေးရယ်၊

နင် ငါ့ကို မမုန်းပါနဲ့နော်

နင် ငါ့ကို မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒုတိယစာကို ဖောက်ဖတ်ပြီး မိဝေတို့ မိဆုတို့နဲ့အတူ ငါ့ကို စိတ်ကောက်ပါ၊ ရိုက်ပါ၊ နှက်ပါဟယ်၊ ငါ့ကို မုန်းတော့ မသွားပါနဲ့၊

ငါ မိဆုတို့ကိုလဲ စာပေးထားတယ်၊

နင် ငါ့ကို မချစ်နိုင်ရင် ဒီပထမစာကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီး ဒုတိယ စာကိုပဲ ပြပါနော်၊

ပြီးတော့ သူတို့ ငါ့ကို ဆက်ခင်သလိုပဲ ဆက်ခင်ပေးပါ။

ငါ့ကို “ချစ်တယ်” ဆိုရင်တော့ ဒုတိယစာကို နင် မီးရှို့ ပစ်လိုက်ပေါ့။

နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် ချီလေးရယ်။

နင် ငါ့ကို ချစ်ပါနော်။

ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားသည်။

စောစောစီးစီးသာ ဒီစာကို သူ့ဖတ်ခဲ့ရလျှင် ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်၊ ခုတော့ ဖြစ်ဖို့ ကြုံရမှာမို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထောင်က လွတ်လာတော့ ညမိုးသည် သူတို့ အားလုံးကို ရှောင်နေခဲ့သည်။ ဘာသတင်းမှ အစအန မရ။ အခု နောက်ဆုံး ရသည့် သတင်းမှာ ညမိုး နိုင်ငံခြားမှ သူ့အစ်ကိုထံ အပြီးလိုက်သွားတော့ မည်တဲ့ ဒီနေ့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ထွက်မည် ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ချီလေးတို့ အမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချီလေးသည် လက်ထဲက စာကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။

ထိုစာသည် လုံးဝဖွင့်မဖတ်ရသေးသော ညမိုး ပေးခဲ့သည့် ဒုတိယ စာသာ ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်းပါ ဇော်ဦးရယ်... မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ”

“ရှေ့ကို ကွေ့ရင် ရောက်ပြီဟ... ခွီးမှပဲ”

လေဆိပ် အဆောက်အဦးသစ်ကြီးထဲ ရောက်တော့ ချီလေးတို့ ညမိုးကို လိုက်ရှာကြသည်။ (၁၀)မိနစ်လောက် ရှာမတွေ့ကြသဖြင့် အကုန် ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ကြသည်။ ချီလေး နှာခေါင်းနီလာပြီး မျက်ရည်ဝဲချင် နေမိသည်။ ညမိုးကို သူ လုံးဝ ဖွင့်မဖတ်သော ဒုတိယ စာကလေးကိုတော့ ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

“ချီလေး... ဟိုမှာ ညမိုး... ညမိုး၊ ဟိုဘက်ထောင့်မှာ...”

ဇော်ဦး အော်သည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညမိုးကို တွေ့ရသည်။

ချီလေး ညမိုး ရှိရာသို့ အတင်းစွတ်ပြေးဝင်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကူနေြွေတွေ၊ အရှက်တွေ ဘာမှ မရှိတော့။ သို့သော်... ညမိုးအနား ရောက်တော့ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။ စကားသံ တစ်ခွန်းမှ မထွက်နိုင်ကြ။

ချီလေး “အိ”ခနဲ တစ်ချက်ငိုသည်။

ပြီးတော့ ညမိုး ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြုဆင်းသွားသည်။

တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားကြသော ချီလေးနှင့် ညမိုးကို လေဆိပ်ထဲမှ လူတွေက တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမို့ သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှ။ အားရအောင် ဖတ်ပြီးတော့မှ ချီလေးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း...

“ညမိုး... နင် ဟိုမှာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်”

“အေးပါ...”

စကားထပ်ပြောစရာ မရှိတော့သလို တိတ်သွားကြပြန်သည်။ အသီးသီး ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ပြောစရာ စကားတွေက များလွန်းသဖြင့် ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ မရွေးနိုင်တော့။

“ရော... ညမိုး”

ချီလေးက လက်ထဲမှ စာအိတ်လေးကို လှမ်းပေးသည်။ ညမိုး နားမလည်နိုင်စွာ ယူကြည့်တော့...

“ဟင်... !!”

တိတ်ဆိတ်စွာ အပြန်အလှန် ကြည့်ကြသည်။

“နင်... နင်... ဒီစာကို မဖတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို...”

“ဟုတ်တယ်... ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်... ငါအရမ်းချစ်တယ်”

ချီလေး ပြောရင်းနှင့် နှာခေါင်းကြီး နီလာသည်။ ရှိုက်သံပါလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် လေယာဉ်မှ ခေါ်သံကြားရသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေသူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ တဝေါဝေါ အသံတွေ ဆူညံသွားကြ၏။

“ညမိုး... ငါတို့ နှုတ်ဆက်တယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ မင်း အဆင်ပြေပါ

စေ”

ဇော်ဦးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ချင်းအပ် ဖက်၍
နှုတ်ဆက်သည်။ ချိုလေးက မိဝေကို ဖက်၍ ငိုနေသည်။

“ချိုလေး”

နှုတ်ဆက်စကားကို မကြားချင်ပါ။

ချိုလေး ခေါင်းကို အတင်းခါရင်း မိဝေ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်ထား
သည်။

“ဟာ... ညမိုး... ညမိုး၊ မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့လေ”

အထိတ်တလန့် အော်သံ တားသံတွေကြောင့် ချိုလေး မော့ကြည့်
တော့ ညမိုးလက်ထဲမှာ မီးလောင်နေသော စာအိတ်နှင့် လေယာဉ်ပျံ
လက်မှတ်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ငါ... မသွားတော့ဘူး၊ နှလုံးသားကို ဒီမှာ ချန်ထားပြီး ငါ
ဘယ်ကို သွားလို့ရတော့မှာလဲ!”

ညမိုးက မီးလောင်နေသော စာရွက်တွေကို ပစ်ချပြီး ချိုလေးထံ
ရောက်လာပြီး အံ့သြဝမ်းသာနေသော ချိုလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။
လောကသည် ပကတိ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် ညမိုး ပခုံးကို လာပုတ်တာ ခံရ၏။

“နေစမ်းပါ ဇော်ဦးရာ”

ဒုတိယအကြိမ် ပုတ်ပြန်သည်။

“ဇော်ဦး... ဒါလေးတော့ မင်း ငါ့ကို နားလည်ပေးကွာ”

“နားလည်ပေးလို့ မရဘူး၊ လေဆိပ်ထဲမှာ မီးရှို့ခွင့် မရှိဘူး၊
သက်ဆိုင်ရာကပါ... ရုံးခန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဗျာ... ဟာ... ကျ... ကျ... ကျွန်တော်က”

“ရှင်းမနေပါနဲ့... အားတော့ နာပါတယ်၊ ခင်ဗျား လုံခြုံရေး
ရုံးခန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟာ... ဟာ... ခဏလေး၊ ဟို... ခဏလေး...”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူနှစ်ယောက်က ညမိုးကို ပခုံးမှ
ဖမ်းချုပ်၍ ထိန်းခေါ်သွားကြသည်။

“ဒုက္ခပဲ ချိုလေး”

“ညမိုး...”

မိဆုနှင့် မိဝေ ပါးစပ်တွေ ပြိုနေကြသည်။ ပျော်စရာအခန်း
ရောက်မှ မပျော်လိုက်ရ။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဇော်ဦး... ဇော်ဦး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်!!”

“ဘာလုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ! ဒီကောင် အချစ်ကို သက်သေပြတာ
နေရာမှားသွားတယ်၊ အနည်းဆုံး ခြောက်လပေါ့ဟာ”

BURMESE
CLASSIC